

Giới thiệu Nam Thần, Cho Tớ Mượn Sổ Tay

Thể loại: 1v1 vườn trường tiểu ngọt văn

Edit: nhiên

CP: Học thần nam chính VS cố gắng cố gắng nữ chính thông minh

Phù Thái Nghênh chưa từng biết nam thần là như thế nào. Có lẽ vì trong lòng cô, cô không cảm giác được ai xứng đáng là "nam thần" cả. Thế nhưng từ khi gặp được Thẩm Hoài, cô đã hiểu. "Nam thần" = "Thẩm Hoài".

Cái gọi là nam thần, nghĩa là gì cũng hoàn hảo

Phù Thái Nghênh ở cố gắng cầu học bá tiến quân trên đường*, chỉ có một vấn đề: Nam thần, sổ tay có thể cho ta mượn chứ?

Đây là một cái về thanh xuân, chuyện xưa nỗ lực cùng trưởng thành, nhớ tới trước kia, chính là muốn cảm tạ, gặp được mọi người.

Tiểu kịch trường

Thẩm Hoài vẫn luôn thích đàn dương cầm

Phù Thái Nghênh cũng vẫn luôn thích nhìn chăm chăm Thẩm Hoài đàn.

Thẩm Hoài: “Tới rồi ta cùng nhau đàn đi.”

Phù Thái Nghênh vội vàng lắc đầu: “Ta không biết đàn.”

Luôn luôn nam thần lạnh lùng, đột nhiên nhoen miệng cười, thế giới đều sáng: “Người không cần đàn, ngồi ở ta trong lòng ngực là được.”

Tag: Mùa hoa mùa mưa yêu sâu sắc thiên chi kiều từ ngọt văn

Vai chính: Phù Thái Nghênh, Thẩm Hoài | **vai phụ:** Lâm Diễn, Lộ Dật Hằng, Trương Văn Văn, Dương Thanh Thanh | **cái khác:** Vườn trường văn, học bá, nam thần

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Sổ Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Cuối tháng tám, rõ ràng đã cuối thu, phía nam thành phố vẫn là mang theo cái nắng gắt nhiệt tình. Lúc chạng vạng dương quang như cũ minh liệt, trên đường người đi đường không ít, phần lớn cầm ô hoặc là dùng tay che ánh mặt trời, cảnh tượng vội vàng.

Mà Phù Thái Nghênh rốt cuộc kết thúc khi trường hai tháng lớp học bỏ tức. Toàn bộ nghỉ hè cứ như vậy lãng phí, cô gục xuống bả vai.

Ở cửa ra vào chỗ thay dép lê, Phù mẹ thanh âm liền từ phòng bếp truyền ra tới: “Thái Nghênh, cơm chín rồi!” Phù Thái Nghênh tiếp tục gục xuống bả vai, buông cặp sách, rửa rửa tay liền giúp mẹ đem đồ ăn bưng ra tới.

Phù mẹ chỉnh sửa váy một chút Phù Thái Nghênh: “Tiểu cô nương, không cần căng thẳng.”

Phù Thái Nghênh cũng không nghĩ căng thẳng, chỉ là nhớ tới nghỉ ngơi một ngày phải đi trường học, liền rất vô lực a vô lực, nhân sinh thật là tái nhợt a tái nhợt.....

Bên kia Phù mẹ còn ở nhắc mãi: “Ngày mai nghỉ ngơi cho tốt, ngày kia đi Lan Thụ Trung Học báo danh. Trường học mới, nhưng đến học tập thật tốt a.”

Phù Thái Nghênh biếng nhác mà lên tiếng.

Đại khái đối với bức thiết muốn nghỉ ngơi người mà nói, một ngày thời gian là bé nhỏ không đáng kể. Phù Thái Nghênh nhìn di động trên biểu hiện “mùng 1 tháng 9, 06:30”, liền ai oán đến không được.

Ăn xong cơm sáng, cô lên xe buýt đi trường học báo danh. Đeo cặp sách nơi nơi tìm văn phòng giáo viên, Phù Thái Nghênh nhìn này hoàn toàn hoàn cảnh lạ lẫm, còn không quên cảm khái trường học thật là xinh đẹp. Đứng ở cửa văn phòng cô sợ chính mình vào sai văn phòng, ngẩng đầu nhìn vài mắt treo thẻ bài, thoáng do dự.

Lâm Diễn đang định tiến vào văn phòng hỏi một chút lão sư ngày đầu tiên an bài, liền thấy cái cô ở cửa do do dự dự, tưởng tiến lại không nghĩ tiến bộ đáng.

Lâm Diễn “Phốc” mà bật cười.

Đột nhiên nhớ tới nhìn ra xa trên cây chuối con khi là chuyện như thế nào.

Phù Thái Nghênh vừa quay đầu lại, Lâm Diễn lập tức thu trên mặt ý cười, nho nhã lễ độ: “Bạn học, xin hỏi là muốn tới tìm lão sư nào a?”

Phù Thái Nghênh lấy ra di động, nhìn một chút bản ghi nhớ: “Ta muốn tìm cao tam ban Điều Dự lão sư.....” cô lại chỉ chỉ treo thẻ bài, “Là văn phòng này sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Diễn gật gật đầu, “Thật trùng hợp, ta là lớp trưởng của bạn này a.”

Nga, lớp trưởng!

Phù Thái Nghênh đi theo Lâm Diễn vào văn phòng, ngoan ngoãn an tĩnh mà chờ Lâm Diễn tùy từng chủ nhiệm Điều Dự thương lượng hôm nay an bài.

Cô ở trong lòng cấp chính mình biểu hiện đánh cái mẫn phân, ân, nhìn thấy tương lai một năm chủ nhiệm lớp nên là như vậy nghe lời hiểu chuyện bộ dáng.

Lâm Diễn hỏi xong lúc sau, liền dẫn đầu rời đi văn phòng đi trở về.

Cao tam ban là khoa học tự nhiên trọng điểm ban, cho nên chẳng sợ đây là khai giảng ngày đầu tiên, lớp học cũng là lặng yên không một tiếng động. Lâm Diễn đứng ở trên bục giảng, rất có tư thế mà vỗ vỗ tay: “Mọi người chú ý một chút, ta nói hai việc.”

Nhìn dưới đài bạn học đều nể tình mà dừng trong tay bút, Lâm Diễn vừa lòng mà mở miệng: “Đệ nhất đầu, khai giảng ngày đầu tiên, hơn nữa bởi vì là chủ nhật, hôm nay không đi học, mọi người liền ở phòng học tự học là được. Đệ nhị,” Lâm Diễn cố ý tạm dừng một chút, bán đủ cái nút mới tiếp tục nói, “Chúng ta ban tới sẽ có một bạn học mới, trong chốc lát Điều lão sư liền sẽ mang lại đây, mọi người nhớ rõ tò về một chút hoan nghênh.”

Lớp học mọi người nghe vậy đều hiểu kỳ, cao tam còn có thể có bạn học mới?

Một người nữ sinh hỏi: “Lớp trưởng, vì sao ban chúng ta hiện tại còn có thể vào? Sẽ không phải là học lại đi?”

Lâm Diễn nhún nhún vai, cái này hẳn cũng không biết, nhưng, “Là cô gái rất xinh đẹp nga.”

Mà trong truyền thuyết “Khả năng bạn học mới học lại xinh đẹp”, lúc này còn ở trong văn phòng.

Điều Dự là nam lão sư trẻ tuổi, đảm nhiệm cao tam ban chủ nhiệm lớp kiêm sinh vật lão sư. Hắn đẩy đẩy trên mũi mắt kính, đánh giá một chút Phù Thái Nghênh: “Em chính là Phù Thái Nghênh bạn học đi?”

Phù Thái Nghênh gật đầu.

Điều Dự phiên một chút nàng phía trước phiếu điểm: “Em tuy rằng trung gian tạm nghỉ học một năm, nhưng là tôi xem em phía trước thành tích đều cũng không tệ lắm. Chúng ta ban là khoa học tự nhiên trọng điểm ban, em nếu cảm thấy tương đối cố hết sức nói cùng tôi nói.”

Phù Thái Nghênh tiếp tục gật đầu.

Điều Dự liền vừa lòng mà dẫn dắt Phù Thái Nghênh đi cao tam ban.

Phù Thái Nghênh đứng ở trên bục giảng làm tự giới thiệu xong, liền có một cái nam sinh nhắc tay hỏi: “Bạn học, vì sao họ Phù a? Dòng họ này ta trước nay đều không có gặp qua a.”

Phù Thái Nghênh dừng một chút: “Đại khái..... Là bởi vì cha ta họ Phù?”

Ngồi ở bên cửa sổ, thường thức ngoài cửa sổ phong cảnh Thẩm Hoài nghe vậy không khỏi bật cười. Đây có tính không nghiêm trang mà bán manh?

Thẩm Hoài ngồi cùng bàn là nam sinh, tên là Dư Quang Tuấn. Dư Quang Tuấn thoáng bỏ qua tới một chút, cùng Thẩm Hoài bát quái nói: “Thẩm Hoài, cái này nữ sinh..... thật sự rất xinh đẹp a.”

Thẩm Hoài không nói gì.

Dư Quang Tuấn tựa hồ cũng là thói quen Thẩm Hoài luôn thanh lãnh, lo chính mình tiếp tục nói: “Cũng không biết cô ấy vì cái gì lúc này tới ban chúng ta. Sẽ không phải là học lại đi?”

Thẩm Hoài thon dài đẹp ngón tay để ở màu đen bút, ở trên bàn giấy bản* trên viết điểm thứ gì. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ nghiêng nghiêng chiếu tiến vào, ánh đặc thù chỉ cang là như ngọc giống nhau." Buổi sáng hôm nay hỏi ta đề ta tính ra rồi.”

Dư Quang Tuấn lập tức đem bạn học mới bát quái quên ở sau đầu, tiếp nhận Thẩm Hoài đưa qua giấy bản, vừa nhìn vừa cảm khái, học thần chính là học thần, đệ nhất chính là đệ nhất, hẳn tính lâu như vậy đều giải không ra đề, người này Thẩm Hoài nhẹ nhàng để để liền làm ra tới.

Đều ở trọng điểm ban, vẫn là tưởng nói, người so người sẽ tức chết a.

Phù Thái Nghênh dựa theo lão sư chỉ vị trí ngồi xuống, ngồi cùng bàn là nữ sinh mang mắt kính thanh tú, hướng về phía Phù Thái Nghênh thiện ý mà cười một chút: “Ta tên là Dương Thanh Thanh.”

Phù Thái Nghênh gật gật đầu, dang tay ra ở sau đầu đầu tóc theo gật đầu động tác động vài cái.

Dương Thanh Thanh liền lại cúi đầu tiếp tục làm bài.

Chủ nhiệm lớp Điều Dự công đạo vài tiếng kỷ luật vấn đề, liền ra phòng học. Phù Thái Nghênh nhìn phòng học một vòng, trong ban người giống như không quá nhiều, nhìn ra..... gần 30 người? Lúc này, mọi người đều ngồi ở trên chỗ ngồi cúi đầu vội vàng đình đầu bài thi hoặc là bài tập sách.

Lâm Diễn ngồi ở ly Phù Thái Nghênh không xa vị trí trên, Phù Thái Nghênh thời điểm nhìn đến hắn, Lâm Diễn hướng về phía Phù Thái Nghênh chớp chớp mắt. Phù Thái Nghênh tưởng là Lâm Diễn sợ năng sợ người lạ, liền cũng đối với Lâm Diễn chớp chớp mắt.

Lâm Diễn: “.....” Như thế nào có loại đùa giỡn tiểu cô nương sau đó bị đùa giỡn trở về ảo giác?

Hiện tại nên làm cái gì? Phù Thái Nghênh đem thư phóng hảo sau, liền có điểm không biết làm sao.

Ngồi cùng bàn..... Tựa hồ ở nỗ lực cùng một đạo đề chiến đấu hăng hái, đánh gãy người khác ý nghĩ liền không tốt. Phù Thái Nghênh xoay người, hỏi nam sinh ngồi phía sau: “Bạn học, xin hỏi lão sư có bố trí nhiệm vụ gì sao?”

Sau bàn nam sinh tựa hồ tính tình thực tốt, trả lời nói: “Hôm nay không có nhậm khóa lão sư đi học, làm chính mình đề là được

Trách không được mọi người đều ở làm khác đề mục đâu. Phù Thái Nghênh tò về lý giải sau, liền lại tái phát sầu, nàng hôm nay chỉ sách tại đây, mẫn lòng mẫn dạ đều là “Thư như thế nào như vậy trăm a” khổ đại cừu thăm, liền không có bài tập sách cùng trang rồi cuốn gì đó.....

Có điểm ngưng ngưng mà đối nam sinh nói: “Có cuốn sổ linh tinh cho mình mượn xem một chút có thể chứ? Mình không có mang bài tập.”

Sau bên cạnh bàn đi bàn trong bụng cho cô lấy, bên nói: “mình kêu Lộ Dật Hàng, cậu có chuyện gì tìm hắn là được.”

Tiếp nhận Lộ Dật Hàng đưa qua cuốn sổ, Phù Thái Nghênh nói cảm ơn liền quay lại đầu đi. Chỉ là, tính tế nhìn nhìn sau —— naf ní (cái gì)? Cuốn sổ như thế nào là sao chép?

Tuy nói A4 giấy photo, lại thuộc về nam sinh bút tích tiêu sái* lại mỹ quan, lại còn có cực có đặc điểm, nhưng là vì sao Lộ Dật Hàng muốn sao chép cuốn sổ?

Phù Thái Nghênh một bụng đầy câu hỏi, bất quá vẫn là nghiêm túc nghiên cứu cuốn sổ trong tay.

Là một phần toán học tri thức quan trọng.

Phù Thái Nghênh thành tích đích xác cũng không tệ lắm, ngữ văn cùng tiếng Anh càng là xuất sắc đến không được, toán học thành tích cũng cũng không tệ lắm. Duy nhất xưng được với kéo chân sau đại khái là vật lý. Cô luôn luôn tự nhận là toán học tuy rằng không thể xưng là cực tốt, nhưng là ít nhất 130 phân* vẫn là có bảo đảm.

Nhưng là, chỗ cao nhất của cuốn sổ này, logic rõ ràng, quan điểm chính xác, càng mấu chốt chính là, rất nhiều rất nhiều năng mẩu vụn tri thức đều liệt đến rành mạch.

Phù Thái Nghênh không khỏi âm thầm tiếc nuối chính mình hôm nay liền notebook đều không có mang, bằng không, năng liền có thể trích sao một chút trong cuốn sổ này.

Chuông tan học vang, Phù Thái Nghênh lập tức gấp không chờ nổi mà quay đầu: “Lộ Dật Hàng, cậu cư nhiên là đại thần a!”

Lộ Dật Hàng ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Phù Thái Nghênh còn ở bội phục không thôi: “Này cuốn sổ sửa sang lại đến thật sự thật tốt quá! Cảm ơn cậu đã cho mình xem cuốn sổ!”

.....

*Bút tích tiêu sái; chữ viết phóng khoáng thanh cao

*130 phân: chỗ này ad ko hiểu cho lắm, mọi người biết có thể ib cho ad để ad sửa

Có gì sai sót xin mọi người bỏ qua

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tôi Mượn Sổ Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Lộ Dật Hàng lúc này mới rõ Phù Thái Nghênh kích động vì cái gì, không khỏi cười nói: “Này không phải cuốn sổ của tôi.Nếu muốn nó, liền cho bạn.”

“..... A?”

“Đây là cuốn sổ Thẩm Hoài,ban chúng ta sao chép mỗi người một phần” Lộ Dật Hàng giải thích nói, còn không quên chỉ Phù Thái Nghênh xem “Thẩm Hoài” là cái nào.

Phù Thái Nghênh theo Lộ Dật Hàng chỉ xem đi qua.

Là một nam sinh mang tai nghe củi đầu viết gì đó, bởi vì củi đầu thấy không rõ mặt. Mặc áo màu trắng ngắn tay somi —— Lan Thụ Trung Học đồng phục xác thật tương đối đẹp, nam sinh là màu trắng áo somi cùng quần màu đen, nữ sinh là sơ mi trắng cùng váy dài màu xám. Chỉ là ở nhà nhiều áo sơ mi trắng, Phù Thái Nghênh chưa từng thấy có ai có thể đem một kiện áo sơ mi ăn mặc như thế khí chất lồi lạc, chẳng sợ thấy không rõ mặt.

Nam sinh ngồi ở vị trí trên, lưng lại là thẳng tắp, mang theo loại bầu không khí độc đáo. Phù Thái Nghênh nhấp môi, trái lại trong đầu hình dung từ, thích hợp nhất là, thanh lãnh.

Bên tai Lộ Dật Hàng còn ở cùng năng “Phổ cập khoa học” về“Thẩm Hoài”: “Phù Thái Nghênh, mới tới hẳn là không biết, Thẩm Hoài ở chúng ta trường học rất có danh khí, cơ hồ mọi người đều biết. Thành tích đặc biệt tốt, hơn nữa không phải loại này dựa vào đề xuất ra tới thành tích, là học thần tồn tại giống nhau. Tuy nói hiện tại thi đua không thể thêm đến cử đi học, Thẩm Hoài vẫn là đạt thật nhiều thi đua thưởng.”

Phù Thái Nghênh không nói gì.

Lộ Dật Hàng gãi đầu phát: “Cô không cần xem Thẩm Hoài khó có thể tiếp xúc, hẳn tuy rằng tương đối điệu khó gần, không quá thích nói chuyện, nhưng là người tốt. Cuốn sổ của hẳn có thể nói là đại pháp bảo, đều cho chúng ta mượn sao chép.”

Phù Thái Nghênh trong tay vẫn cứ cầm cuốn sổ A4 kia, nhìn Thẩm Hoài.

Thẩm Hoài tựa hồ là phát giác đã có người ở nhìn chăm chăm mình, hơi hơi nhú nhú mày, tháo xuống tai nghe ngẩng đầu lên.

Tác giả có lời muốn nói: Khai tân văn lap*!

Cầu cat chứa cầu nhấn lại a, hy vọng mọi người thích. Truyện sẽ tương đối tế trường thủy lưu*ám áp, dù sao liền lăn lộn cầu cat chứa cầu nhấn lại!

Thẩm Hoài ngẩng đầu, nhìn về phía ánh mắt sáng quắc.

Hắn giác quan vốn là khác người nhạy bén vài phần, cũng tưởng bỏ qua tầm mắt kia, chỉ là tầm mắt chủ nhân tựa hồ nhìn chăm chăm chính mình thời gian lâu lắm một chút.

Phù Thái Nghênh cứ như vậy thấy được bộ dáng Thẩm Hoài.

Hơi hơi nhấn lại mày,đôi mắt trong trẻo, đuôi mắt thoảng thượng chọn. Nhan sắc đến Phù Thái Nghênh cũng không thể không thừa nhận, là một nam sinh rất đẹp trai, mang theo một loại xa cách thanh tú, cùng quanh thân khí chất thực tương xứng đẹp mắt mà không dễ tiếp cận.

Phù Thái Nghênh ở trong lòng thầm nghĩ, thế giới này đối với một bộ phận người thật là thiên vị đến không được.

Thẩm Hoài nhìn chăm chăm Phù Thái Nghênh, lại phát hiện nữ sinh cũng không có bôi vì chính mình nhìn lại mà dời đi tầm mắt. Bất quá Thẩm Hoài vốn chính là bị người khác nhìn quen, lại mang lên tai nghe tiếp tục viết đồ vật.

Phù Thái Nghênh tiếp tục cùng Lộ Dật Hằng trò chuyện.

Lộ Dật Hằng đột nhiên hiểu kỳ nói: “Phù Thái Nghênh, vì sao đột nhiên chuyển tới ban chúng ta?”

Lộ Dật Hằng ngồi cùng bàn nghe thấy vấn đề này sau cũng thấu lại đây: “Đúng vậy Phù Thái Nghênh, tôi cũng rất tò mò.”

Phù Thái Nghênh nhìn hai cái nam sinh đầy mặt viết bát quái, không khỏi sau này lánh tránh: “Cũng không có gì, chính là bôi vì một ít nguyên nhân hừ một năm học, hừ xong học sau liền tới ban các bạn.”

“Vậy cô chẳng phải là so với chúng ta lớn hơn một tuổi?”

“À không,” Phù Thái Nghênh lắc đầu, “Tôi vốn dĩ so cùng cấp tiểu một tuổi, cho nên hẳn là cùng các bạn giống nhau.”

Nói chuyện đại khái là chất xúc tác người xa lạ trở nên thân thiết, ngăn ngừa một buổi học, Phù Thái Nghênh liền cùng Lộ Dật Hằng cùng với Lộ Dật Hằng ngồi cùng bàn Lưu Á, hơi chút quen thuộc lên.

Phù Thái Nghênh hỏi đường đặt hàng mượn tới cuốn sổ khác. Quả nhiên, cũng đều cùng toán học giống nhau, là dùng giấy A4 đóng dấu. Phù Thái Nghênh như đạt được bảo vật, trời ạ, đột nhiên ảo tưởng đem đầu óc Thẩm hoài cũng mượn tới nhìn xem.

Đặc biệt là vật lý, Phù Thái Nghênh nhìn Thẩm Hoài này sạch sẽ ngăn nắp quan điểm chính xác vật lý, cảm thấy xem một lần

cuốn sổ này so với làm mấy bộ đề đều hữu dụng. ....

Lan Thụ Trung Học giữa trưa thời gian nghỉ ngơi tương đối ngắn, đại đa số người đều sẽ không về nhà ăn cơm trưa, mặc dù là học sinh ngoại trú, cũng sẽ lựa chọn ở trường học ăn cơm trưa sau đó về phòng học trong chốc lát. Phù Thái Nghênh lại bôi vì ngày đầu tiên nhập học còn không có xem một vòng xung quanh vườn trường, ăn không hết nhà ăn, liền tính toán đi món ăn bán lẻ mua bánh mì ăn.

Cũng bởi vậy, Phù Thái Nghênh cũng không có đi xuống trước tiên liền đi ra ngoài, miễn cho đụng phải người có địa vị cao.

Đột nhiên, cái bàn bị gõ nhẹ hai cái. Phù Thái Nghênh ngẩng đầu, phát hiện là Lâm Diển.

“Phù Thái Nghênh, bạn sao không đi ăn cơm a?”

“Ta không có giáo trình,” Phù Thái Nghênh ủy khuất nói, “Tính toán đi mua cái bánh mì ăn.”

Lâm đại lớp trưởng xưa nay biết làm người, trầm tư một chút: “Vậy cậu dùng của mình đi. Tôi vẫn luôn cùng Thẩm Hoài cùng nhau ăn cơm, dùng giáo trình của hẳn là được.”

Phù Thái Nghênh cảm thấy có chútngượng ngùng, vừa định từ chối, liền nghe âm thanh dễ nghe mà thanh lãnh vang lên: “A Diển, đi thôi.”

Cô quay đầu lại xem, là Thẩm Hoài nói.

Thật là..... Quá dễ nghe a.....

Phù Thái Nghênh tự nhiên là dễ xiêu lòng vì nhan sắc, chỉ là lại hoàn hoàn toàn toàn không có đến nghiêm trọng, vừa rồi còn Cô đang suy nghĩ, bộ dáng này lại thông minh lại nam sinh đẹp trai, khi nói khẳng định là không dễ nghe, bằng không nên làm bao nhiêu người cảm thán không công bằng a.

Hiện tại lại phát hiện, tạo vật quả nhiên là không công bằng.

Lâm Diển vội vàng lên tiếng, liền đem giáo trình đặt ở trên bàn Phù Thái Nghênh. Thẩm Hoài lúc này đã chạy tới gần cửa, không đợi Phù Thái Nghênh từ chối,Lâm Diển liền đuổi theo ra phòng học.

Phù Thái Nghênh: “.....”

Lâm đại lớp trưởng đây là sợ bị vứt bỏ?

Phù Thái Nghênh cũng không phụ ý tốt của lớp trưởng, liền cầm giáo trình Phù Thái Nghênh lão đạo lắc lư mà ra phòng học.

Lâm Diển đi theo Thẩm Hoài đi ở đi nhà ăn trên đường, còn không quên nhắc mãi: “Tớ buổi chiều đến đi văn phòng đem cuốn sổ cho Phù Thái Nghênh sao chép một phần.”

Thẩm Hoài không có đáp lời.

“Thật không biết tính tình của cậu, thế nào lại có nhiều nữ sinh thích,” Lâm Diển tức giận, “Một câu cũng lười nói.”

Thẩm Hoài khoé miệng hơi hơi nhếch một cái: “Nghe nói, nữ sinh đều không quá thích nam sinh nói nhiều.”

Lâm Diển bị Thẩm Hoài này “Có điều chỉ” hình dung cấp khí tới rồi, lại nghĩ nghĩ, giống như còn thật là.....

“Cậu có hay không cảm thấy,” Lâm Diển một lát sau lại chủ động cùng Thẩm Hoài nói, “Phù Thái Nghênh gần bạn nhất, ban chúng ta nữ sinh thường có nhan sắc đều cao không ít.”

Thẩm Hoài bước chân nhẹ dừng một chút, hình như là hôm nay có hai người nói với mình về cô.

Anh nhớ lại một chút bộ dáng Phù Thái Nghênh. So giống nhau nữ sinh làn da còn muốn trắng hơn, tóc thấp thấp mà buộc ở phía sau,biến thành bím tóc, cười lộ lên đôi mắt liền sẽ cong thành trăng non, còn có một cái lúm đồng tiền.

Thẩm Hoài như vậy tưởng tượng, mới kinh ngạc phát hiện chính mình lại quan sát Phù Thái Nghênh cẩn thận đến như thế.

Hơn nữa, tựa hồ đúng như..... Rất xinh đẹp.

Thẩm Hoài mỉm cười.

Lan Thụ Trung Học từ trước đến nay tương đối coi trọng học sinh tổng hợp tố chất, bởi vậy cao nhất cao nhị nghiệp dư hoạt động rất nhiều, cao tam chẳng sợ không hề tham gia xã đoàn hoạt động, cũng không có như vậy khản trương. Một vòng nghỉ ngơi một ngày, giống nhau là thứ hai đến thứ bảy đi học, chủ nhật nghỉ ngơi một ngày. Chỉ là hiện tại vừa lúc gặp khai giảng, mới có thể chủ nhật đi học.

Ban luôn luôn có đặc sắc, một ngày thứ bảy là không đi học, đều là học sinh tự học thời gian. Hơn nửa buổi chiều bốn tiết khóa, trong đó hai tiết khóa là dùng để cho nhau thảo luận.

Có thể cho nhau hỏi bài, cũng có thể ai hiểu bài hơn một chút, cũng có thể lên trên bục giảng chia sẻ một chút.

Buổi chiều đi học khi, Phù Thái Nghênh liền lần đầu tiên cảm nhận được bầu không khí. Trường học cũ của cô cũng là trung học trọng điểm, nhưng là vô cùng nỗ lực sẽ có thành tích cao trong trường học, bởi vậy chẳng sợ cao nhất cao nhị đều bù vào chỗ thiếu đến mười phần thành khẩn.

Hiện tại nhìn lớp học người đều ở cho nhau hỏi bài, nàng chống cằm qua lại xem, cảm thấy, thật là náo nhiệt a.

Dương Thanh Thanh còn ở cúi đầu làm bài, đừng tới một bài, như là rối rắm đến không được. Dương Thanh Thanh đem đề trên tay đưa cho Phù Thái Nghênh xem: “Phù Thái Nghênh, đề này người cảm thấy muốn chọn cái gì?”

Phù Thái Nghênh tập trung nhìn vào, cư nhiên là nói tiếng Anh xong lấp chỗ trống.

Nàng nhìn một chút trên dưới vờ: “Chọn B đi.”

Dương Thanh Thanh có chút khó hiểu: “Đáp án cũng là B, vì sao tớ cảm thấy chọn D tương đối thích hợp?”

Phù Thái Nghênh nhìn một chút: “Ngô, đề này tương bỏ từ ngữ là ‘ truyền thống, lệ thường ’. Tuy rằng B conventional cùng D traditional đều có cùng nghĩa, nhưng là ‘ vũ khí thông thường ’ cái này cách dùng chỉ có thể lựa chọn coventional weapons, xem như cố định phối hợp đi?”

Dương Thanh Thanh bừng tỉnh, gật gật đầu tỏ vẻ lý giải: “Đã hiểu đã hiểu. Ghét nhất loại này hỏi hai cái từ ngữ phân tích rõ đề.”

Lộ Dật Hằng cũng đi lên: “Phù Thái Nghênh, cậu giúp tôi nhìn xem đề này đâu?” Nói cũng đưa qua một đề tiếng Anh.

Phù Thái Nghênh nói cho hắn một chút về bài, Lộ Dật Hằng không khỏi cảm thán: “Cậu tiếng Anh tốt như vậy a, thật là hâm mộ.”

“Không có biện pháp,” Phù Thái Nghênh chớp mắt cười cười, “Tớ vật lý đã kém như vậy, nếu là tiếng Anh lại không tốt, tớ còn làm sao bây giờ?”

Lan Thụ Trung Học bình thường, thứ bảy chủ nhật nếu đi học, là không thêm tiết tự học buổi tối.

Sau buổi chiều khóa sau, Phù Thái Nghênh thu thập một chút cặp sách, nhìn xem thời gian, nếu hiện tại về nhà, trong nhà là không có người. .... Cô tính toán đi hiệu sách lác lư một đoạn thời gian, thuận tiện mua sách vật lý.

Đi ra phòng học một lúc sau, Phù Thái Nghênh mới nhớ tới chính mình không có cùng Lâm Diễn dạo một vòng xung quanh vườn trường, vội vàng trở lại phòng học.

Trong phòng học còn có tốp năm tốp ba người, phòng chừng ở giảng đề linh tinh. Phù Thái Nghênh không ngờ chính là, Thẩm Hoài ở phòng học, Lâm Diễn lại không ở.

Phù Thái Nghênh cảm thấy chính mình hơi xấu hổ cùng Thẩm Hoài trả lời. .... Tuy rằng giống như chính mình cùng Thẩm Hoài đáp lời, anh cũng không nhất định sẽ trả lời mình khụ ân.

Rối rắm mấy phen sau, Phù Thái Nghênh “Lưu luyến” mà nhìn Lâm Diễn chỗ ngồi, đi ra phòng học.

Không có đem giáo trình còn trở về QAQ.

Cô thấy một người đi ở trong trường học, bèn qua xem phong cảnh trường học.

Lan Thụ Trung Học thật sự rất đẹp, trường học trước của Phù Thái Nghênh không có coi trọng cây xanh như vậy. Cô từ lâu ba ra tới, hướng ra phía ngoài đi đến, là một thiết kế cảm kích hình hành lang, hành lang trên vách tường là các loại bất đồng hình dạng lỗ thủng, bởi vậy ánh sáng thực đủ, còn có rất nhiều bô ở trên vách tường hoa đăng.

Cô đi đến lầu ba trước mục thông báo.

Mục thông báo trên dán chính là ảnh mười người có điểm cao nhất, quả nhiên, trước mười tên gương mặt cô tựa hồ trên cơ bản đều gặp qua —— hẳn là có vài người hiện tại trong ban, mà treo ở cái thứ nhất chính là ảnh chụp Thẩm Hoài.

Trừ cái này, mục thông báo còn có một ít thi đua đoạt giải khen ngợi. Cò liếc mắt một cái liền ở thi đua vật lý kia thấy được chữ “Cả nước vật lý thi đua đệ nhất danh Thẩm Hoài”, Phù Thái Nghênh cảm thấy chính mình này vật lý cận kề ngực trúng một thương. ....

Vật lý tốt đều là thiên địch!

Cô lại tỉ mỉ quan sát sẽ ảnh chụp, phát hiện Thẩm Hoài không hề là đại thần cấp bậc, người khác ảnh chụp đều là vui mừng, chỉ có hắn là nhấp môi cảm giấy khen, không có gì là vui vẻ.

Phù Thái Nghênh học biểu cảm của Thẩm Hoài, cũng nhấp môi dưới, hãy còn gật gật đầu, quả nhiên, làm cái biểu tình này liền cảm thấy chính mình can đảm lên không ít.

Thẩm Hoài ở phòng học chờ Lâm Diễn trở về. Lâm Diễn ôm cuốn sổ đã sao chép tốt vội vàng vàng chạy về phòng học, liền phát hiện Phù Thái Nghênh đã đi về.

Lâm Diễn đảo cũng không để ý, ngày mai lại đưa là được.

“Thẩm Hoài, đi trở về học, đều là thời gian học sinh tự học. Hơn nửa buổi chiều bốn tiết, trong đó hai tiết là dùng để cho nhau thảo luận.

Thẩm Hoài khép lại trước mặt thư, bỏ vào trong bao: “Vừa rồi có người đang đợi cậu.”

“Ai?” Lâm Diễn thuận miệng hỏi, lại nhìn chằm chằm Thẩm Hoài bỏ vào trong bao thư, “Một cuốn tạp chí mới?”

“Phù Thái Nghênh.” Thẩm Hoài bỏ qua Lâm Diễn vấn đề mặt sau.

“thật sao?” Lâm Diễm bị dọa, chẳng lẽ Phù Thái Nghênh biết mình muốn tìm nàng? Lại chờ chính mình. “Vậy hiện tại ở đâu?”

Thẩm Hoài nhẹ chọn một chút mảy: “Không chờ cậu đến, đi rồi.”

Lâm Diễm gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, lại đột nhiên nhớ tới cái gì: “Thẩm Hoài, vừa rồi tớ đi văn phòng, Diêu lão sư nói, ban chúng ta làm ra một cái tiết mục tham gia tiệc tối trung thu.”

Thẩm Hoài đeo balo lên, đi ra phía ngoài.

Lâm Diễm vội vàng lấy cặp sách, đuổi theo: ““Đừng chạy a, tớ không trông cậy vào cậu đâu!”

Thẩm Hoài không nói gì, trong đầu nhớ tới lại là vừa rồi Phù Thái Nghênh nhìn Lâm Diễm chỗ ngồi kia ánh mắt nhìn “Lưu luyến không thôi”, cô nương này, ngày đầu tiên ánh mắt đã đối Lâm Diễm như vậy?

.....

*Khai tân văn lap: ad ko hiểu nghĩa chính xác của nó nên ko dám sửa để nguyên covert nha mn

*tê thủy trường lưu; ý nói tình yêu ko thuộc dạng chớp nhoáng, cả thêm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian

Một chương dài quá mọi người ơi mất 2 buổi của ad ahuhu

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Thẩm Hoài đi ở phía trước, Lâm Diễm đi theo phía sau hần riu rít không ngừng. Thẩm Hoài bỗng dừng ngừng một chút, Lâm Diễm đột nhiên không kịp phòng ngừa, không kịp phanh lại, liền đụng vào lưng Thẩm Hoài.

Lâm Diễm không khống chế tốt lực đạo, đâm cho choáng váng đầu, lại không kịp xoa đầu liền nhìn theo tầm mắt của Thẩm Hoài. Nhìn kỹ, Lâm Diễm lại “Phốc” mà cười vui vẻ: “Biểu tình của Phù Thái Nghênh quả thực cùng cậu giống nhau như đúc a!”

Không sai, bọn họ gặp được vừa lúc là Phù Thái Nghênh bắt chúc biểu tình của Thẩm Hoài nháy mắt.

Lâm Diễm lại nhìn Thẩm Hoài trước mặt, nhìn chằm chằm Thẩm Hoài, vừa thấy, Lâm Diễm liền kêu sợ hãi ra tới: “Wow, Thẩm Nam Thần, cậu cười a!”

Thẩm Hoài nháp môi môi: “Học được rất giống.”

Cảm giác thấy được một tiểu hài tử thích bắt chúc người khác .....

Lâm Diễm tấm tắc bảo lạ, giấy tiếp theo bỏ lại Thẩm Hoài, đi về hướng Phù Thái Nghênh: “Phù Thái Nghênh Phù Thái Nghênh!”

Phù Thái Nghênh chính say mê với chính mình can đảm không thể tự kiềm chế, liền nghe thấy Lâm Diễm kêu mình.

Lâm Diễm đi đến trước mặt Phù Thái Nghênh, từ cặp sách móc ra cuốn sổ sao chép A4, đưa cho Phù Thái Nghênh: “Tớ đi văn phòng sao chép cho cậu một phần cuốn sổ Thẩm Hoài. Cậu đừng xem thường này phân bút ký, khác ban tớ đều không cho, tác dụng lớn.”

Phù Thái Nghênh vui mừng khôn xiết, vừa lúc, cô còn tính toán mượn tới sao chép.

Thẩm Hoài từng bước một đến gần hai người.

Phù Thái Nghênh quay đầu nhìn Thẩm Hoài, “Trường thân ngọc lập*” cái này từ liền bùng tình chui vào trong đầu. Rõ ràng còn chỉ là thiếu niên mà thôi, lại làm cô cảm thấy, phong hoa đã ra.

Lâm Diễm vỗ vỗ Thẩm Hoài bả vai: “Phù Thái Nghênh, cái này chính là tớ vẫn luôn cùng cậu nói. ....”

Phù Thái Nghênh tiếp nhận hần nói: “Thẩm Hoài.”

Lâm Diễm sờ sờ đầu: “Ai nha cậu ngày đầu tiên tới đã biết Thẩm Hoài là ai a, ha ha ha ha không tòi. Thẩm Hoài chúng ta thành tích cực tốt, cậu có gì không hiểu đề có thể lấy tới hỏi hần.”

Thẩm Hoài hướng về phía Phù Thái Nghênh gật gật đầu.

Phù Thái Nghênh bị cái này gật đầu cấp làm cho lòng tràn đầy QAQ, thụ sủng nhược kinh*.

Ba người tạm biệt sau, Lâm Diễm liền cùng Thẩm Hoài đi trước rồi đi. Phù Thái Nghênh chậm rì rì mà dạo đi hiệu sách, sau đó chứng rồi rầm lại một lần phát tác: Nhiều tư liệu như vậy, mua nào tốt a mua nào tốt. ....

Vậy không mua đi.

Phù Thái Nghênh vui sướng mà như thế quyết định, rồi sau đó vui sướng mà đi khu tạp chí.

Kỳ tạp chí mới đã đưa ra thị trường, tuy rằng cô thu được dạng chính, nhưng vẫn là mua một quyển đi.

Tới cửa nhà rồi, Phù Thái Nghênh móc ra chìa khóa mở cửa, tính toán trước tiên nấu cơm, trong nhà còn có chút đồ ăn, chờ mẹ sau khi trở về lại xào rau liền được.

Sự thật lại là, mới vừa đẩy cửa ra, Phù mẹ lại nói từ phòng bếp vọng ra tới: “Mau rửa tay đi con, cơm chín rồi.”

Phù Thái Nghênh tò mò hỏi: “Mẹ, hôm nay không cần tăng ca sao?”

Phù mẹ bưng một mâm đồ ăn ra tới, Phù Thái Nghênh vội vàng tiếp nhận đồ ăn, Phù mẹ cười nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên con học cao tam, liền không tăng ca. Nói nữa, mẹ nhưng không quên, hôm nay là chủ nhật đầu.”

Phù Thái Nghênh cười cười, cũng đi đến phòng bếp giúp Phù mẹ dọn cơm.

“Thái Nghênh, trường học mới thế nào?”

Trước mắt Phù Thái Nghênh thoáng hiện Thẩm Hoài nhấp môi, vừa nhớ tới cái này khí tràng biểu tình can đảm liền nhịn không được muốn cười ..... Khụ ân, “Trường học thật rất đẹp, lão sư rất hòa thuận, các bạn học cũng rất ưu tú.”

Phù mẹ vừa lòng gật gật đầu: “Vây con cần phải cố gắng học tập. Cố gắng đọc sách, cái khác không cần nhọc lòng.”

Phù Thái Nghênh đáp ứng, liền cúi đầu ăn cơm.

Ngày hôm sau, Phù Thái Nghênh để riêng chút bài tập ở cặp sách, còn đánh chủ ý nhường tư liệu Lộ Dật Hàng đưa cho mình.

Tiết tự học là ngữ văn, lão sư ngữ văn là nữ lão sư rất hiền lành, tùy ý bố trí hai câu khiến cho mọi người tự mình đọc thuộc lòng. Phù Thái Nghênh còn chờ lão sư bố trí “Ngâm nga 《tiểu dao du》”, trong chốc lát viết chính tả” nhiệm vụ linh tinh, liền thấy ngữ văn lão sư ngồi ở trên bục giảng, lấy ra một cái notebook, chính mình cũng đọc diễn cảm lên, mà chung quanh đồng học cũng đều thói quen dường như, lấy ra notebook, thành ngữ, viết văn tư liệu sống linh tinh đọc lên.

Phù Thái Nghênh: “.....”

Cái này các lão sư trường học, đều như vậy dạy học, mặc kệ sao?

Kìa, kìa cô nên làm cái gì?

Dương Thanh Thanh nhìn ngốc lẳng Phù Thái Nghênh, bật cười: “Ban chúng ta luôn luôn tương đối tự do. Lão sư ngữ văn nói, tùy tiện học thuộc là được, khi thi nói không chừng liền dùng đến. Bất quá cô cũng yêu cầu chúng ta trước đem 《cao trung tất bối 64 thiên*》 đều học thuộc xong lúc sau lại chính mình học cái khác.”

Phù Thái Nghênh tò mò đã hiểu.

Dương Thanh Thanh lại nói: “Nhưng lão sư sẽ ở mỗi ngày ngữ văn khóa thượng*, tùy ý tìm người, hỏi hôm nay học thuộc cái gì lại báo cậu đọc cho nàng nghe linh tinh.”

Phù Thái Nghênh ở trong bụng nghĩ đi nghĩ lại, chính mình không có mua viết văn tư liệu sống linh tinh, kết quả chỉ tìm được rồi ngày hôm qua tùy tay mua tạp chí..... Tinh, vậy thấu góp đủ số đi, về sau sớm tự học thuộc lại cái khác.

Lan Thụ Trung Học cùng Phù Thái Nghênh trước kia trường cao trung Y trung, ở tỉnh Z đều là phải tính đến hai trường cao trung. Nhưng gần mấy năm qua, Y trung bởi vì hợp với cảm đã nhiều năm văn lý song khoa tỉnh Trạng Nguyên, liền so Lan Thụ Trung Học có danh tiếng không ít.

Lan Thụ Trung Học chân chính nổi danh nguyên nhân cũng không phải thi đại học, mà là mỗi năm bắt được nước ngoài đại học offer số lượng đều là Z tỉnh nhiều nhất, học sinh tổng hợp tố chất cũng là nổi danh đến cao, đây cũng là Lan Thụ Trung Học coi trọng học sinh tố chất, nguyên nhân do quản lý tương đối nhẹ nhàng tự do.

Phù Thái Nghênh cùng Phù mẹ năm trước chuyển đến trú tại địa phương hiện tại, bởi vì khoảng cách Y trung quá xa, Phù mẹ cũng không quá hy vọng Phù Thái Nghênh học cấp ba lại trọ ở trường, dứt khoát cho cô chuyển tới Lan Thụ Trung Học. Phù mẹ phía trước còn lo lắng Phù Thái Nghênh tới Lan Thụ Trung Học thành tích có thể hay không trượt xuống.

Ngắn ngủn một ngày, Phù Thái Nghênh liền luôn mãi kiến thức đến Lan Thụ Trung Học cùng Y trung khác nhau ở nhiều chỗ. Y trung từ trước đến nay bắt buộc làm từng bước một, lão sư sẽ đem cho người nhiệm vụ liệt kê đến thập phần kỹ càng tỉ mỉ, khảo hạch nhiệm vụ hoàn thành độ phương thức cũng ban cho thuyết minh, bởi vậy mỗi cái lão sư đều hạn không thể đem người mỗi một phân mỗi một giây đều áp bức sạch sẽ. Mà Lan Thụ Trung Học..... Giống như chính xác không quá giống nhau.

Phù Thái Nghênh lại qua lại nhìn một lần người trong ban. Dương Thanh Thanh học thuộc thành ngữ, Lộ Dật Hàng tựa hồ là học thuộc 64 thiên, Lâm Diễm ở đọc đồ vật, âm thanh khá lớn, cô có thể nghe được ra tới là sự kiện nóng gần đây nhất, hẳn là viết văn tư liệu sống..... Phù Thái Nghênh hơi hơi nghiêng người, nhìn Thẩm Hoài bên cửa sổ ngồi ở phía sau cô. Thẩm Hoài lần này thật không có mang tai nghe, tựa hồ cũng là viết văn tư liệu sống tạp chí?

Phù Thái Nghênh không thấy rõ, không quá xác định.

Thẩm Hoài đột nhiên đem tạp chí lấy ở trong tay, cô liền thấy bìa mặt ——

Cùng cô là giống nhau!

Phù Thái Nghênh vội vàng có tật giật mình vận quay đầu lại, nhỏ giọng mà đọc nổi lên tạp chí.

Buổi sáng vào giờ ngữ văn, quả nhiên như Dương Thanh Thanh nói, lão sư ngữ văn vừa lên lớp liền bắt đầu tùy ý hỏi người. Mà Phù Thái Nghênh bởi vì là gương mặt mới trong ban, đương nhiên là bị lão sư ngữ văn hỏi tới rồi.

Nữ lão sư ôn nhu nói: “Thái Nghênh, em hôm nay buổi sáng học cái gì a?”

Phù Thái Nghênh sáng nay xem tạp chí xem đến mê mẩn, sao có thể học ra cái gì tới..... Thành thành thật thật mà trả lời nói: “Em hôm nay buổi sáng đọc tạp chí, không có học ra một đoạn tới, nhưng nhớ kỹ một câu tạp chí.”

Lão sư ngữ văn ý bảo Phù Thái Nghênh nói một chút những lời này.

Phù Thái Nghênh một chữ một chữ: “Năm tháng tích lũy mới là đáp án tốt nhất.”

Thẩm Hoài nhìn về phía Phù Thái Nghênh đứng, trong mắt hiện lên một tia ý cười, luôn luôn nhấp môi hơi hơi cong một chút, nhẹ giọng lên mắt đuôi đẹp đến không được.

Nữ lão sư gật gật đầu: “Câu này nói thật không sai.”

Phù Thái Nghênh trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Nếu không phải thật sự đầu óc không còn, gì đều nhớ không nổi, cô cũng sẽ không dùng những lời này.....

Ngữ văn lão sư lại tiếp tục nói: “Nhưng mà Thái Nghênh, chỉ học thuộc một câu không thể đi qua cửa ải, không thể tự học chỉ nhớ kỹ một câu a. Như vậy đi, em đọc cho mọi người một đoạn thơ cổ từ, không ở 64 thiên trong phạm vi là được.”

Phù Thái Nghênh chớp chớp mắt.

Người trong ban đều nhìn cô.

Cô lại cong một chút đầu, cười cười, trên mặt trắng nõn hiện ra hai cái má lúm đồng tiền: “Mình đọc cho mọi người một đoạn khương Quỳ 《 Dương Châu chậm 》 đi.” Rồi sau đó giọng nói thanh thanh, âm thanh thiếu nữ dễ nghe ở trong phòng học an tĩnh có vẻ vô cùng rõ ràng:

“Thuần hi Bính thân chí nhật, dư quá duy dương. Đêm tuyết sơ tễ, kiều mạch hiện đầy ra trước mắt. Nhịp này thành, tắc chung quanh tiêu điều, hàn thủy tự bích, chiều hôm tiệp khởi, thú giác bi ngâm. Dư hoài bi thương, cảm khái xưa nay, nhân tự độ này khúc. Thiên Nham lão nhân cho rằng có “Kê ly” hạng người cũng.

Hoài tả danh đều, trúc tây giai chỗ, giải an thiếu trú sơ trình. Quá xuân phong mười dặm. Tần kiều mạch Thanh Thanh. Tự hồ mã khuy giang đi sau, phé tri cây cao to, hầy còn ghét ngôn bình. Tiệp hoàng hôn, thanh giác thôi hàn. Đầu ở không thành.

Đỗ lang tuần thường, tính mà nay, trọng đến cần kinh. Tùng đậu khấu từ công, thanh lâu mộng hảo, khó phú thâm tình. 24 kiều còn tại, sóng tâm dâng, trăng lạnh không tiếng động. Niệm kiều biên hồng được, hàng năm biết vì ai sinh*.”

Lão sư ngữ văn dẫn đầu vỗ tay.

Phù Thái Nghênh nghĩ thầm, cái này có thể ngồi xuống đi.....

Lão sư ngữ văn rồi lại hỏi: “Thái Nghênh, em có thể nói hay không nói, lúc ban đầu là vì cái gì học thuộc đoạn thơ này?”

“Bởi vì em rất thích một bài hát, bên trong có một câu ca từ là xuất phát từ bài này.”

“Bài hát nào?” Laoc sư ngữ văn cười hỏi.

“Hứa Tung 《 Trắng Lư Châu 》.”

Lớp học nghe vậy đều ồ ào lên. Rốt cuộc bài hát này ở tuổi bọn họ, độ khó khi hát vẫn là cực cao, đại đa số sẽ không hát cũng nghe quá.

Kiều biên hồng được than đêm quá dài lâu, nguyệt cũng lay động, người cũng bàng hoàng, ô bông truyền đến một khúc ly thương.

Phù Thái Nghênh rốt cuộc ngồi xuống. Lão sư ngữ văn còn không quên trêu chọc cô: “Mọi người muốn học nhiều Thái Nghênh, căn cứ chính mình thích hát, học nhiều bài thơ cổ từ.”

Mọi người đều thiện ý mà cười vang lên.

Lộ Dật Hàng cười đến lớn nhất nói: “Lão sư, người nếu là đem 《 tỷ bà hành 》 quá mức khúc xương ra tới, chúng ta liền không khó học.”

Lão sư ngữ văn trừng mắt nhìn liếc mắt Lộ Dật Hàng một cái.

Thẩm Hoài lần này không lại chỉ là biểu tình nhợt nhạt, mà là thật sự bật cười, biểu tình luôn luôn thanh lãnh hiện ra vài phần tươi cười. Đại khái là không quá thường cười người cười rõ lên sẽ phá lệ đẹp, Thẩm Hoài ngồi cùng bàn Dư Quang Tuấn trong lúc lơ đãng quay đầu nhìn một chút Thẩm Hoài, thấy biểu tình Thẩm Hoài, làm một nam sinh thể nhưng xem ngây người.....

Chờ đến một lúc sau phản ứng lại, Thẩm Hoài sớm đã khôi phục biểu tình luôn luôn gọn sóng không hiện, Dư Quang Tuấn lập tức chỉ cảm thấy là chính mình nhìn lầm rồi.

Thẩm Hoài quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mặt trời xuyên thấu qua từng tán lá cây, trên mặt đất hiện ra loang lổ ánh nắng. Thẩm Hoài chỉ cảm thấy, cô nương này thật là thú vị.

*Trường thân ngọc lập: ý là miêu tả người có thân hình cao lớn chuyển ngữ sang tiếng việt không hay nên ad để nguyên covert

* thụ sủng nhược kinhđược sủng ái mà lo sợ (cái này chắc nhiều người sẽ biết a)

* khóa thượng: ý chỉ văn phòng trong trường bậy h ý mn

*đoạn thơ trên ad gõ google nhưng ko có kết quả không biết dịch thể nào huhu

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tờ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đại khái là bởi vì trong tiết ngữ văn biểu hiện “Xuất sắc”, Phù Thái Nghênh phát hiện lớp học đối với chính mình tán thành đột nhiên cao hơn không ít.

Lộ Dật Hàng ngồi cùng bàn Lưu Á nói tới nói: “Ai nha ban chúng ta, cậu không thấy sao, nam sinh nhiều liền không nói, còn đều là một đám toán học tốt. Ngữ văn đều không thể là đặc biệt tốt. Cậu xuất hiện nói không chừng sẽ xoay chuyển cục diện a.”

Phù Thái Nghênh tỏ vẻ lý giải. Cô trước kia lớp học phần lớn cũng là dạng này, ban khoa học tự nhiên trọng điểm sao.

Lộ Dật Hàng bát quái hề hề mà nói tiếp nói: “Đúng vậy đúng vậy, lớp bên cạnh chúng ta khoa văn các em ấy đều ngữ văn tiếng Anh tốt đến không được. Ngữ văn lão sư mỗi ngày cho chúng ta xem các cuốn ngữ văn lớp bên cạnh, ‘ các em nhìn xem người ta, nhìn nhìn lại các em đi! ’”

Lộ Dật Hàng nói còn không quên bắt chúc ngữ khí lão sư, hơn nữa bắt chúc đến giống như đức, làm cho Dương Thanh Thanh cùng Lưu Á cười đến không ngừng được.

Phù Thái Nghênh càng là cười đến bụng đau.

Dương Thanh Thanh cười nhạo Phù Thái Nghênh: “Thái Nghênh, cậu cười như thế nào như vậy thấp a?”

Phù Thái Nghênh bên ôm bụng bên hướng Dương Thanh Thanh xua tay, ý bảo chính mình không có việc gì. Cô cũng vô cùng bất đắc dĩ a, cười thấp chính là không có biện pháp, mỗi lần xem một cái chế cười, người khác đều cảm thấy không buồn cười, chỉ có cô một người “Ha ha ha” không ngừng.

Ngồi ở lối đi nhỏ bên cạnh là một nam sinh từ trước đến nay ôn nhu an tĩnh, kêu Lương Phụng Dạ. Hắn nhìn “Ôm bụng sắc mặt thống khổ” Phù Thái Nghênh, chỉ cảm thấy Phù Thái Nghênh là bệnh bao tử linh tinh phát tác, vội vàng hỏi: “Phù Thái Nghênh, cậu không sao chứ? Có cần hay không tớ đưa đi phòng y tế?”

Lộ Dật Hàng, Lưu Á cùng Dương Thanh Thanh nghe vậy, càng là không lưu tình mà cười nhạo Phù Thái Nghênh.

Lần đầu nhìn thấy bởi vì cười mà bị người khác hỏi có cần đi phòng y tế không.

Lương Phụng Dạ không hiểu ra sao.

Lộ Dật Hàng giải thích nói: “Phong Diệp, Phù Thái Nghênh không có việc gì, chính là bởi vì cười nhiều quá, cười đến khó chịu mà thôi.”

Phong Diệp là biệt danh người trong lớp gọi Lương Phụng Dạ, bởi vì hòa âm mà gọi.

Lương Phụng Dạ thế mới biết chính mình hiểu lầm, ngượng ngùng mà cười cười.

Phù Thái Nghênh rốt cuộc cười xong, vội vàng đối Lương Phụng Dạ nói lời cảm ơn, thuận tiện đưa Lộ Dật Hàng liếc mắt xem thường, thật là, không có cùng tâm tình liên tính, còn cười nhạo nằng.

Rầm rì ㄟ(ㄟ ^ ㄟ) ㄟ .

Nhìn Phù Thái Nghênh cười đến không sai biệt lắm, Lộ Dật Hàng tiếp theo đối Phù Thái Nghênh nói: “Phù Thái Nghênh, tiếp theo nói ngữ văn. Cậu không biết đi, tuy rằng Thẩm Hoài thành tích đặc biệt tốt, cơ hồ mỗi lần đều là đệ nhất mỗi năm, nhưng là ngữ văn của Thẩm Hoài cũng không thể nói là đặc biệt tốt. Chúng ta mỗi lần thi đều bắt chúc khoa ngữ văn đậu đơn danh sách một trên cơ bản đều là bạn bình thường.”

Phù Thái Nghênh sững sốt, kém a?

Nam thần cấp nhân vật Thẩm Hoài cư nhiên cũng có xưng được với “Không tốt lắm”?

Thẩm Hoài cũng không phải không gì làm không được?

Lưu Á nhìn về mặt kinh ngạc Phù Thái Nghênh, không khỏi bật cười: “Nhưng a, ngữ văn Thẩm Hoài ‘ không tốt lắm ’ chỉ là tương đối mặt khác khoa nói tới. Thẩm Hoài cấp bậc loại này, không thi ngữ văn cũng có thể treo lên đánh chúng ta.”

Phù Thái Nghênh đương nhiên biết Lưu Á là nói giỡn. Rốt cuộc làm cao trung trọng điểm ban, thực lực vẫn là ở.

Chẳng qua Lưu Á tuy nói là có điểm khoa trương, vẫn là nói Thẩm Hoài các môn toán học tiếng Anh mỗi một môn đều là đặc biệt tốt.

Thật là..... Hâm mộ a, Phù Thái Nghênh nghĩ nghĩ chính mình vật lý, liên tưởng đem hai đầu gối hiến cho Thẩm Hoài.

“Có nghe đồn nói, Thẩm Hoài đặc biệt thương thức văn thái tốtcuarv các học muội.” Lộ Dật Hàng cố tình dè thấp thanh âm.

Cái này Dương Thanh Thanh đều cảm thấy hứng thú: “Phải không? Cậu làm sao mà biết được?”

Lộ Dật Hàng vừa thấy liền luôn luôn đối với mọi chuyện không có hứng thú Dương Thanh Thanh cũng tò mò lại đây, đặc ý đào đạt: “Tớ đương nhiên đã biết. Lớp học nam sinh cơ hồ đều biết đến. Có một quyển tạp chí, Thẩm Hoài kỳ nào đều sẽ mua. Hơn nữa tớ đi hỏi đề Thẩm Hoài nhiều lần, hắn đều đang xem tạp chí.”

Dương Thanh Thanh “Thét” một tiếng: “Nam sinh cũng quá bát quái đi. Người ta Thẩm Hoài xem cái tạp chí, các cậu đều có thể liên tưởng đến hắn thích nữ sinh loại nào a, thật là, còn tưởng rằng có nhiều giá trị tin tức đâu.”

Phù Thái Nghênh trong lòng xúc động, lại cảm thấy nơi nào không rất không đúng: “Nói, các cậu mỗi ngày đều nhiều chuyện với Thẩm Hoài sao?”

Lưu Á trả lời nói: “Rốt cuộc..... Nam thần công cộng gì đó.....”

Chuông vào lớp vang lên tới, Phù Thái Nghênh cùng Dương Thanh Thanh đều xoay người ngồi xong chờ đi học. Phù Thái Nghênh ở trong lòng thầm nghĩ,cô tới trường học một ngày, lão sư liên nhiệm khóa đều còn không có thấy, ngược lại là Thẩm Hoài cùng sự tích nghe xong không ít a.

Lan Thụ Trung Học mỗi ngày buổi sáng ba tiết đầu cũng là khóa tự học, cao nhất cao nhị Hội Học Sinh dùng để làm bài tập, cao tam sẽ dùng để tự tổng kết ôn tập tri thức hoặc là làm bài.

Phù Thái Nghênh ở trong lòng may mắn chính mình sớm có chuẩn bị, lấy ra sổ tay vật lý Lâm Diễm cho cô sao chép, tiếp tục nghiêm túc nhìn lên. Có thể thấy được tới,cuốn sổ Thẩm Hoài viết cũng không phải đặc biệt kỹ càng tỉ mỉ, hơn nữa phần lớn điểm đến mới thôi, lại đều thập phần quan trọng.

Phù Thái Nghênh ở trong lòng âm thầm bình phán, thực tích mặc* nam sinh.

Nếu nói Thẩm Hoài sáng tác, khẳng định viết mỗi một chữ đều là át không thể thiếu, tuyệt không sẽ viết một ít văn tự không ý nghĩa.

Sau khi tan học, Lâm Diễm đột nhiên nhớ tới, cách mấy cái chỗ ngồi hướng Thẩm Hoài kêu lên: “Thẩm Hoài, tớ thiếu chút nữa đã quên. Hóa học lão sư buổi sáng hôm nay cùng tớ nói, là cậu có thời gian thì đi tìm thầy. Hình như là cậu hỏi đề thầy có đáp án.”

Thẩm Hoài đứng lên, trầm ổn nội liễm gắt gát đầu, con ngươi lại như tinh quang giống nhau rực rỡ lấp lánh.

“Anh hẳn là thực thích hợp làm nghiên cứu khoa học đi.” Ý niệm này thoáng hiện trong đầu Phù Thái Nghênh.

Thẩm Hoài từ chỗ ngồi đi ra, hướng ra cửa, đi qua vị trí bên cạnh Phù Thái Nghênh, trong lúc lơ đãng thoáng nhìn cuốn sổ A4 vật lý của cô trên bàn. Bước chân hơi hơi dừng một chút, nhìn về phía Phù Thái Nghênh vẫn luôn nhìn chăm chú vào hân.

Phù Thái Nghênh không nghĩ tới Thẩm Hoài sẽ nhìn qua, ánh mắt đối diện,cô vội vàng cúi đầu.

Càng ngoài ý muốn chính là, Thẩm Hoài cư nhiên chủ động đối với cô nói chuyện: “Môn vật lý này, xem bút ký tất nhiên hữu dụng, nhưng là làm bài vẫn là tốt nhất.”

Phù Thái Nghênh vội vàng gật đầu.

Thẩm Hoài lại nhìn cô một cái, liền đi ra ngoài.

Phù Thái Nghênh vỗ vỗ ngực, không biết vì cái gì, Thẩm Hoài vừa đi đến bên người, cô liền không tự chủ được mà khấn trương. Một thân thanh lãnh khí chất, luôn là làm cô quên hô hấp.

Đặc biệt là nghe thấy khoảnh khắc Thẩm Hoài nói —— đại khái là âm thanh nhàn nhạt quá mức dễ nghe,nghe như nước chảy bên tai.

Loại người nam thần này, quả nhiên vẫn là xa xa mà nghe một chút nghe đồn là được a.

Phù Thái Nghênh thời điểm này ở trong lòng hiện lên cái này ý niệm, mới kinh ngạc phát hiện chính mình nghe xong mấy lần về sự tích Thẩm Hoài, thế nhưng bắt đầu bắt tri bắt giác * đem “Nam thần” danh hiệu này cho Thẩm Hoài.

Kế tiếp lại an ủi chính mình, rốt cuộc Phù Thái Nghênh là một người tiêu chuẩn thanh khổng nhan khổng*, mà sự thật là, Thẩm Hoài không chỉ có thanh mỹ nhan hảo*, còn thông minh, vật lý như vậy như vậy tốt.....

Đối với Phù Thái Nghênh môn vật lý cận bã mà nói, người học vật lý tốt đều là đáng giá kính nể.

Nam thần xác thật đảm đương nổi, ần.

Không phải Lưu Á nói sao, “Công cộng nam thần” gì đó, kia nhiều thêm cô một cái tiểu mê muội, giống như không tính nhiều đi?

Loại này bội phục hóa học khóa trên, lại nhiều một chút.

Hóa học lão sư đứng ở trên bục giảng: “Đến phiên đến chúng ta một vòng ôn tập sách trang 231. Ngày hôm qua Thẩm Hoài hỏi ta đề này, ta ngay từ đầu cảm thấy không có gì, nhưng là hân hôm nay cùng ta giao lưu một chút, ta cũng cảm thấy đáp án có vấn đề. Sau đó ta cầm đi hỏi hóa học lão sư khác, thương thảo một chút lúc sau, cảm thấy này đáp án xác thật là sai.”

Ban tổng ôn tập tiến độ so bình thường ban sau rất nhiều, hơn nữa là khi ở cao nhị liền bắt đầu, một vòng ôn tập đã tiến hành đến hơn phân nửa.

Phù Thái Nghênh không phải chưa thấy qua nghỉ ngơi đáp án người, tương phản, hiện tại rất nhiều tư liệu luôn là vấn đề có lớn lớn bé bé. Nhưng là Thẩm Hoài lần này, liền hóa học lão sư đều như thế thận trọng, “Ngay từ đầu cảm thấy không có gì”, Phù Thái Nghênh mở ra một vòng sách ôn tập, nhìn lão sư nói nói đề.

Quả nhiên, nếu nói cô làm, phản ứng đầu tiên cũng là lựa chọn A, cùng đáp án giống nhau. Đại bộ phận người đều sẽ như vậy cảm thấy, đối chiếu đáp án cảm thấy cùng đáp án giống nhau lúc sau, đã vượt qua.

Nam thần cùng mọi người khác nhau?

Phù Thái Nghênh nhìn về phía Thẩm Hoài. Thẩm Hoài ánh mắt như cũ nhất quán trầm ổn an tĩnh, thanh thanh lãnh lãnh, dường như hóa học lão sư khen ngợi không phải anh, lớp học người nhìn chăm chăm xem cũng không phải hân giống nhau. Phù Thái Nghênh cười nhạt, đúng vậy, người ta bản thân đều cảm thấy không có gì, cô làm gì như vậy khiếp sợ?

Buổi tối vẫn còn khóa văn. Y trung tiết tự học buổi tối luôn luôn là học đến 11 giờ, Phù Thái Nghênh cao nhất cao nhị mỗi lần về đến nhà đều đã đêm khuya. Trái lại Lan Thụ Trung Học, văn khóa đến 9 giờ liền kết thúc, hơn nữa học sinh ngoại trú có thể 8 giờ liền đi.

Phù Thái Nghênh buổi tối thật sự không có gì ăn uống, đi món ăn bán lẻ mua một cái bánh mì liền đi trở về, ai ngờ ở trên đường vừa lúc gặp được Lâm Diễn cùng Thẩm Hoài từ văn phòng ra tới nhà ăn ăn cơm.

Phù Thái Nghênh cười hi hi hướng về phía bọn họ chào hỏi: “Lớp trưởng tốt, Thẩm Hoài tốt.”

Lâm Diễn nhìn bánh mì trong tay Phù Thái Nghênh, nhủ nhủ mảy: “Phù Thái Nghênh, cậu vẫn là không có thể sao?”

Phù Thái Nghênh nhìn một chút bánh mì, liền tưởng nổi lên sự tình giữa trưa ngày hôm qua, lập tức biết Lâm Diễn hiểu lầm: “Không phải, ta có thể, chính là không quá đói.”

Thẩm Hoài đậm thanh nói: “Vẫn còn văn khóa. Cậu bộ dáng này không được.”

Phù Thái Nghênh ở trong lòng yên lặng phun trào, các người này trênđến □□ điểm văn khóa xưng được với văn khóa sao. Nhéo nhéo trong tay bánh mì: “Không có việc gì, các cậu mau đi ăn cơm đi,nhanh lên.”

Vừa tới ban hai ngày, đã bị Lâm đại lớp trưởng chiếu cố không biết bao nhiêu lần, Phù Thái Nghênh thầm nghĩ, lớp học này a, ngoài dự đoán rất nhiệt tình a.

Ngoài ý Phù Thái Nghênh dự kiến chính là, Lâm đại lớp trưởng không phải đơn giản mà miệng quan tâm một chút. Cô trở lại phòng học sau, mở ra tạp chí vừa nhìn vừa gặm bánh mì, lại đột nhiên phát hiện trên bàn xuất hiện một người cầm lọ sữa bò.

Phù Thái Nghênh ngẩng đầu.

Lâm Diễn đem sữa bò đặt ở trên bàn: “Gặm bánh mì không thoải mái, đem này bình sữa bò uống đi.”

Phù Thái Nghênh cảm động không thôi: “Cảm ơn lớp trưởng, bình sữa bò bao nhiêu tiền a? Tổ đem tiền cho cậu.”

Lâm Diễn xua xua tay, ý bảo không cần: “Ta trong thẻ không có tiền, không xoát xuống dưới, đây là dùng thẻ Thẩm Hoài xoát.”

“A? Tổ đem tiền đưa cho Thẩm Hoài.” Phù Thái Nghênh biết nghe lời phải.

Lâm Diển chỉ chỉ ra chỗ sau từ phòng học cửa tiến vào: “Nhạ, kia không phải Thẩm Hoài sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Cát chứa oa điểm đánh oa bình luận oa, các loại moah moah (づ 3 づ)

* Tích mặc: Viết tay truyền lại

* Bất tri bất giác: Không biết từ lúc nào

* Thanh không, nhan không: Dễ xiêu lòng vì âm thanh, nhan sắc

* Thanh mỹ nhan hảo: âm thanh hay, dung mạo đẹp

*từ chương này mình để tên môn +giáo sư nha mn

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tổ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thẩm Hoài mới vừa đi WC,rửa sạch tay trở lại phòng học, mới vừa tiến phòng học, liền phát hiện Lâm Diển cùng Phù Thái Nghênh đều ở nhìn chăm chăm mình.

Anh nhủ mi, Phù Thái Nghênh chỉ nhìn một cách đơn thuần mình liền không nói, nếu anh không có hiểu ý sai nói,trong ánh mắt Phù Thái Nghênh lại ..... Kinh điểm? Tuy nói ánh mắt này,anh cũng gặp qua không ít, nhưng là Phù Thái Nghênh kinh điểm cái gì? Cô lại không phải lần đầu tiên thấy mình.

Thẩm Hoài xác thật không có lý giải sai, Phù Thái Nghênh hiện tại trong lòng tràn đầy đều là kinh điểm.

Thẩm Hoài đứng ngược với ánh sáng,vẩy những giọt nước trên tay, giọt nước dưới ánh nắng bỗng nhiên rơi xuống dưới, ngũ thái ban lan*. Tay Thẩm Hoài, thoát nhìn càng là giống ngọc trong suốt, năm ngón tay trắng nõn, thon dài hữu lực, phá lệ đẹp.

*Ngũ Thái Ban Lan: 5 màu: vàng, xanh, đỏ, trắng, đen

Phù Thái Nghênh giờ phút này chỉ nghĩ che mặt thét chói tai.

A a a a một nam sinh tay sao lại có thể đẹp đến nước này! Tạo vật thật là đối với Thẩm Hoài đặc biệt thiên vị a.

Thẩm Hoài đi đến trước mặt Phù Thái Nghênh nói: “Làm sao vậy?”

Phù Thái Nghênh hoàn hồn, từ cặp sách lấy ra ví, móc ra mấy đồng tiền đưa cho Thẩm Hoài: “Cảm ơn cậu giúp tớ mua sữa bò.”

Thẩm Hoài tiếp nhận tiền, gật gật đầu, bỏ vào trong quần trong túi, xoay người rời đi.

Lâm Diển cười đối Phù Thái Nghênh nói: “Không cần khách khí, người cố gắng học tập là được.”

Ban mỗi ngày tiết tự học buổi tối là dùng để khảo sát, hơn nữa thứ hai đến thứ sáu, mỗi ngày đề thi không giống nhau. Thứ hai khảo hai giờ học toán, thứ ba thi hai giờ tiếng Anh, thứ tư thứ năm thứ sáu phân biệt dùng đề thi 50 phút lý hoá sinh.

Tiếp liền có thể tự học.

Hôm nay thứ hai,chính là thi toán học.Toán học của cô cũng không tệ lắm, hôm nay trạng thái rất tốt, phía trước đề làm được đều rất thuận, liền sẽ vòng xung quanh một chút cuối cùng một đề cuối cùng một câu viết vào chỗ trống, đều thuận lợi mà giải ra tới.

Nhưng đề đại cuối cùng một hàm số,toán đại của cô không được tốt lắm, giải đã lâu đều phát hiện làm không được. Phù Thái Nghênh ở trên giấy tính toán nửa ngày đều bất lực, thất bại mười phần mà trên giấy vẽ đi vẽ lại.

Cô nhìn chung quanh một vòng, chung quanh không ít người đã làm xong. Lộ Dật Hàng cùng Lưu Á dường như là toán lý hóa rất tốt, đều đã bắt đầu tự học,Thẩm Hoài lại là người sớm giao bài thi.

Dương Thanh Thanh thật ra có chút cố hết sức mà làm cuối cùng xong một đề.

Chờ cuối cùng đã đến giờ, thời điểm nộp bài thi, Phù Thái Nghênh một đại đề cuối cùng vừa rồi vẫn là không làm ra.

Kỳ thật đề này hình cô cũng gặp qua, nghỉ hè trên lớp học bỏ tức thầy cũng giảng qua, nhưng cô chính là làm không được.

Sau khi nộp bài là có mười phút nghỉ ngơi, Lộ Dật Hàng cùng Lưu Á ở phía sau đang trao đổi đáp án, Phù Thái Nghênh nhìn bọn họ

giải đề cuối cùng bây giờ mới hiểu.

Nhiều bước thật khó, lại dài dòng.Chẳng trách cô làm không được, đề này là bình thường hàm số phải biến đổi, hơi chút biến đổi liền khó khăn rất nhiều.

Lộ Dật Hàng cùng Lưu Á lại bối vì lựa chọn cuối cùng của đề này

mà ầm ĩ lên,Lộ Dật Hàng chọn A, Lưu Á chọn D. Lộ Dật Hàng không quên hỏi ý kiến cô: “Phù Thái Nghênh,đề 12 cậu chọn cái gì?”

Phù Thái Nghênh nhìn một chút đề: “C.”

Lộ Dật Hàng & Lưu Á: “.....”

Lộ Dật Hàng nghĩ nghĩ: “Chờ tí, tớ đi hỏi Thẩm Hoài, nhìn xem cậu ấy làm như thế nào.”

Phù Thái Nghênh liền nhìn Lộ Dật Hàng chạy chậm đến chỗ ngồi Thẩm Hoài, Dư Quang Tuấn ngồi cùng bàn theo thói quen dường như đứng dậy tránh ra chỗ ngồi chính mình. Lộ Dật Hàng hướng phía Dư Quang Tuấn cảm kích mà cười cười, hỏi Thẩm Hoài: “Thẩm Hoài, đề này cậu chọn gì?”

Thẩm Hoài nhìn thoáng qua: “C.”

Phù Thái Nghênh tròn mắt há hốc mồm

Nhân dân thắng lợi...?

Thẩm Hoài nhấp môi dưới: “Tớ giảng cho cậu một chút đi.”

Vừa nghe lời này, Lưu Á cũng vội vàng đi qua. Phù Thái Nghênh nghĩ nghĩ, cũng theo đi lên.

Thẩm Hoài cầm bút của mình viết biểu thức số học trên giấy, Lộ Dật Hàng cùng Lưu Á ghé vào trên bàn hết sức chuyên chú mà nhìn, Phù Thái Nghênh ở hai người phía sau, tầm mắt bị chắn đến sạch sẽ.

Thẩm Hoài nghiêng đầu nhìn thoáng qua phía sau hai người là Phù Thái Nghênh, dùng bút trong tay chỉ chỉ cô, Lộ Dật Hàng cùng Lưu Á lúc này mới phản ứng lại. Ban khoa học tự nhiên nam sinh đối nữ sinh vẫn là hết sức tử tế, hai người vội vàng tránh ra vị trí, ý bảo cô ngồi vào vị trí Dư Quang Tuấn.

Phù Thái Nghênh nói cảm ơn, cười hi hi ngồi xuống.

Thẩm Hoài trên người sạch sẽ mùi bạc hà bỗng nhiên chui vào lỗ mũi Phù Thái Nghênh. Mùi bạc hà là mùi hương Phù Thái Nghênh thích nhất, ngửi thấy hương thơm này, cô mơ hồ tưởng tượng, nam thân cư nhiên dùng chính là vị bạc hà mà tâm gọi .....

Thẩm Hoài nhìn rõ ràng Phù Thái Nghênh làm việc riêng, dùng bút gõ gõ trên bàn tính toán giấy, cô lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Vì thế, cô toàn bộ hành trình nghe Thẩm Hoài giảng, xem đã hiểu đề anh giảng.

Nghe hiểu sau liền phát hiện, Thẩm Hoài tuy rằng chọn đáp án cùng năng giống nhau, nhưng là tính phương pháp so với cô đơn giản hơn rất nhiều. Cô nhìn lại một lần nhảy qua một ít bước chứa biểu thức số học, ngón tay chỉ một chút: “Một bước này là thế nào ra tới?”

Thẩm Hoài giải thích nói: “Đây là một dạng bài làm nhiều lúc sau có thể nhớ kỹ quy luật, về sau có thể trực tiếp dùng. Cậu nếu không hiểu, có thể làm vài bước suy tính một chút.” Rồi sau đó Thẩm Hoài liền cầm bút cho cô suy tính một chút.

Phù Thái Nghênh mới đột nhiên hiểu ra.

Thẩm Hoài nói xong đề, ngược mắt, bên cạnh cô ngoan ngoãn ngoan ngoãn mà ngồi, còn nhìn chăm chăm tính toán giấy xem đến nghiêm túc.

“Đã hiểu sao?”

Phù Thái Nghênh vừa nhấc đầu, liền nhìn vào trong mắt Thẩm Hoài: “Đã hiểu đã hiểu.” Cô chỉ cảm thấy Thẩm Hoài là muốn nói mình tránh ra, vội vàng đứng dậy nói lời cảm ơn, rồi đi chỗ ngồi.

Lộ Dật Hàng cùng Lưu Á nói cảm ơn sau cũng đi trở về. Lộ Dật Hàng dùng bút chọc chọc bả vai cô: “Cậu nha, có thể đề này đều làm đúng rồi.”

Phù Thái Nghênh cười tủm tỉm: “Mèo mù đụng phải chuột chết thôi.”

Thẩm Hoài nhìn ba người vui đùa ầm ĩ, mắt đuôi nhẹ dương lên. Cô nương này, ngắn ngủn hai ngày liền cùng người bên cạnh hoà đồng

Nhưng đối với mình, cô lại như thế nào đều là bộ dáng không muốn nói nhiều.

Thẩm Hoài lại mang tai nghe lên.

Thi xong toán học đã 8 giờ, bình thường, cô xem như là học sinh ngoại trú, đã có thể rời đi. Cô nhìn quanh lớp học, không có gì người rời đi, cô cũng nghĩ lại làm một đề rồi đi.

Điện thoại trong bàn lại rung một chút.

Phù Thái Nghênh ấn điện thoại, là một tin nhắn.

“Nghênh Nghênh, tớ cùng Vu Thịnh còn có Kiều Tự Lam mười ngày nữa liền phải đến trường học, cậu chừng nào thì có thời gian, chúng ta lại tụ tập một chút?” Là bạn thân của cô, Trương Văn Văn.

Trương Văn Văn cùng Vu Thịnh là người yêu, còn có Kiều Tự Lam cùng với Phù Thái Nghênh, bốn người trước kia đều là cùng ban. Chẳng qua Phù Thái Nghênh lên cấp ba tạm nghỉ học một năm, mà bọn họ ba người đều vượt cấp qua cấp ba, thi tới thành W cùng trường đại học.

Vu Thịnh cùng Phù Thái Nghênh, bởi vì Trương Văn Văn quan hệ vẫn là rất tốt, Kiều Tự Lam còn lại là Phù Thái Nghênh cấp hai học kỳ sau ngồi cùng bàn, quan hệ cũng không tồi.

Cô nghĩ nghĩ, tính toán thời gian một chút, chủ nhật là mùng 8, không đi học. Liền nhắn tin Trương Văn Văn: “Được, vậy mùng 8 đi, cùng nhau ăn bữa cơm. Các cậu chính là ba sinh viên thoát ly khổ ải.”

Mới vừa gửi đi tin nhắn, Dương Thanh Thanh liền dùng khuỷu tay chạm vào cô một chút.

Phù Thái Nghênh vội vàng đem điện thoại cất vào trong ngăn bàn, vừa nhấc đầu liền phát hiện chủ nhiệm lớp Điều Dự từ cửa phòng học đi vào.

Điều Dự ở trong ban đạo qua một vòng liền đi ra ngoài. Cô âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đối Dương Thanh Thanh tràn đầy cảm kích.

Ai, Văn Văn bọn họ liền phải đi vào đại học, chỉ để lại mình ở chỗ này một người nhớ, nhớ tới liền thật là làm người thương tâm.

Phù Thái Nghênh nghĩ như vậy, đem từng lọn tóc rũ đến bài thi vuốt ra sau tai, liền hết sức chuyên chú mà làm đề.

Ngày hôm sau có khóa toán học, thầy nói về đề thi toán học. Giảng đến đề cuối cùng vào câu hỏi kia, thầy dùng chính là phương pháp cô làm bài khi trước, bước đi phức tạp, rất là phiền toái.

Phù Thái Nghênh quay đầu lại nhìn thoáng qua mọi người khắp nơi, không có chút quan niệm nào đứng lên, do dự một chút, vẫn là gờ lên tay tới: “Lão sư, đề này ngày hôm qua bạn học Thẩm Hoài giảng cho em một chút, phương pháp đơn giản hơn.”

Thầy rất có hứng thú mà nhìn Thẩm Hoài.

Thẩm Hoài đứng lên, lễ phép nội liếm mà trầm ổn, thanh đạm nói: “Em đã giảng cho bạn học Phù Thái Nghênh một lần nghe liền hiểu, vậy cậu giảng đi.”

Phù Thái Nghênh:???

Tình huống này là như thế nào?

Nhìn xem thầy tràn đầy hứng thú, cô vẫn là lên trên bục giảng, ở bảng đen viết về phương pháp anh đã giảng cho. Thời điểm cô giảng đề cũng không có giống Thẩm Hoài nhảy bước, mà là từng bước một suy tính xuống dưới, còn cố ý đem lời tới hôm qua anh nói “Cái quy luật này nhớ kỹ có thể trực tiếp dùng” lặp lại một lần.

Nói xong sau, nàng nhìn thầy. Thầy cười cười, hỏi lớp học: “Thế nào? Mọi người đều nghe hiểu sao?”

Nhìn mọi người sôi nổi gật đầu, thầy vừa lòng mui phần: “Phương pháp của Thẩm Hoài thực tốt, nhưng bạn học Phù Thái Nghênh nói cũng được, rất là tinh tế.”

Phù Thái Nghênh thoáng ngượng ngùng mà cười cười, bèn hướng chỗ ngồi đi, lúc xuống bục giảng khi không chú ý dưới chân không cẩn thận thiếu chút nữa ngã. Thầy vội vàng bảo cô cẩn thận một chút, chờ Phù Thái Nghênh điều chỉnh tốt, còn không quên trêu chọc nói: “Bạn học Phù, em đến trước đỡ mình cho tốt mới có thể hạnh phúc.”

Mọi người đều nở nụ cười.

Phù Thái Nghênh nói lời cảm ơn, nhanh chóng trở về chỗ ngồi.

Từ lúc trên mạng có cái ““ người hạnh phúc sao? ”” đúng vậy, ta họ phúc. ”” đối thoại lúc sau, dòng họ cô đã bị mọi người trêu chọc không biết bao nhiêu lần. ....

*đoạn này mình để nguyên văn nha

Đại khái là bởi vì họ này xác thật rất ít thấy, cô mỗi lần khi lên tự giới thiệu đều phải bị người khác hỏi vấn đề về dòng họ. Cô, cô họ Phù dễ dàng sao!

Thẩm Hoài nghe cô lặp lại đề anh giảng cho cô, trên mặt thanh tuấn hiện lên vài phần thần sắc vừa lòng. Xem ra, tới hôm qua cô là thật sự nghe hiểu. Anh nhìn notebook trong tay, gần nhất lại làm một ít đề, nhớ một ít về cuốn sổ, tan học đưa cho Lâm Diễn, đề hân sao chép một chút.

Hắn cùng mọi người đều là cao một liền vào ban khoa học tự nhiên trọng điểm, mọi người đều là bạn học đã hai năm. Anh tự nhiên là rõ ràng, mọi người đều là có chút tính bài ngoại. Khác khôn mọi người đều nhỏ giọng oán giận vài câu.

Không nghĩ tới chính là, ngăn ngừa mấy ngày, mọi người liền không có lại nghị luận cô có phải hay không đi rồi quan hệ tiến vào.

Thú vị.

Tác giả có lời muốn nói: Lăn lộn cầu cát chứa!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Buổi tối thứ ba lúc sau thi tiếng Anh, Lâm Diễn đi lên bục giảng: “Tớ lại có hai việc phải công bố.”

Học tập ủy viên An Khê cười nói: “Lớp trưởng, cậu như thế nào mỗi ngày đều có việc?” An Khê cùng Lâm Diễn, làm học ủy hai năm, một là làm lớp trưởng hai năm, từ trước đến nay quen thuộc.

Phù Thái Nghênh cảm thấy, Lâm Diễn thật sự đặc biệt phụ trách nhiệm. .... Rất nhiều chuyện đều là Lâm Diễn tới tuyên bố, thầy Diêu tựa hồ nhẹ nhàng rất nhiều. Ngẫm lại cô ở lớp Y từ chối lớp trưởng, đối lập lên, Lâm Diễn thật là vất vả a.

Lâm Diễn tỉnh tỉnh tốt mà cười cười: “Đầu chỉ một, giữa tháng này, ngày 16, sẽ có một lần thi toán đề giống nhau, cũng coi như là vì thi như đúc mà làm chuẩn bị.” Lớp học tựa hồ đều quen, trừ bỏ vài người chính mình đánh dấu trên lịch một chút, những người khác đều không có phản ứng. Lâm Diễn nói tiếp: “Chuyện thứ hai, tớ phải cùng mọi người thương lượng một chút. Tết Trung Thu có một tiệc tối, ban chúng ta có một tiết mục, Tết Trung Thu ở cuối tháng, còn có một tháng chuẩn bị thời gian. Tớ cùng thầy Diêu thương lượng một chút, thầy kiến nghị ban chúng ta hát hợp xướng. Các cậu cảm thấy thế nào?”

An Khê hỏi: “Lớp trưởng, nếu là hợp xướng, rất yêu cầu thời gian tập luyện. Chúng ta đều đã cuối cấp ba, thích hợp với tiết mục kiểu này sao?”

Một cái nam sinh nói tiếp nói: “Cũng không có gì, tớ cảm thấy khá tốt.”

Lâm Diễn nói: “Ý của thầy Diêu là, chúng ta đều đã cuối cấp ba, về sau không có khả năng cùng nhau tình bày tiết mục, cho nên hy vọng lần này chúng ta có thể đều lên đài.”

Như vậy tưởng tượng, vốn dĩ mấy người có chút ý kiến cũng đều không nói chuyện nữa.

Lâm Diễm nhìn xem không có người đề ý kiến, cười cười: “Vậy định rồi nha. Đêm nay mọi người đều nghỉ xem một số ca khúc, ngày mai có tiết tự học, chúng ta liền đề nghị các khúc hợp xướng, sau đó bầu phiếu. Đúng rồi, lần này Thẩm Hoài đệm cho chúng ta nhạc dương cầm.”

Phù Thái Nghênh sùng sốt,thật sao? Chẳng lẽ Thẩm Hoài không những thanh mỹ nhan hảo thành giai thoại, còn sẽ đàn dương cầm?

Thật là..... Người giỏi không gì là làm không được a.....

Ngày hôm sau tiết tự học, Lâm Diễm tổ chức một cuộc bầu phiếu, nhưng thật ra có người đề nghị mấy bài hát, tựa hồ đều rất không thích hợp đề hợp xướng, người bầu phiếu đều không quá nhiều.

Lâm Diễm nhiu nháu mày: “Còn có ai có đề nghị hợp khúc không?”

An Khê nhắc tay nói: “Lớp trưởng, 《 ngày mai cậu tốt》 có thể chứ?”

Lâm Diễm xoay người đem ca khúc viết ở trên bảng đen.

Lộ Dật Hàng nói tiếp nói: “Chưa từng nghe qua bài hát này ..... Như thế nào lại bầu phiếu?”

Lâm Diễm cười hỏi: “Sẽ có người xướng sao?”

Dương Thanh Thanh lập tức nói: “Lớp trưởng, tớ ngày hôm qua còn nghe thấy Thái Nghênh xướng bài hát này! Cô ấy sẽ hát!”

Đột nhiên bị điểm đến danh Phù Thái Nghênh: “.....”

Phù Thái Nghênh, cô xác thật sẽ xướng bài hát này, nhưng là ở trong ban, đặc biệt là đại bộ phận mọi người đến tên cũng không biết cô, ca hát..... Thật cảm thấy xấu hổ .....

Lâm Diễm lại trực tiếp bàn tay vung lên: “Phù Thái Nghênh, tới hát một đoạn đi.”

Lúc này lại liền từ chối tựa hồ có điểm làm kiêu. Cô tuy nói lần này hơi xấu hổ, nhưng trước kia ở Y trung cũng không thiếu ca hát,liền đứng lên.

Âm thanh của nữ sinh triệt để phát ra, sạch sẽ êm tai.

Cô hát một đoạn ngắn lúc sau liền ngừng lại, Lâm Diễm vỗ tay, lớp học cũng đều vỗ tay theo

Phù Thái Nghênh cảm thấy mặt cô có chút đỏ lên.

Lâm Diễm cười cười: “Hiện tại mọi người tới bầu phiếu đi. Đây là một bài hát tương đối thư giãn, đồng ý cùng nhau xướng bài hát này thì mọi người dơ tay.”

Thế nhưng ra ngoài dự kiến của cô, toàn phiếu thông qua.

Sau tiết tự học, cô xoay người, hỏi Lộ Dật Hàng: “này, nam sinh các cậu sẽ không cảm thấy bài hát này tương đối thích hợp nữ sinh hát sao? Các cậu như thế nào cũng đều nhắc tay đồng ý?”

Lộ Dật Hàng không đề ý nói: “Vậy nữ sinh hát chủ yếu, nam sinh chúng ta bè cho các cậu một chút là được. Nam sinh ban khoa học tự nhiên không phải luôn luôn đều sẽ sắm vai nhân vật loại này sao, các cậu là hoa, chúng tớ là cỏ dại.”

Phù Thái Nghênh bật cười.

Lâm Diễm báo cho chủ nhiệm về ca khúc,lúc sau liền bắt đầu tập luyện. Lâm Diễm sắp xếp chính là cứ hai ngày luyện tập một giờ, bài hát này khó khăn không quá lớn, bởi vậy cũng không cần thiết luyện tập chặt chẽ đến như vậy.

Phù Thái Nghênh cảm thấy ở lớp mới sinh hoạt rất khá. Tuy nói bây giờ còn có thật nhiều người cô không biết, nhưng là trên cơ bản có thể nhớ kỹ mặt, đi ở trên đường đụng tới người trong ban, bọn họ cũng sẽ chào hỏi.

Nếu nói có chuyện không vui, chính là vật lý.....

Phù Thái Nghênh chuyển đặt bút viết, nhìn bài thi này nói động năng dễ, hết đường xoay xở. Cho nên nói trên thế giới vì cái gì sẽ có vật lý loại này..... Phù Thái Nghênh ghé vào trên bàn, vô cùng oán niệm.

Cô thật sự rất sợ làm đề vật lý, thấy bài thi vật lý liền đau đầu, mỗi bài thi vật lý cao nhất là 110 điểm, lần cô thi tốt nhất đến bây giờ cũng chỉ hơn 80 điểm, vẫn là đụng phải không ít đề nguyên.

Ngẫm lại về sau, còn muốn mỗi tuần đều thi một lần vật lý.

Phù Thái Nghênh muốn ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng

Trạng thái này kéo dài liên tục tới buổi tối về nhà đều không có giảm bớt. Cô đeo cặp sách, chậm rãi từ từ mà đi ra phòng học.

Lâm Diễm cùng Thẩm Hoài đi phía trước cô. Lâm Diễm còn đang không ngừng hỏi Thẩm Hoài về đề vật lý tới nay, Thẩm Hoài rất ít mở miệng, ngẫu nhiên trả lời vài câu. Phù Thái Nghênh dùng đôi tay xoa xoa mặt.

Có đôi khi thật sự đặc biệt hâm mộ đầu óc nam sinh. Giống như trời sinh liền đối số lý hoá phá lệ miễn cảm giống nhau.

Thẩm Hoài lại đột nhiên quay lại hỏi cô: “Phù Thái Nghênh, cặp sách cậu có nặng không?”

Phù Thái Nghênh sùng sốt: “Không có.”

Thẩm Hoài quay đầu lại: “Vậy là tốt rồi.”

Phù Thái Nghênh suy nghĩ nửa ngày, mới hiểu được Thẩm Hoài là nhắc nhở chính mình—— sợ là không phải bị cặp sách áp cong eo?

Thời điểm cô đến phòng học ngày hôm sau, phát hiện trong bàn mọi người khó có được một trận xôn xao. cô trở lại chỗ ngồi mới phát hiện là buổi tối thứ hai thi toán học đã chấm xong, đang được mọi người phát.

Dương Thanh Thanh thò qua tới xem điểm cô: “140? Oa, Thái Nghênh, cậu thi cũng không tồi nha.”

Phù Thái Nghênh trừ bỏ câu cuối cùng vừa hỏi không có làm ra tới, trừ 6 điểm, phía trước còn có một đề hình học không gian tính toán sai, trừ thêm 4 điểm.

“Mọi người vì cái gì xôn xao ..... như vậy? Mọi người không phải hẳn là thấy điểm nhìn quen sao?” Phù Thái Nghênh nghi hoặc.

Dương Thanh Thanh giải thích nói: “Này dù sao cũng là khảo sát cấp ba lần thứ nhất nha, rất có ý nghĩa kỷ niệm.”

Phù Thái Nghênh trườ trườ khoe miệng.

Thứ nằng thật sự không quá lý giải ý nghĩa ở đâu.

Thứ bảy là một ngày tự học. Vào buổi sáng, thứ hai đến thứ sáu buổi tối thi năm môn, thậm chí là tối hôm qua mới thi sinh vật, đều phê chữa điểm, chia cho mọi người.

Lộ Dật Hàng nhìn xem tiếng anh cô ban nhiều điểm, cực kỳ hâm mộ không thôi: “Phù Thái Nghênh, cậu về sau phụ đạo tiếng anh cho tớ đi. Tiếng anh của cậu như thế nào tốt vậy?”

Phù Thái Nghênh liền đùa cậu một chút: “Tối, kêu tỷ tỷ, tớ liền phụ đạo tiếng anh cho cậu.”

“Tỷ tỷ.”

Phù Thái Nghênh: “.....Cậu thế nào không cốt khí như vậy?”

Lộ Dật Hàng cọt nha: “Cốt khí có quan trọng hơn tiếng Anh sao. Bất quá, cậu tiếng Anh thật sự siêu cấp lợi hại, tớ thấy lần này tiếng Anh của cậu so với Thẩm Hoài còn cao hơn nha.” Sau đó lại thấy điểm vật lý của cô, bắt đầu cười to: “Nhưng, điểm vật lý của của như thế nào nét bút hồng a ha ha ha ha ha ha.”

Phù Thái Nghênh nhìn “61” điểm vật lý của mình trên bài thi thật bất mắt, lại thờ dài. Điểm cao nhất của vật lý là 110, đạt tiêu chuẩn cũng chính là 66. Đúng vậy, cô không có đạt tiêu chuẩn.

Ban khoa học tự nhiên trọng điểm môn vật lý trung bình điểm có thể đạt tới 95+, cô đại khái cũng là nét bút hồng của ban đi. Cô một người kéo nhiều ít chân sau.

Phù Thái Nghênh li hỏi cậu: “Lộ Dật Hàng, vật lý Thẩm Hoài được bao nhiêu điểm thế? Cậu tới kích thích tớ một chút đi.”

Lộ Dật Hàng về mặt thương xót mà nhìn nàng: “110.”

Nhân sinh đã như thế gian khổ, vì cái gì còn muốn cho nhau tổn thương!

Buổi chiều thứ bảy tiết hai là tự học, Lâm Diễm nói: “Tớ hôm nay cùng trường học mượn khung thép cầm phòng học nhạc, mọi người hiện tại đi qua luyện tập trong chốc lát hộp xướng đi.”

Nói là đã luyện tập vài lần, kỳ thật này vài lần cũng bất quá là từ thầy âm nhạc sắp xếp, phân cho mọi người một chút bộ âm mà thôi. Thẩm Hoài đàn dương cầm tựa hồ là chính mình về nhà tự mình luyện tập.

Cô đột nhiên ý thức được, một hồi luyện tập, chính là cô lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Nam Thần lúc đánh đàn.

Phù Thái Nghênh cùng Dương Thanh Thanh cùng nhau đi đến cầu thang phòng học âm nhạc, Phù Thái Nghênh đi tới gần vị trí dương cầm.

Nhìn chung quanh một vòng, Phù Thái Nghênh mới phát hiện kỳ thật không chỉ là có mình cô nhìn chăm chăm Thẩm Hoài, trong ban người cơ hồ đều đang nhìn anh.

Đại khái là bởi vì Thẩm Hoài mặc sơ mi trắng cùng quần màu đen, ngồi ở bên cạnh dương cầm, trầm ổn, không giống với tuổi mà trầm tĩnh. Không tự giác mà phả lệ gây chú ý.

Trong đầu cô lổn thò mà nhảy ra tới “Phong hoa tuyết đại” cái từ này.

Lâm Diễm tự nhiên cũng chú ý tới mọi người đều nhìn Thẩm Hoài, cười cười: “Thẩm Hoài, mọi người đều nhìn cậu đấy, nếu không cậu đàn cho mọi người xem một chút mấy ngày nay luyện tập thế nào?”

Thẩm Hoài hơi hơi gật gật đầu.

Đôi tay thon dài ấn phím đàn, âm thanh dương cầm chậm rãi chảy ra.

Cô từ trước tới nay không cảm thấy nam sinh đàn nhạc cụ có mị lực như thế. Cô nhìn Thẩm Hoài động tác thuần thực, nghe âm nhạc đồng thời nghĩ đến, Thẩm Hoài mỗi ngày về nhà hẳn là rất muộn đi, lại còn có thời gian luyện cầm.

Quả nhiên, thật là đúng câu nói kia, so người ưu tú đều nỗ lực hơn bình thường.

Phù Thái Nghênh đột nhiên cảm thấy, vật lý cô không tốt như vậy, còn đề vật lý đều không muốn làm, rất là xấu hổ.

Cô dùng tay phải chống cằm, nhìn Thẩm Hoài hết sức chuyên chú mà đánh đàn.

Chờ đến Thẩm Hoài đàn tấu kết thúc, toàn bộ cầu thang phòng học vẫn như cũ an tĩnh vài giây, rồi sau đó, mọi người sôi nổi vỗ tay.

Quá dễ nghe.

Đột nhiên cảm thấy bọn họ không cần thiết hộp xướng, chỉ cần Thẩm Hoài đi lên đàn dương cầm là được rồi.

Lâm Diễm đứng dậy, cười nói: “Mọi người cũng nghe thấy, Thẩm Hoài ngắn ngủn mấy ngày, đầu khúc đã luyện được không sai biệt lắm. Kia hiện tại mọi người cũng muốn ca hát thật tốt, phối hợp lại, mới có thể nghe càng tốt.”

Mọi người lục tục theo tiếng.

Phù Thái Nghênh nhìn tràn đầy ý chí chiến đấu đồng học, nhin không được mỉm cười.

Nói như thế nào đâu, ngăn ngừn mấy ngày phát hiện, cao tam kỳ thật cũng không đáng sợ như cô tưởng tượng nha.

Trừ bỏ, trừ bỏ mỗi tuần đều phải thi vật lý, QAQ.

Tác giả có lời muốn nói: (づ 3 づ)づ moah moah ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tôi Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Edior: Nhiên

Nhân ngày 20/11 xin tặng mọi người 1 chương.

Hoạt động của cấp ba kỳ thật rất không thú vị, cho dù là Lan Thụ Trung Học coi trọng tố chất giáo dục, cũng vẫn như cũ là mỗi ngày xoát đề, đi học, thi mà lặp lại.

Buổi chiều thứ bảy sau khi kết thúc luyện ca, mọi người lại trở về phòng học, tiếp tục tự học xoát đề. Phù Thái Nghênh hít sâu một hơi, lấy ra một quyển sách vật lý luyện tập mới tinh. Nếu tránh không được hiện thực muốn thi vật lý tốt, vậy đành phải nỗ lực làm bài.

Phù Thái Nghênh nghiền cứu một chút bài thi của mình, nhiều kiểu đề không giống nhau, thực nghiệm đề tương đối khó, đề kỳ thật còn tốt, trừ bỏ áp lực cuối cùng vừa hỏi ở ngoài kỳ thật đều có thể làm ra tới, chính là thời điểm thi, khả năng bởi vì vào trước là chủ ý thức, nhất thời hoảng loạn, liền làm sai.

Nghiên cứu qua lúc sau, Phù Thái Nghênh liền đi hiệu sách mua một quyển chủ yếu là lựa chọn đề cùng thực nghiệm sách luyện tập, chuẩn bị trọng điểm được một chút.

Trầm tĩnh xuống dưới làm bài thi, kỳ thật cảm thấy giống như cũng không có như vậy như vậy khó..... Tuy rằng, vẫn là như vậy khó. Bất quá, trình độ từ hai cái “Như vậy” biến thành một cái “Như vậy”, cũng coi như là chất bay vọt đi.

Làm một đề sau, chuông tan học vang lên.

Phù Thái Nghênh đuổi cái eo lười. Dương Thanh Thanh nhanh mà thu thập đồ vật, quay sang cô nói: “Cuối tuần cuối tuần, ngày mai không cần đi học không cần đi học nha!”

(๖๖) lại điền một cái.

Tuy là nói như vậy, cô cũng vẫn là thực vui vẻ. Đặc biệt là nghĩ đến ngày mai liền có thể nhìn thấy bạn bè đã lâu không gặp, Phù Thái Nghênh liền nhin không được cười mị mắt.

Phù Thái Nghênh cùng Trương Văn Văn bọn họ hẹn thời gian là 9 giờ buổi sáng. Bởi vậy, buổi sáng chủ nhật cô ngủ cái đã lâu lười muốn dậy. Trong phòng khí lạnh tương đối đủ, Phù Thái Nghênh từ một cái chăn mỏng, trong ổ chăn đuổi cái eo lười.

Thật là một chủ nhật thoải mái.

Thời điểm cô từ trong phòng ra tới, Phù mẹ nhìn đồng hồ mà giật mình một chút: “Lúc này mới 8 giờ, Nghênh Nghênh con dậy sớm thế? Chủ nhật sao không ngủ một hồi?” Phù Thái Nghênh cười hi hi, ôm Phù mẹ cọ cọ: “Văn Văn bọn họ muốn đi thành W học, ngày mai liền đi, con hôm nay theo chân bọn họ tụ họp một chút.”

Chậm rì rì mà rửa mặt, ăn bữa sáng, lại thay đổi kiện váy, Phù Thái Nghênh đem đầu tóc biện một chút, chiếu chiếu gương, cảm thấy hình tượng cũng không tệ lắm, liền ra cửa.

Bốn người hẹn ở KFC gặp mặt. Thời điểm Phù Thái Nghênh đến, Trương Văn Văn bọn họ ba người đã đều tới rồi.

Phù Thái Nghênh chạy chậm tới rồi vị trí của họ, mới phát hiện ba người đã gọi một bàn ăn.

Cô sờ sờ bụng, ăn bữa sáng xác thật không thể nào đói. Kiều Tự Lam đưa cho Phù Thái Nghênh một ly dâu tây thánh đại: “Bên ngoài nóng, ăn ly thánh đại đi.”

Dâu tây thánh đại là đồ ăn Phù Thái Nghênh thích nhất ở KFC, bởi vậy cô cũng không có thoái thác, nhận lấy: “Tới tới tới, chạm vào cái cây ly, các cậu nhưng chính là sinh viên.”

Trương Văn Văn liếc mắt nhìn Phù Thái Nghênh một cái: “Nghênh Nghênh, cậu nói lời này liền không phụ trách nhiệm. Năm trước lúc này, chúng ta ở khổ bức học tập, là ai cho chúng ta xem ảnh chụp ở trần trường cô?”

Phù Thái Nghênh ngượng ngừng mà sờ sờ cái mũi.

Thiên Đạo hào luân hồi, trời xanh tha cho ai a.

Bất quá, “Chúc mừng cậu cùng Vu Thịnh, hai người các cậu rốt cuộc tu thành chính quả.” Phù Thái Nghênh tự đẩy lòng nói.

Cùng làm bạn thân với Trương Văn Văn hai năm, cô tự nhiên là biết ở Y trung bầu không khí phía dưới nghiêm túc như vậy, Trương Văn Văn cùng Vu Thịnh hai người là có bao nhiêu khó khăn. Nói tình yêu đều phải ngăn phòng vạn phòng.

Ban khoa học tự nhiên trọng điểm Y trung quán được đặc biệt đặc biệt nghiêm, bị phát hiện yếu sớm liền bị trực tiếp đánh xuống ban bình thường.

Kỳ nghỉ hai năm kia, cô không biết giúp Trương Văn Văn bao nhiêu lần yểm hộ. Hiện tại, nhưng còn không phải là tu thành chính quả sao, bọn họ hai người thi được cùng trường đại học.

Trương Văn Văn ngượng ngừng mà cười cười. Kiều Tự Lam nói tiếp nói: “Ai, khổ ta, cứ như vậy thành ngôi số bóng đèn tối cao.”

Bốn người đều nở nụ cười.

Phù Thái Nghênh theo chân bọn họ hàn huyên, mới phát hiện cô lúc trước ở ban khoa học tự nhiên trọng điểm Y trung thi đến thật đúng là rất không tồi. Lớp trưởng thi Thanh Hoa, còn có mấy người đại học bá thi thanh bắc, còn lại bạn học cũng có thi thực tốt đại học trọng điểm.

Phù Thái Nghênh vừa ăn thánh đại vừa qua lại xem, xuyên thấu qua cửa sổ KFC, cô đột nhiên thấy Thẩm Hoài đang đi ở trên đường. Cô lúc ban đầu còn tưởng rằng chính mình nhìn lầm rồi, cẩn thận nhìn lại, xác định chính là Thẩm Hoài không sai.

Rất cuộc, Thẩm Hoài như vậy, cũng không dễ dàng bị nhận sai.

Thẩm Hoài cầm theo một cái bao nylon,tựa hồ có mấy quyển sách?

Không hồ là nam thần, cuối tuần còn muốn ra tới mua sách. Cô gật gật đầu.

Trương Văn Văn đang theo Phù Thái Nghênh nói chuyện, lại không thấy cô đáp lại. Thấy Phù Thái Nghênh nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, cũng theo cô nhìn về phía đó.

Ngô, Nghênh Nghênh xem, là cái nam sinh đẹp trai kia sao?

Trương Văn Văn lập tức quên mất đề tài cô vừa rồi nói, chọc chọc Phù Thái Nghênh, bát quái hề hề: “Nghênh Nghênh, kia là ai vậy?”

Phù Thái Nghênh thu hồi ánh mắt, lại đảo một muống thánh đại đưa vào trong miệng, mơ hồ không rõ mà trả lời nói: “Bạn trong ban của tớ ở Lan Thụ.”

Trương Văn Văn về mặt hâm mộ: “Bạn học của cậu hiện tại đều đẹp trai như vậy sao?”

Không đợi cô trả lời, Vu Thịnh liền bắt mồm mà nói tiếp: “Như thế nào, tớ khó coi sao?”

Kiều Tự Lam “Tầm tắc” hai tiếng: “Tớ cầu xin hai vị đại hiệp, như vậy không kiêng nể gì mà ngược cầu lương sao?”

Thẩm Hoài nghĩ cuối tuần không có việc gì, liền ra ngoài đi dạo, rồi sau đó đi hiệu sách. Ở hiệu sách nhìn tới nhìn lui, thấy kệ sách trên viết《 Tổng từ thường tích 》，trong đầu không biết vì sao, hiện ra Phù Thái Nghênh xinh xắn đáng yêu mà đứng ở nơi đó,《 Dương Châu chậm 》 bộ đáng chờ đến thời điểm anh phản ứng lại, đã thanh toán quyển sách đó.

Thẩm Hoài nhú nhú mày đẹp, rất cuộc chưa nói cái gì, đi ra hiệu sách.

Thời điểm đi trên đường, ngang qua một nhà KFC, anh tựa hồ cảm giác được ánh mắt của ai đó, liền ngược mắt đến cửa sổ, phát hiện không có ai nhìn mình, lại thấy cô.

Nữ sinh mặc váy màu lam, trước sau như một mà biến một bím tóc, một bàn tay cầm thánh đại, một cái tay khác cầm cái muống, ăn đến vui vẻ vô cùng.Ngồi cùng cô cũng là một nữ sinh, đối diện là hai nam sinh, bốn người đang nói cười cái gì.

Bạn học trước kia của cô chẳng?

Thẩm Hoài nhấp môi dưới, không lại xem họ, trở về nhà.

Từ KFC ra, giữa trưa bốn người đi một nhà tiệm ăn lẩu, Phù Thái Nghênh cùng Trương Văn Văn đoạt một mảnh phi ngư đoạt đến vui vẻ vô cùng, Vu Thịnh cùng Kiêu Tự Lam bắt đắc dĩ mà nhìn hết sức ầu trĩ hai nữ sinh. Cơm nước xong sau, lại đi KTV, một gian ca hát nhỏ. Ba người ồn ào muốn Phù Thái Nghênh trước hát một bài, cô cũng không khách khí mà tiếp nhận microphone.

Thời điểm chọn bài, 《 ngày mai người hảo 》 bỗng dung xuất hiện ở trong đầu cô, Phù Thái Nghênh rồi rầm một chút, liền chọn bài hát này.

Bị hợp xướng tẩy não như thế nào ==.

Bốn người nháo đến 5 giờ chiều mới tan cuộc.Trước khi về, Phù Thái Nghênh còn hát một bài cho họ《 cấp tương lai chính mình 》. Trương Văn Văn liền đỏ mắt: “Nghênh Nghênh, tiếp theo gặp lại cậu chính là nghị đồng.”

Phù Thái Nghênh cười vỗ vỗ Trương Văn Văn an ủi: “Không có việc gì, tớ sẽ nỗ lực học tập”.

Tan cuộc, đương nhiên, Vu Thịnh đưa Trương Văn Văn về nhà, Kiêu Tự Lam liền đề nghị hấn đưa cô về. Phù Thái Nghênh xua xua tay: “Kiêu Tự Lam, tớ biết cậu thực thân sĩ, nhưng là cùng tớ không cần thiết có phong độ như vậy.”

Kiều Tự Lam lại kiên trì muốn đưa Phù Thái Nghênh về, cô không lay chuyển được hấn, liền nói hấn đưa cô đến nhà ga.

Phù Thái Nghênh cùng Kiêu Tự Lam từ KTV tản bộ đến trạm xe buýt, hai người câu được câu không mà trò chuyện trên trời dưới đất. Phù Thái Nghênh nói: “Kiêu Tự Lam, vẫn là muốn chúc mừng cậu nha, rất cuộc thi đậu theo ước mơ của cậu viện luật học.”

Kiều Tự Lam khiêm tốn mà cười: “Cậu cũng nỗ lực học tập nha.”

Phù Thái Nghênh nghiêm túc gật đầu.

Thời điểm ở nhà ga chờ xe, Phù Thái Nghênh xa xa thấy Lâm Diễn cùng một nữ hài tử đi ở con đường khác bên, cô ở trong lòng cười nhạt, hôm nay như thế nào đụng tới nhiều người như vậy. Nữ sinh kia..... Phù Thái Nghênh ti mi mà xem, mới nhận ra tới là An Khê. An Khê không có mặc đồng phục, tóc luôn buộc thành đuôi ngựa cũng rồi tung rũ ở phía sau, cô trong khoảng thời gian ngắn không có nhận ra tới.

Hắc hắc hắc, Phù Thái Nghênh ở trong lòng cười, chẳng lẽ lớp trưởng cùng học ủy có câu chuyện xưa gì đáng giá nha?

Kiều Tự Lam nhìn thấy cô cười, hiếu kỳ nói: “Thái Nghênh, cậu làm sao vậy?”

Phù Thái Nghênh sờ sờ cằm “Lại thấy người cùng ban tớ.”

Kiều Tự Lam gật gật đầu, do dự một chút lại hỏi: “Thái Nghênh, ban hiện tại cậu học thế nào?”

Phù Thái Nghênh không có xem Lâm Diễn cùng An Khê tiếp, nghe thấy vấn đề Kiêu Tự Lam hỏi, tự hỏi một chút: “Khá tốt. Tuy rằng còn rất nhiều người không biết, nhưng là bọn họ cũng không tệ lắm. Lan Thụ cũng so Y trung nhẹ nhàng rất nhiều.”

“Vậy là tốt rồi.”

Kiều Tự Lam còn muốn nói, xe buýt tới, hần thu hồi lời nói, chỉ xuống xe: “Xe tới, cậu mau trở về đi thôi. Ngày mai còn đi học, trở về nhà hào hào nghỉ ngơi.”

Phù Thái Nghênh lên tiếng, nháy lên xe buýt, xoát thề xong, lại quay đầu lại hướng Kiêu Tự Lam cười nói: “Lão ngồi cùng bàn, nghỉ đông tái kiến.”

“Nghỉ đông tái kiến.” Kiêu Tự Lam trên khuôn mặt tuần lẳng hiện ra vài phần ôn nhu ý cười, đối với Phù Thái Nghênh vẫy vẫy tay.

Hy vọng khi tái kiến, Kiêu Tự Lam tố càng ưu tú, Phù Thái Nghênh cậu cũng tốt.

Phù Thái Nghênh ngồi ở trên xe buýt, nghĩ lại các bạn học, còn nhin không được một trận cực kỳ hâm mộ, thoát khỏi cấp ba khổ hải thật là tốt. Bất quá như bây giờ từ có ước mơ có động lực sinh hoạt phong phú cũng không tồi.

Phù Thái Nghênh an ủi chính mình.

Còn không có an ủi xong, mở ra di động, liền thấy bản ghi nhớ một lát, tùy tiện mà viết “Ngày 16 tháng 9, toàn khối thi khảo sát”.

.....QAQ, vẫn là đi đọc đại học càng tốt một chút.

Cuốn sổ vật lý của nam thần còn chưa có xem xong, buổi tối hôm nay ăn qua cơm chiều liền đem cuốn sổ lại nhìn đi, Phù Thái Nghênh ở trong lòng tính toán. Khi nào có thể không học vật lý thì tốt rồi.

Nhớ tới thành tích Thẩm Nam Thần như vậy, cuối tuần còn đi mua sách, Phù Thái Nghênh liền nhin không được vì lãng phí một ngày chính mình cảm thấy hổ thẹn.

Ai, từ sau khi biết nam thần, đã học xong kỹ năng hổ thẹn. Hôm nay, hằng ngày hổ thẹn thành tựu đạt thành (1/1).

kỹ năng

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tôi Mượn Sổ Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Editor: Nhiên

Buổi sáng thứ hai. Phù Thái Nghênh ở trên xe buýt, ngáp một cái, tối hôm qua nhìn sổ tay vật lý, không cẩn thận ngủ tương đối trẻ, hiện tại thật là bận đến không được a.

Sớm tự học trước, Phù Thái Nghênh lấy ra một quyển viết văn tư liệu sống, rồi sau đó lại nhin không được che mặt lại ngáp. Đọc xong lúc sau, bên cạnh chuyên tâm nhìn một thiên mẫn phần văn Dương Thanh Thanh cũng che miệng ngáp một cái, lúc sau ngáp tựa như sẽ lấy bệnh đường như.....

Lâm Diễm nhìn bạn ngồi cùng bàn ngáp một cái, hần cũng có chút nhin không được, thứ hai thật sự vậy được muốn khóc. Lại cảm thấy không tốt lắm, liền mạng nhin xuống xúc động muốn ngáp: “Ngồi cùng bàn, cậu như thế nào ngáp một cái?” Bạn ngồi cùng bàn Lâm Diễm lắc đầu: “Ta xem người khác đều học, chính mình liền nhin không được.”

Chờ đến lớp học hơn phân nửa người lúc sau đều ngáp một cái, Cô rốt cuộc nhin không được ghé vào trên bàn, cười ra tiếng. Cô hình như là cái đầu sỏ gây tội.

ngáp một cái lấy bệnh toàn bộ ban như thế nào

Không biết có phải ảo giác của Phù Thái Nghênh hay không, cô cứ cảm thấy mình bị cô văn trọng điểm chú ý. Dĩ vãng ngữ văn sớm tự học, nữ lão sư trên cơ bản sẽ toàn bộ hành trình ngồi ở trên bục giảng đọc một tiết khóa đều sẽ không xuống dưới đi một vòng. Hôm nay tiết tự học ngữ văn, cô từ bên người Phù Thái Nghênh đi qua lần thứ 5..... Mỗi lần đi qua chỗ ngồi cô ngồi, đều sẽ cúi đầu nhìn xem cô học cái gì.

Liền Dương Thanh Thanh đều cảm thấy có cái gì rất không thích hợp: “Thái Nghênh, cậu có cảm thấy cô hôm nay nhìn cậu rất nhiều lần?”

Phù Thái Nghênh cũng thấy có chuyện lạ gật gật đầu.

Dương Thanh Thanh mặt mang đồng tình.

Phù Thái Nghênh nhin không được ở trong lòng nghĩ lại, có phải hay không chính mình sáng nay lấy bệnh người khác ngáp chuyện này bị cô biết?

Quả nhiên, không chờ đến khi tiết học kết thúc, cô lại một lần đi qua chỗ ngồi Phù Thái Nghênh, hơn nữa dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn một chút: “Phù Thái Nghênh, em cùng cô ra đây một chút.”

Phù Thái Nghênh: “/(ㄟ o ㄟ)/~~”

Ngáp cũng phạm pháp, cuộc sống này vô pháp qua.

Cô đi theo ngữ văn lão sư đi ra phòng học. cô ấy cười cười: “Em đừng khẩn trương.”

Phù Thái Nghênh vội vàng lắc đầu: “Em không khẩn trương em không khẩn trương.”

Cô càng mím cười: “Hai ngày trước cô từ chỗ thầy Diễm thấy được phiếu điểm trước kia của em. Liền muốn hỏi một chút, thành tích ngữ văn của em khá tốt?”

Phù Thái Nghênh nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

So với vật lý, xác thật là.

Nữ lão sư vỗ vỗ bả vai cô: “Cố lên.” Sau đó liền xoay người đi vào phòng học.

Này liền xong rồi? Phù Thái Nghênh trợn mắt há hốc mồm.

Kết thúc buổi tự học, Lộ Dật Hàng vội vàng tiến đến trước mặt cô: “Phù Thái Nghênh Phù Thái Nghênh, cô kêu cậu làm gì?”

“Đại khái. .... Là chế tờ giấy?” Phù Thái Nghênh cau mày tự hỏi một chút.

“???”

Phù Thái Nghênh đột nhiên nhớ tới cái gì, thu thập văn viết tư liệu sống trên bàn một chút, từ trong cặp lấy ra cuốn sổ sao chép A4 vật lý, chỉ vào mặt trên một ví dụ mẫu hỏi: “Lộ Dật Hàng,cậu xem Thẩm Hoài nơi này là không phải viết sai rồi a? Tớ như thế nào dựa theo phương pháp của cậu ấy tính không ra đáp án đâu?”

Lộ Dật Hàng tiếp nhận cuốn sổ: “A? Tớ làm một chút, liền nhìn nhìn phương pháp, không có tính cụ thể.”

Lộ Dật Hàng ấn đặt bút viết nhớ trên phương pháp tính một lần lúc sau: “Phù Thái Nghênh, cậu tính ra tới đâu? Tớ tính ra tới cường độ từ trường là năm phần dưới dấu khai căn tam thông.” Phù Thái Nghênh gật gật đầu: “Tớ cũng thế. Nhưng Thẩm Hoài không có khả năng làm sai nha. ....”

Lộ Dật Hàng đem bút ký đưa còn cho cô: “Cậu đi tìm Thẩm Hoài hỏi một chút đi.”

Phù Thái Nghênh giật mình, cô lúng túng a. .... Tuy rằng một vòng này,kỳ thật là cô cùng anh giảng qua nói mấy câu, nhưng là làm cô đơn độc tìm nam thần, chẳng sợ cô đối nam thần thật sự chỉ là kính ngưỡng chi ý.Cô cũng lúng túng a.

Hơn nữa, nam thần cực cực khổ khổ viết bút ký, bị nghi ngờ nói hẳn là sẽ không mấy vui vẻ đi. Có phải hay không có tính sai rồi? Tưởng tượng như vậy, Phù Thái Nghênh liền càng lúng túng.

Vừa lúc chuông vang lên, Phù Thái Nghênh lập tức đem cuốn sổ vật lý hướng lên bàn trong bụng một lại nghĩ. Trước hết nghe giảng đã, tan học liền đi tìm anh.

Thời gian cứ thế trôi đi. Mỗi một tiết, cô đều đối chính mình nói, tiết tiếp theo liền đi tìm Thẩm Hoài, sau đó lại yên lặng chờ đến lúc chuông vang, tiếp tục đẩy đến tiết tiếp theo.

Đẩy tới đẩy đi kết quả chính là, thẳng đến hết buổi sáng, cô vẫn như cũ không có đi hỏi anh. Đến cuối cùng, ngược lại là chính cô nhìn không được,không phải là chỉ hỏi đề thôi sao!

Hạ quyết tâm sau, ăn qua cơm trưa, chờ đến Thẩm Hoài cùng Lâm Diễn trở về phòng học, Phù Thái Nghênh liền cầm cuốn sổ vật lý đi tới chỗ anh. Thẩm Hoài ngồi cùng bàn là Dư Quang Tuấn đi ăn cơm còn không có trở về, Phù Thái Nghênh liền thuận thế ngồi xuống vị trí của Dư Quang Tuấn, đem giấy A4 đẩy đến trước mặt anh.

Thẩm Hoài ngẩng đầu, không nói gì, nhìn cô một cái.

Phù Thái Nghênh lại cảm thấy chính mình nháy mắt đã hiểu ý tứ của anh —— làm sao vậy? Vội vàng chỉ vào chỗ có vấn đề kia nói: “Thẩm Hoài, nơi này tớ tính không ra cậu viết đáp án.”

Ánh mắt Thẩm Hoài dừng ở trên ngón trỏ của cô. Móng tay phấn phấn nộn nộn, cắt thật sự sạch sẽ, lóe lên giống vò sò óanh nhuận ánh sáng. Ngón tay cùng cô làm cho người ta ấn tượng giống trắng nõn xanh miết. Thực. .... Cảm giác thiếu nữ.

Thẩm Hoài hơi hơi kinh ngạc với chính mình cư nhiên dùng từ như vậy hình dung.

Ánh mắt hơi định, nhìn về phía cô chỉ vào đề kia nói.

“Cái này đáp án là sai.”

“Thật sao?”

Phù Thái Nghênh không nghĩ tới Thẩm Hoài nhìn thoáng qua liền mở miệng trả lời. Đây, đây hoàn toàn không giống kịch bản cô nghĩ nha. .... Thẩm Hoài đều không cần tính toán liền biết đáp án là sai?

Thẩm Hoài ngược mắt: “Tớ lúc ấy cố ý viết sai đáp án.”

Này, này liền càng không kịch bản của cô. ....

Thẩm Hoài cư nhiên cười cười: “Văn tin tớ không bằng vô ngã*.”

*Vô ngã: nghĩa là trong con người chúng ta không có cái đồng nhất,bất biến và tự tại.

Chờ đến Phù Thái Nghênh trở về chỗ ngồi, trong đầu vẫn là vũng vũng hồ hồ mà, trong đầu óc suy nghĩ là: Thẩm Hoài cư nhiên là sẽ cười a.

Đến nỗi đề vật lý ..... Vật lý đề là cái gì?

Lộ Dật Hàng chọc chọc cô: “Phù Thái Nghênh, cậu đi hỏi Thẩm Hoài nói đề vật lý sao?”

“Ừ,cậu ấy nói đề đáp án là sai,có ý viết sai đáp án.”

Lộ Dật Hàng về mặt hoang mang.

Phù Thái Nghênh lặp lại một lần nguyên lời anh nói.

“Nga ha ha a. .... Bộ đáng này a.”

Lộ Dật Hàng cười đến về mặt chột dạ, mở nắp bút, cúi đầu làm bài.

Từ cao một, mọi người phát hiện bút ký Thẩm Hoài giá trị rất lớn, lúc sau liền bắt đầu toàn ban sao chép bút ký, hơn nữa bắt đầu bắt tri bắt giác đem Thẩm Hoài trở thành một cái đáp án quyền uy dường như tồn tại. Đến nỗi các loại bút ký Thẩm Hoài, mọi người từ trước đến nay sẽ không nghi ngờ tính chuẩn xác, sinh vật hóa học bút ký càng là cảm đến vui vẻ vô

cùng. Đại khái là Thảm Hoài cũng cảm thấy bộ dáng này xuống không được đi.

Hết tin Thảm Hoài, không bằng vô Thảm Hoài.

Buổi tối thi toán học, phá lệ khó. Thầy toán ở phòng học chuyển động nhìn mọi người mặt ủ mảy ê mà làm đề, mười phần không phúc hậu mà cười: “Mọi người có khả năng bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, bộ bài thi này xác thật tương đối khó, bởi vì không chừng thi đại học đề sẽ khó hoặc là đơn giản.”

Luôn luôn tự nhận toán học cô không tồi cũng là một đường làm một đường phức tạp, mắc kẹt đến không được. Lựa chọn đề 12 hoàn toàn không nghĩ liên tính, đề hình nón đường cong cũng làm không ra, thậm chí đại đề thứ hai luận khó khăn rất nhỏ xác suất đề, cô cũng là làm nửa ngày mới làm ra tới. Cô nhảy vọt qua hình nón đường cong thứ hai, kết quả phát hiện đạo số đề cũng làm không ra. ....

Phù Thái Nghênh liền có chút hoảng hốt. Cô đem đáp án đề giấy lật qua tới, chỗ khác còn có không ít. Nhìn chung quanh một vòng, mọi người đều còn ở vùi đầu làm đề. Phù Thái Nghênh hít sâu một hơi, cường bách chính mình bình tĩnh lại, rồi sau đó lau đi mồ hôi mỏng trên trán.

Cô lại lật qua tới xem hình nón đường cong thứ hai. Cô tự nhận là ý nghĩ không có sai, chẳng qua đề này tính lên có hơi phiền phức. Cô lại nhìn từ đầu một lần chính mình liệt kê biểu thức số học, phương trình liên lập cũng không có sai. Phù Thái Nghênh cẩn từng cái môi, hơi hơi định hạ tâm tới, tiếp tục về phía sau tính lên.

Chờ đến cuối cùng tính ra tới đáp án, Phù Thái Nghênh nhủ nhủ mĩ, cái này đáp án nhìn thật sự quá kỳ quái. Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trước treo trước phòng học một chút, không có thời gian tính lại một lần, cứ như vậy đi.

Thẳng đến cuối cùng khi nộp bài thi, một đạo số đề cô đều không có tính xong. Phù Thái Nghênh thở dài, lưu luyến mà nhìn thầy toán lấy đi bài thi bài thi trong tay mình.

Thi xong toán học đột nhiên có cảm giác sống sót sau tai nạn .....

Dương Thanh Thanh quay đầu hỏi Lộ Dật Hàng: “Này, cậu lần này thi thế nào?”

Lộ Dật Hàng xua xua tay: “Đừng nói nữa đừng nói nữa.”

Dương Thanh Thanh lại hỏi cô: “Thái Nghênh còn cậu?”

“Có thể viết đều viết, nhưng còn có nhiều cái không xác định, cũng có một ít không có làm ra tới.” Phù Thái Nghênh đúng sự thật trả lời.

Dương Thanh Thanh toán học luôn là nhược điểm của cô ấy, nghe xong hai người trả lời, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, xem ra không phải một mình cô cảm thấy lần này thi không tốt lắm.

Lần này thầy toán phê chữa bài thi hiệu suất đặc biệt cao, giữa trưa ngày hôm sau liền đem bài thi phân phát xuống dưới. Đại biểu khoa toán phát bài thi nói: “Thầy nói, lần này mọi người thi không tốt lắm, cho nên muốn mọi người hảo hảo sửa chữa một chút đề sai, tổng kết một chút kinh nghiệm”

Dương Thanh Thanh lấy được bài thi của mình, tuy nói sớm có chuẩn bị tâm lý, nhìn trên bài thi “99” điểm vẫn như cũ cảm thấy nhìn thấy ghê người. A đây là cô đậu cao trung về sau lần đầu tiên toán học không trên 100 a! Loại này điểm nếu là đặt ở thi đại học, phòng chừng cô liền khóc chết.

Bên cạnh bài thi của Phù Thái Nghênh đã phát xuống dưới, Dương Thanh Thanh vội vàng thò lại gần xem. 138. ....

Mặt sau Lộ Dật Hàng cũng lấy được bài thi của chính mình, Dương Thanh Thanh lại thò lại gần xem, 141. ....

.....

Tái kiến đi tái kiến đi, bằng hữu.

Từng chuyện mà nói thi không tốt đâu! Có nhiều cái không xác định, có một ít không có làm ra tới đâu!

Kết quả kết quả là chỉ có cô một người là thi thật sự không tốt sao??? Người với người ở giữa không còn có tín nhiệm. (mím cười phất tay)

Phù Thái Nghênh đem bài thi của mình nhìn một lần. Cuối cùng lúc nộp bài thi trước lung tung đoán lựa chọn đề 12 quả nhiên sai rồi, đạo số đề cũng trừ không ít điểm. Còn thời gian, ít nhất sẽ làm đề không có thất cái gì phân, chẳng qua người Châu Phi chính là người Châu Phi, mong lung lựa chọn đề vĩnh viễn không đúng.

Rồi sau đó, cô liền nghe thấy Dư Quang Tuấn kinh hô một tiếng: “Thảm Hoài, bài thi của cậu đều có thể lấy điểm tối đa! Cậu còn để chúng ta sống không!”

.....

QAQ nam thần cũng chưa kiêu ngạo, cô kiêu ngạo cái gì!

Mọi người đọc truyện vui vẻ nhen!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tôi Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Editor: Nhiên

Vốn dĩ cô luôn mau quên chủ nhật cùng Trương Văn Văn bọn họ tụ hội ngày đó, ở nhà ga gặp được sự tình Lâm Diễm cùng học ủy An Khê. Thứ sáu hôm nay buổi tối thi xong vật lý, đại biểu khoa vật lý đem bài thi ôm đến văn phòng, trở về nói giáo viên tiếng Anh tìm cô.

Cô đang cùng Lộ Dật Hàng nói về một đạo vật lý nhiều đề như vậy làm thế nào, sau khi nghe thấy âm thanh, đặt bút xuống liền hướng văn phòng đi tới.

Đi chỗ ngọt chỗ, liền thấy lan can có hai người đứng. Vốn dĩ cũng không phải sự tình kỳ quái gì, cho đến khi cô nghe thấy nam sinh nói chuyện —— là Lâm Diễm, rồi sau đó nữ sinh

kiểu tiểu thanh âm truyền đến.

Phù Thái Nghênh bước chân hơi hơi dừng lại, Lâm Diễm cùng An Khê liền đứng ở chỗ này nói chuyện, cũng không sợ bị đi ngang qua thầy giáo nhìn thấy.....? Cô nghĩ nghĩ, vẫn là làm bộ không phát hiện hai người bọn họ, vòng qua hai người đi văn phòng.

Giáo viên tiếng Anh là một thầy nam rất nho nhã, Phù Thái Nghênh cảm thấy phát âm của thầy đặc biệt tiêu chuẩn, hơn nữa cái giáo viên tiếng Anh này không giống trước ở Y trung thầy cô giống nhau thích làm cho bọn họ xoát đề tiếng Anh, càng bất l bọn họ tổng kết cùng nghĩ lại, cho nên cô vẫn là rất thích cái lão sư này.

Phù Thái Nghênh nhẹ nhàng gõ cửa văn phòng. Ban nhậm khóa mỗi thầy cô có một văn phòng chuyên môn, sáu người chung, cũng coi như là ban khoa học tự nhiên mỗi nhón một đặc điểm riêng.

Giáo viên tiếng Anh ngẩng đầu, thấy là Phù Thái Nghênh, lập tức tiếp đón cô tiến vào: “Phù Thái Nghênh a, lại đây lại đây.”

Phù Thái Nghênh đi qua.

“Vừa rồi nghe thấy có người gõ cửa, thầy còn sừng sốt một chút đầu. Thật là, bọn nhỏ đó hiện tại tiến văn phòng đều không gõ cửa.” Thầy đẩy một chút mắt kính, cười nói.

Phù Thái Nghênh cười khê, cũng là, mọi người cùng thầy chung sống hai năm, có thể là bởi vì quá quen thuộc, rất nhiều lễ tiết đều bỏ.

Giáo viên tiếng Anh ý bảo Phù Thái Nghênh xem đồ vật trên tay thầy. Phù Thái Nghênh tập trung nhìn vào, là bài thi tiếng Anh buổi tối thứ ba.

“Đề lấp chỗ trống này, thầy chính mình làm một chút, đáp án làm được không giống nhau. Thầy nhìn một chút bài thi ban chúng ta, trừ bỏ em chọn D ở ngoài, lại không có đáp án giống nhau. Tôi liền kêu em lại đây, hỏi em một chút đề này lý giải thế nào.”

Trời ơi? Cô tính tể đi qua xem, là lúc ấy rồi rầm đã lâu một đạo đề.

“Thưa thầy,nói thật, em cũng cảm thấy đề này hẳn là chọn B.” Phù Thái Nghênh trả lời nói.

“Vậy sao em lại chọn D?”

“Em trước đó không lâu mới ở trên một trang báo chí thấy qua áng văn chương này, bởi vì rất thích, cho nên liền nhìn nhiều mấy lần. Không nghĩ tới hôm trước liền thi tới rồi. Em nhớ rõ nguyên văn dùng từ là D từ này, cho nên tuy rằng em cảm thấy B thích hợp, nhưng lại chọn D.” Phù Thái Nghênh giải thích.

Giáo viên tiếng Anh búng tỉnh đại ngộ: “Là vậy sao.Đó chính là người ra có vấn đề, mơ hồ không rõ.”

Cô tán đồng gật gật đầu.

Nếu áng văn chương này cô không có gặp qua,cũng nhất định sẽ chọn B.

Giáo viên tiếng Anh lại nhìn đáp đề một chút cùng đáp đề giấy của cô: “Em lần này thi cũng không tồi, trên cơ bản không có gì trừ điểm, lại là điểm cao trong ban chúng ta. Thầy thấy em lần trước tiếng Anh khảo đến cũng thực tốt, không được xuống dốc nha.”

Dựa vào tiếng Anh cùng ngữ văn cứu vớt khoa học tự nhiên, không biết là nên cao hứng hay là nên bi thương, Phù Thái Nghênh trầm nghĩ.

Từ văn phòng ra, cô thấy anh đeo balo đi tới.Cô móc di động ra nhìn thoáng qua, đã 8 giờ rồi. Bình thường Thẩm Hoài sẽ không đi sớm như vậy? Anh đều sẽ tùy tùng người trên cùng nhau đợi cho 9 giờ lại rời đi.

Cô cười chào hỏi: “Thẩm Hoài, cậu hôm nay thế nào 8 giờ liền đi rồi?”

Thẩm Hoài bước chân dừng lại, đạm thanh trả lời: “Bình thường đều là chờ Lâm Diễm 9 giờ mới đi.”

Cô đoán ý tứ của anh một chút, nói cách khác, hôm nay không cần chờ Lâm Diễm? Nhớ đến ở chỗ ngoặt chỗ đụng Lâm Diễm cùng An Khê, cô giống như đã hiểu chút cái gì. ....

Thẩm Hoài nhìn cô ngốc ngốc lảng lảng mà nghĩ gì đó, nhấp môi dưới, cô nương này tựa hồ đặc biệt dễ dàng thất thần?

Chờ Phù Thái Nghênh lấy lại tinh thần, mới phát hiện anh còn đứng ở trước mặt cô, vội vàng hướng anh phát tay nói: “Kia,hẹn gặp lại.”

Thẩm Hoài gật gật đầu, nâng bước rời đi.

Nam thần quá cao lãnh làm sao bây giờ T^T.

Phù Thái Nghênh về phòng học, sau cùng Lộ Dật Hằng tiếp tục thảo luận xong đề kia lựa chọn thế nào, liền từ trong bàn lấy ra bài thi thầy toán phát hôm nay. Ban buổi tối từ 8 giờ đến 9 giờ tự học, là cho phép thảo luận đề mục. Cô ngay từ đầu đặc biệt không hiểu, những cái đó làm chính mình đề mục bạn học sẽ không cảm thấy thực phiền sao?

Dương Thanh Thanh cùng Phù Thái Nghênh giải thích: “Thầy Diễm nói, chúng ta ban khoa học tự nhiên hẳn là có thể đến đi vào, chìm đến xuống dưới. Nếu học tốt, người vẫn như cũ có thể làm được đề, mới chứng minh người là chân chính nghiêm túc ở làm đề.”

Cô cảm thấy..... Thật có đạo lý.

Ban đầu xác thật sẽ cảm thấy, bên người người ở thảo luận đề mục, chính mình sẽ không tỉnh tâm làm bài.Nhiều lần, thế nhưng chậm rãi cũng thói quen.

Ngụy biện cũng có ngụy biện địa phương áp dụng?

Thầy toán tựa hồ chìm đắm không tỉnh ngộ muốn với ngược đãi bọn họ, hôm nay bố trí bài thi cũng khó được cực kỳ. Phù Thái Nghênh cau mày tính đề, trong bài thi cư nhiên trực tiếp ở đề 11 liền dừng ở đó.

Mặt sau Lộ Dật Hằng cùng Lưu Á ở thảo luận đề 12, Phù Thái Nghênh nhảy quá đề 11 lúc sau, nhưng thật ra đem đề 12 làm ra tới. Quay đầu hỏi Lộ Dật Hằng: “Đề 11 tở như thế nào làm không được a?”

Lộ Dật Hằng nghi hoặc một chút: “Tở làm được rất thuận, chọn A, Lưu Á cậu làm ra tới sao?”

Lưu Á gật gù đầu: “Ta cũng chọn chính là A.”

Phù Thái Nghênh dứt khoát đem giấy tính toán đưa cho bọn họ xem: “Tớ ngay từ đầu cũng làm chính là A, sau lại phát hiện giống như có chút không đúng. Các cậu xem, có phải hay không còn có một tình huống khác?”

Hai người nhìn nhìn cô tính toán trên giấy viết một khác tình huống loại.

“Hình như là a.....” Lưu Á nói.

“Đó chính là không có đáp án.” Phù Thái Nghênh nhún nhún vai.

Hai người tán đồng gật gù đầu. Lưu Á lại hỏi: “Đề 12 cậu làm ra tới sao?”

Phù Thái Nghênh về mặt đắc ý: “Làm ra tới.”

“Tỷ tỷ.”

Lộ Dật Hằng thuần thục thật sự.

Phù Thái Nghênh phụt bật cười, rồi sau đó tính toán cho bọn họ xem.

Một lát sau, Lâm Diễm đã đi tới: “Phù Thái Nghênh, tớ vừa rồi giống như nghe thấy các cậu ở thảo luận đề 12?” Nghe thấy lời này, cách lối đi nhỏ là Lương Phụng Dạ ngồi nghe vậy cũng nói lại đây: “Tớ cũng không có làm ra tới.”

Phù Thái Nghênh liền lại nói một lần cho bọn họ.

Lâm Diễm nói cảm ơn: “Ài, Phù Thái Nghênh cậu lại hay như vậy. Trước kia còn không có phát hiện, hôm nay Thẩm Hoài không ở đây, có đề không làm ra cũng không biết nên hỏi ai. Xem ra về sau cũng có thể ôm cậu một cái đùi.”

Lương Phụng Dạ cũng cười nói: “Không nghĩ tới một nữ sinh toán học cư nhiên tốt như vậy.”

Phù Thái Nghênh vội vàng xua xua tay: “Tớ toán học không tính đặc biệt tốt. Chính là ngẫu nhiên có tư duy tương đối kỳ quái, liền trùng hợp có thể làm ra tới một ít đề tương đối kỳ quái mà thôi.”

Cô đã sớm phát hiện vấn đề này. Rất nhiều thời điểm, mọi người cảm thấy đề rất khó, cô ngược lại có thể làm ra tới, tuy rằng dùng phương pháp đặc biệt kỳ quái. Đại khái là, động vấn đề nào.

Lương Phụng Dạ là môn lý phá lệ xuất sắc, hóa học đặc biệt tốt, so sánh với tới, ngoại ngữ số học ngược lại không có tốt như vậy. Nghe vậy không khỏi trêu ghẹo nói: “Cậu nói toán học còn không tốt, tớ đại khái liền có thể đi tìm chết.”

Chờ Lương Phụng Dạ ngồi trở lại hần vị trí, Lâm Diễm cũng chuẩn bị đi trở về. Phù Thái Nghênh nghĩ nghĩ, vẫn là gọi lại.

“Lớp trưởng, tớ hôm nay, thấy cậu cùng học ủy. Các cậu cẩn thận một chút.”

Cô vẫn là cảm thấy nhắc nhở một chút, cho nên liền lấy âm lượng hai người có thể nghe thấy cùng Lâm Diễm nói một chút.

Lâm Diễm tự nhiên hiểu được ý tứ của cô, gạt mình, muốn nói cái gì lại chưa nói ra tới, chỉ là gật gù đầu đối Phù Thái Nghênh nói cảm ơn.

Phù Thái Nghênh lại tiếp tục làm đề, vừa làm đề vừa suy nghĩ, lớp trưởng có thể hay không cảm thấy cô nhiều chuyện?

Tính, không nghĩ, nói đều đã nói rồi.

Chờ hết khóa văn, thời điểm cô về nhà quả nhiên thấy Lâm Diễm cùng An Khê đi cùng một chỗ. Hai người chính thấp giọng nói cái gì, nói cười không ngừng.

Phù Thái Nghênh không khỏi có chút hâm mộ.

Kỳ thật yêu sớm cũng không thấy ảnh hưởng đến thành tích đi, cô ngắm lại Trương Văn Văn cùng Vu Thịnh, hai người không phải cũng là cùng nhau nỗ lực, rồi sau đó thi được cùng trường đại học sao? Chính là rất nhiều thời điểm, gia đình cũng thấy cô có chút quá mức khắt khe.

Lớp trưởng cùng An Khê thành tích đều tốt như vậy, cũng khá tốt.

Vào trong nhà lúc sau, Phù mẹ theo bình thường làm bữa ăn khuya cho cô. Phù Thái Nghênh ăn mì, Phù mẹ bên kia còn nấu một chút bánh trôi nhỏ, liền ngồi ở phòng khách nhìn Phù Thái Nghênh ăn mì, cũng cô nói chuyện hôm nay học tập.

Cô cùng Phù mẹ từ trước đến nay là không có gì giấu nhau, đặc biệt là Phù mẹ cùng Phù ba ly hôn lúc sau, Phù mẹ lại càng thêm khai sáng vài phần, cô cùng mẹ liền thân cận nhiều một chút.

Phù Thái Nghênh nuốt xuống trong miệng mì, hỏi: “Mẹ, đối với học sinh cấp ba yêu sớm có ý kiến gì không nha?”

Phù mẹ thật không có trực tiếp trả lời, mà là trước hỏi ngược lại: “Làm sao vậy? Bên cạnh con có người nào yêu sớm sao?”

Phù Thái Nghênh cảm thán trực giác mẹ một chút nhà mình, bèn giải thích nói: “Lại đột nhiên tò mò sao. Hai ngày trước không phải thấy Văn Văn sao, cô ấy cùng Vu Thịnh thi cùng trường đại học, con nhìn bọn họ yêu nhau ba năm, giấu giếm, hiện tại rốt cuộc xem như tu thành chính quả đi.”

“Kỳ thật mẹ cảm thấy, nếu yêu sớm không ảnh hưởng học tập, cũng không có gì. Chính là quá nhiều học sinh yêu sớm, sẽ bởi vì trạng thái tình yêu mà phân tâm, này liền không tốt lắm. Mẹ thấy Y trung như vậy nghiêm khắc kỳ thật cũng không tốt lắm, học sinh đều có loại tâm lý kỳ quái, càng cảm yêu sớm liền càng muốn yêu sớm. Nếu có thể nói chính xác xử lý tình yêu, mẹ cho rằng cũng không có gì trở ngại.”

Phù mẹ tự hỏi một lát sau, trả lời nói.

Cô gật gù đầu.

Phù mẹ đột nhiên lại cười nói: “Sẽ có rất nhiều thầy cô nói cái gì, đại học có càng nhiều chất lượng tốt nam sinh nữ sinh chờ đợi các người đi tình yêu. Cá nhân mẹ cho rằng, thật sự không bằng cấp ba. Nếu có thể khi cấp ba gặp người mình thích, hơn nữa hai người cùng nhau nỗ lực, cũng là một tình yêu rất đẹp.”

Phù mẹ đi đem tiểu bánh trôi bung tới đưa cho cô: “Nghênh Nghênh a, con không cần bởi vì mẹ cùng ba cái sự tình mà đối ới tình yêu có thành kiến gì. Nếu con thật sự thích người đó, mẹ sẽ không cấm cản, chỉ cần con đừng quên hào hào học tập là được.”

Có một người mẹ hiểu biết như vậy, thật là tốt a. Phù Thái Nghênh vừa ăn tiểu bánh trôi vừa nghĩ nói.

Chúc mn đọc truyện vui vẻ nhen!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tôi Mượn Số Tay* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ngày hôm sau lúc tiết tiếng Anh, giáo viên tiếng Anh phát bài thi.

“Lần này ban chúng ta điểm cao nhất là bạn học Phù Thái Nghênh, được 146 điểm, trừ bỏ viết văn thầy trừ điểm phần có ngoại, còn lại đều là đúng.” Giáo viên tiếng Anh cư nhiên đi lên liền khen ngợi cô.

Lộ Dật Hàng ở phía sau chọc chọc cô: “Cậu rất lợi hại a!”

“Lộ Dật Hàng, nhìn xem tiếng Anh của em, nhìn nhìn lại tiếng Anh trước bàn.” Giáo viên tiếng Anh thấy động tác sau của Lộ Dật Hàng, trêu ghẹo nói.

Lộ Dật Hàng mặt ừ mây ê. Tiếng Anh làm hấn vô cùng thống hận, lần này thi được 125, đã thực vui vẻ. Bình thường tiếng Anh đều là một trăm linh mấy hoặc là 110 mấy. Nhưng mà cái này 125 điểm, cùng Phù Thái Nghênh một so……. Tính, hấn vẫn là lại đi tu luyện mấy năm đi.

“Mặt khác, mọi người xem một chút phần lấp chỗ trống câu 9, đề này thầy cũng là dựa theo đáp án sửa, chỉ có Phù Thái Nghênh một người làm đúng rồi. Tuy rằng B kỳ thật so D càng tốt một chút, nhưng là nguyên văn bên trong từ là D, tôn trọng nguyên văn. Thầy ngày hôm qua hỏi Phù Thái Nghênh, xem em ấy vì cái gì chọn D, các em đoán bạn nói như thế nào?”

Lộ Dật Hàng lập tức nhấc tay nói: “.”

Toàn ban cười vang.

Giáo viên tiếng Anh cũng cười đến không được: “Lộ Dật Hàng, em nếu khi nào cũng có thể bởi vì em làm sai đáp đề quá khó, đem sai thành đối, thầy cũng liền cảm thấy mỹ mãn.” Dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Phù Thái Nghênh cùng thầy nói, bạn ấy là bởi vì xem qua áng văn chương này, cho nên nhớ kỹ bên trong một ít từ. Nay liền nói, đọc văn là rất quan trọng! Mọi người khi nào rảnh rồi, thời điểm không muốn làm đề khoa học tự nhiên, đọc một ít văn chương.”

Lương Phụng Dạ đứng lên: “Thầy ơi, vừa rồi thầy hóa nói, nếu xem tiếng Anh mà mệt mỏi, đổi cái tư duy mới, có thể làm đề hóa học.”

Giáo viên tiếng Anh dờ khóc dờ cười.

Phù Thái Nghênh cười, nhìn biểu tình mọi người chung quanh. Kỳ thật cô sợ giáo viên tiếng Anh khen ngợi sẽ làm cho mọi người có chút bất mãn, rốt cuộc ban học sinh trọng điểm, theo lý mà nói, hấn là đều tâm cao khí ngạo*, thiên chi kiêu tử*. Trước kia cô ở Y trung, trừ bỏ chán chính có mấy người bạn thân, người khác cái nào không phải âm thầm phân cao thấp?

* Tâm cao khí ngạo: kiêu ngạo, thường chỉ tính cách những con người có tài.

** Thiên chi kiêu tử: nghĩa là con cưng của trời.

Phù Thái Nghênh đã từng nghe Văn Văn cùng cô oán giận nói, khi còn ở cấp ba, trong lớp học mỗi người quả thực đều là đề phòng lẫn nhau, mua cái gì đề luyện tập đều không muốn nói cho đối phương.

Cho nên hiện tại nhìn lớp học mới, đều cười đến không có gì cổ kị bộ dáng, thật sự phá lệ giật mình.

Đặc biệt là, cô là một người vừa mới tới không bao lâu.

Cô đang ở trong lòng nghĩ này đó, lại nghe thấy giáo viên tiếng Anh mở miệng nói: “Bất quá tuy nói Phù Thái Nghênh thi rất khá, nhưng là ở viết văn, thầy cho rằng viết tốt nhất là Thẩm Hoài. Văn chương viết thật sự có chiều sâu khó được, cho nên tuy rằng khả năng có chút không rất thích hợp thi đại học, thầy còn là cho Thẩm Hoài viết văn đạt điểm cao nhất. Thầy đem bài viết văn của Thẩm Hoài sao chép một chút, đại biểu khóa tới giúp thầy phát đi xuống.”

*** Mỗi 1 môn có 1 đại biểu nha mọi người

Cô lại thói quen tính mà quay đầu lại xem anh.

Không nghĩ tới chính là, lần này trực tiếp bốn mắt đối nhau với anh. Anh có hơi hơi sừng sốt, tựa hồ không nghĩ tới cô sẽ quay đầu lại, nhưng cũng rất mau khôi phục bộ dạng thanh thanh lãnh lãnh.

Cô vội vàng quay đầu lại.

Vặn quay đầu lại lúc sau, cô mới cảm thấy có cái gì không đúng, cô, cô chột dạ cái gì!

Chờ đến Phù Thái Nghênh lấy bản sao chép viết văn của anh được giáo viên tiếng Anh phát xuống dưới, chữ viết hấp dẫn đã bị lọt vào trong tầm mắt. Tính ra, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tiếng Anh của anh, rốt cuộc Thẩm Hoài tuy rằng viết bút ký sao chép đem cho toàn ban, cũng là bút ký toán lý hóa sinh mà thôi.

Tiếng Anh của Thẩm Hoài viết đến cùng anh làm cho người ta cảm giác rất khác nhau, mang theo một loại độc đáo tiêu sái, từng nét bút đều thẳng tắp, tổ hợp đến cùng nhau lại không

hỗn độn, mà là soái khí cùng sạch sẽ.

Phù Thái Nghênh tỉnh té nhìn bài viết văn của anh. Thảm Hoài cư nhiên nhắc tới một quyển tạp chí, thuật lại mấy câu nói bên trong một chút. Phù Thái Nghênh nhìn nhìn, liền cảm thấy rất quen thuộc.....

Từ từ, này còn không phải là cuốn tạp chí cô mua mỗi kỳ sao! Chẳng qua Thảm Hoài phiên dịch thành tiếng Anh, cô phân biệt lên liền có điểm khó khăn mà thôi. Hơn nữa thực không khéo chính là, nếu nói không sai, áng văn chương này là cô viết.....

Phù Thái Nghênh từ lúc cao trung liền bắt đầu gửi bài cho tạp chí, ngay từ đầu bị cự tuyệt bản thảo rất nhiều lần, cũng may mắn cô không bị quá đa kích đến, tiếp tục gửi. Lúc sau liền có bài viết bắt đầu được dùng, đến bây giờ văn chương của cô sẽ thường xuyên xuất hiện ở trên tạp chí kia.

Tiết ngữ văn khóa trên, bối câu kia “Năm tháng lắng đọng lại mới là tốt nhất đáp án”, kỳ thật chính là cô dùng văn chương của chính mình nói QAQ. Lúc ấy ra tới liền cảm thấy siêu cấp cảm thấy thẹn.

Không nghĩ tới Thảm Hoài cư nhiên xem qua văn chương của cô, còn có ấn tượng.....

Như vậy tương tượng, liền vô cùng cảm thấy thẹn nha làm sao bây giờ!

/*****/

Đều nói vận khí người là cân bằng, quả nhiên, buổi sáng khóa tiếng Anh cô vừa mới được khen ngợi, buổi chiều khóa vật lý, cô đã bị điểm danh phê bình.

“Trọng điểm cô giảng rất nhiều lần, chịu lực phân tích không được quên trọng lực! Trọng lực trọng lực!” Vật lý lão sư là nữ nhân đã trung niên, giọng nói có chút nhộn, nhưng giảng bài rất có kinh nghiệm. Vừa nói vừa dùng phấn viết ở trên bảng đen một cái đại lượng G (ký hiệu trọng lực), phấn viết ở trên bảng đen xẹt qua thanh âm bén nhọn hợp lại với giọng nói của cô, làm Phù Thái Nghênh nhin không được kinh hồn táng đảm* mà bụng kín lỗ tai.

***Kinh hồn táng đảmSợ hãi đến kinh hoàng, mất hết tinh thần.

Nhưng mà động tác nhỏ này của cô liền thuận lợi mà bị cô vật lý bắt được: “Phù Thái Nghênh!”

Phù Thái Nghênh nhanh chóng đứng lên.

Cô Vật lý tiếng giầy cao gót dẫm lên cùm cụp cùm cụp rung động, đi đến trước mặt cô: “em vì sao che lại lỗ tai?”

Phù Thái Nghênh cúi đầu, không nói lời nào.

“Em có biết hay không cô nói chịu lực phân tích trọng lực đã quên chính là em?”

Phù Thái Nghênh gật gật đầu.

“Vậy vì sao còn che lại lỗ tai?”

Phù Thái Nghênh ở trong lòng roi lệ đầy mặt ㄟ ㄎ ㄟ.

Cô thật hung dữ a.

Cô còn chuẩn bị tiếp tục đi xuống giáo huấn, liền thấy Thảm Hoài đứng lên, thanh âm để nghe nhàn nhạt vang lên: “Thưa cô, đề cô vừa rồi giảng, em có phương pháp càng đơn giản.”

Thảm Hoài là học sinh cô đặc ý nhất,tự nhiên sẽ đối là thập phần thiên vị, nghe vậy lập tức đã quên vừa rồi còn chuẩn bị giáo huấn Phù Thái Nghênh đến hoa roi nước chảy, thực cảm thấy hứng thú mà mở miệng: “Vậy em đi lên bảng đen viết cho mọi người biểu thị một chút đi.”

Thảm Hoài gật gật đầu, lại nhìn thoáng qua chỗ ngồi cô còn đứng ở trên.

Cô Vật lý cũng quay đầu lại nhìn xem cô: “Được rồi Phù Thái Nghênh em ngồi xuống đi, về sau nhớ rõ hào hào nghe giảng bài, cùng sai lầm đơn giản không cần tái phạm”

Phù Thái Nghênh vội vàng nói cảm ơn cô rồi ngồi xuống, cũng đối với anh ánh mắt cảm kích. Nam thần lại cứu cô một mạng a.

Thảm Hoài lúc này mới đi lên bục giảng, cầm lấy phấn viết, nói về một loại cách làm khác. Ý nghĩ rõ ràng, hơn nữa xác thật như theo như lời anh nói, so cô giảng phương pháp đơn giản hơn rất nhiều.

Phù Thái Nghênh nhìn tay của anh trên bảng đen có vẽ phá lệ đẹp trắng nõn, trong lòng kính nể nhiều đến muốn bùng ra tới.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, càng ngày càng bội phục nam thần loại người này tồn tại.

Không đến hai tuần, khiến cho cô mê muội trở nên càng thêm mê muội.

Sau khi kết thúc khóa vật lý, Phù Thái Nghênh vô lực mà nằm trên bàn học. Tuy nói mỗi lần đều an ủi chính mình, hảo hảo học tập vật lý, sẽ có tiến bộ, nhưng hiện tại mỗi lần đều bị nó đa kích đến không được a.....

Vật lý cái tiểu yêu tinh này!

Cái gọi là vật lý ngược ta trăm ngàn biến, ta đái vật lý như sơ luyện.....

Lộ Dật Hàng nhìn cô luôn sinh long hoạt hổ lại ghé vào trên bàn, còn tưởng rằng cô không thoải mái. “Phù Thái Nghênh, cậu có phải không thoải mái không? Sinh bệnh sao?”

Phù Thái Nghênh ngồi dậy, vô lực mà xua xua tay.

Lương Phụng Dạ thấy trạng thái này của cô, cũng có chút lo lắng hỏi: “Phù Thái Nghênh, cậu thật sự không có việc gì sao?”

Phù Thái Nghênh làm Tây Thi tâm trạng bại bay mặt mờ: “Có việc, có tâm sự. Vật lý như thế nào như vậy khó học a!”

Lộ Dật Hàng đang uống nước, nghe vậy thiếu chút nữa phun ra tới.

Lương Phụng Dạ cũng dở khóc dở cười: “Hóa ra cậu là bị cô vật lý đã kích rồi. Không có việc gì, cậu cùng cô ấy tiếp xúc không lâu cho nên không biết, mạnh mẽ nhưng mềm lòng nha.”

Lộ Dật Hàng phụ họa nói: “Đúng vậy đúng vậy, cậu đừng nhìn cô hôm nay như vậy phê bình cậu, cô kỳ thật chính là lo lắng vật lý của cậu học không tốt mà thôi.”

Cô nghe bọn họ an ủi, vô lực gật gật đầu.

Thẩm Hoài ở trên chỗ ngồi, nhìn cô ủ rũ cụp đuôi, thoáng nhấp môi dưới. Tiểu cô nương tựa hồ xác thật bị đã kích rồi a.....

Lớp học có một nữ sinh đi tới hỏi một đạo đề hóa học, Thẩm Hoài giảng cho nữ sinh ấy. Nữ sinh nghe hiểu lúc sau lại hỏi: “Thẩm Hoài, bản viết văn tiếng Anh hôm nay của cậu nhắc tới tạp chí tên gọi là gì vậy? Có thể cho tớ mượn nhìn xem không? Tớ cảm thấy áng văn chương kia viết khá tốt.”

Thẩm Hoài gật gật đầu: “Kỳ kia ở nhà. Tớ ngày mai mang cho cậu đi.”

Nữ sinh vội vàng nói lời cảm ơn, rồi sau đó trở về chỗ ngồi của chính mình.

Có thể là thật sự bị vật lý đã kích tới rồi, cô buổi tối thi hóa học xong, đợi cho 8 giờ liền thu thập cặp sách đi trở về. Cô vốn đang nghĩ, nếu mọi người đều ở phòng học, cô một người đi có thể hay không quá mức đáng chú ý, rồi sau đó liền thấy anh hôm nay cũng thu thập một chút balo, đi ra phòng học.

Bộ dáng này tựa hồ liền không quá đáng chú ý, cô ở trong lòng âm thầm gật đầu, cũng vội vàng đeo cặp sách đi ra ngoài.

Đi xuống lầu, lại phát hiện anh dựa nghiêng ở trên tường, sơ mi trắng màu đen chế phục quần, ở dưới ánh đèn màu cam, luôn luôn có khí chất thanh lãnh trên người anh, lại mang theo một tầng âm áp.

Cô đầu tiên có chút là bị dọa sợ, thấy rõ là anh sau đó nhẹ nhàng thờ ra, rồi sau đó ở trong lòng cảm thán, bộ dáng này của Thẩm Hoài thật là quá đẹp a.....

Sau khi lấy lại tinh thần, vội vàng hướng về phía Thẩm Hoài chào hỏi: “Thẩm Hoài, cậu đang đợi người a?”

Thẩm Hoài gật gật đầu, rồi sau đi tới, đứng song song với cô, cách chút khoảng cách ở giữa.

Phù Thái Nghênh: “???”

Tình huống như thế nào?

Thẩm Hoài nhìn nhìn cô sững sờ ở tại chỗ, lại khẽ cười lên tiếng: “Không đi sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Nam thần gà ta đi~

Sắp tới mình thi học kì rồi cho nên không ra chương như mọi lần được mình sẽ cố gắng sắp xếp thời gian để ra chương nha mn đừng lo. Moah yêu mọi người

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Editor: Nhiên

Cô nhìn xuống che lại đôi mắt xúc động..... Má ơi nam thần cười lên tựa như giông nhau sẽ sáng lên.....

Vội vàng gật gật đầu: “Đi đi đi.” Rồi sau đó đuổi theo bước chân của anh.

Ngữ khí của anh đã khôi phục nhất quán bình đạm: “Cảm thấy vật lý rất khó?”

Vừa nghe lời này, Phù Thái Nghênh liền lại khôi phục tới rồi bị vật lý đã kích đến tâm tình, cũng không có tâm tư hoa si, gật đầu: “Đúng vậy..... Tớ cảm thấy mình hoàn toàn không thích hợp học vật lý, suy xét vấn đề không toàn diện, cảm thấy vật lý logic cùng tớ không cùng ở một tần số.”

Thẩm Hoài nhìn thoáng qua cô, nữ hài tử xinh xinh đẹp đẹp ủ rũ cụp đuôi, như là, nỗ lực nhảy nhót sau đã với không tới xương cốt tiểu cún con. Thẩm Hoài thiếu chút nữa bị so sánh của chính mình bật cười, lại nghĩ muốn sờ sờ đầu.

“Thật sự rất khó nha. Hôm nay cái chịu lực phân tích đã quên trọng lực, kỳ thật tớ nhắc nhở chính mình không biết bao nhiêu lần, chính là khi thi vật lý liền nhìn không được hoàng hốt, hoàng hốt lên liền cảm thấy siêu cấp khó, sau đó cái gì đều đã quên. Đừng nói trọng lực, tớ ngày hôm qua thi vật lý khi viết tên, còn suy nghĩ nửa ngày tờ tên là gì.....” Cô lải nhải mà oán giận.

“Người bình thường làm bài sẽ cảm thấy vật lý rất khó sao?”

Phù Thái Nghênh suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Kỳ thật còn tốt, nếu không phải đề khó khăn quá lớn, tớ ngày thường đều là có thể làm được.”

Hai người đi ra cổng trường, Phù Thái Nghênh hỏi: “Thẩm Hoài, tớ đi hướng này, còn cậu?”

Thẩm Hoài không có trả lời, nâng bước hướng theo như lời của cô mà qua đi, Phù Thái Nghênh trong lòng vui vẻ, vội vàng cùng qua đi.

“Một cái phương pháp tương đối đơn giản là, thời điểm cậu thi tổng, đem vật lý đặt ở cuối cùng làm. Rồi sau đó nghĩ, không cần làm xong, có thể làm vài bài là vài bài. Nghĩ đây là một ít đề toán học mà thôi.” Anh nhàn nhạt mở miệng nói.

Cô nhủ nhủ mĩ: “Nhớ vạn nhất tớ ở sinh vật cùng hóa học thời gian quá dài, không có gì thời gian làm vật lý làm sao bây giờ?”

“Cũng so phí thời gian ở trên vật lý rồi sau đó có thể làm được hóa học cùng sinh vật không có bắt buộc.”

Phù Thái Nghênh trầm tư, cảm thấy giống như rất chuẩn.

“Cậu tiếng Anh thực tốt, không cần lo lắng nhiều như vậy.”

Tiếp tới là một ngã rẽ, anh ngừng ở tại chỗ,dưới đèn đường, đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt tuần lãng, cùng một thân thanh lãnh rồi lại hơi thờ ảm áp, làm cho cô không khỏi hít hít cái mũi.

Cô nghĩ trong giọng nói nhàn nhạt của anh nghe ra hương vị an ủi.

Cô cười cười: “Tớ sẽ cố gắng”

Anh gật gật đầu: “Trên đường cẩn thận.” Nói xong hướng ngã rẽ khác đi.

Cô lúc này mới ý thức được kể tiếp anh cùng mình đường không giống nhau. Không biết từ đâu ra dũng khí: “Nam thần cậu cũng cẩn thận!”

Kêu xong mới phát giác chính mình buột miệng thốt ra xưng hô là cái gì. ....

Anh bước chân dừng một chút, không có quay đầu lại, thẳng về phía trước đi đến.

Lại cảm thấy, cái xưng hô này, làm tâm tình thật tốt.

/*****/

Chủ nhật hôm nay, cô ngủ tới 10 giờ. Tỉnh lại sau, đi đầu giường sờ đến di động, mơ mơ màng màng mở mắt ra. Di động nhắc nhở: Ngày mai thi toán giáo.

Phù Thái Nghênh lại nằm liệt trở về trên giường.

Cao tam thật là, không có lúc nào là không ở khảo thí a.

Rời giường rửa mặt, đuổi kịp com trưa trong nhà. Phù mẹ mặc tạp dề xào đồ ăn: “Nghênh Nghênh, mẹ hôm nay mua chút thịt bò cho con, làm một nồi thịt bò hầm bánh phở, con hảo hảo bồi bổ.”

Phù Thái Nghênh đôi tay chống mặt. Cô sau khi lên cấp ba, rõ ràng cảm thấy ăn tương đối nhiều a. .... Mỗi ngày đều có bữa ăn khuya ăn không nói, lão mẹ còn lâu lâu mà làm cho cô bồi bổ. Không biết sau khi chấm dứt thi đại học, mình sẽ béo kên không ít.

Ăn qua com trưa, cô ngủ trưa một lúc, liền phiên nổi lên sao chép bút ký. Hóa học cùng sinh vật kỳ thật yêu cầu ký ức đồ vật nhiều, cô trí nhớ tốt, cho nên cũng thói quen ở mỗi lần thi cử trước lại xem một lần bút ký, tác dụng thường thường đặc biệt to lớn.

Di động nhắc nhở có một tin nhắn mới. Cô buông bút ký trong tay, cầm lấy di động nhìn. Là biên tập của tạp chí cô thường xuyên gửi, cùng cô quan hệ cá nhân cũng không tệ lắm, hỏi cô lần này thế nào không gặp cô ấy nộp bản thảo?

Phù Thái Nghênh nghĩ nghĩ, trả lời tin nhắn, nói cô một năm này hẳn là đều sẽ không gửi bài, chờ thêm một năm nữa tái hảo hảo viết bản thảo.

Bên người cô có quá nhiều người ưu tú, cũng làm cô nhận thức đến rõ ràng hơn mà, tưởng được kết quả đến chính mình muốn, dù sao cũng phải toàn lực ứng phó.

/*****/

Tiến vào cấp ba tuần thứ ba, ngày 16 tháng 9, ngày 17 này hai ngày, là cấp ba lần đầu tiên thi.

Lan Thụ Trung Học thi cùng ngày là không đi học, dựa theo thời gian thi đại học tiến hành, còn thời gian lại ở dùng để tự hành xử trí.

Thời điểm thi tổ hợp, Phù Thái Nghênh thử phương pháp anh dạy cho cô, trước làm hóa học cùng sinh vật. Thời gian thi là 150 phút, chỉ chừa 40 phút làm vật lý. Vật lý cũng đương nhiên là không có làm xong, cuối cùng một đạo đề sau hai câu hỏi liền xem cũng chưa tới kịp xem.

Phù Thái Nghênh chỉ cảm thấy lần này vật lý lại thi rất, rất cuộc một đạo đề vật lý cuối cùng 20 điểm. Nhưng đại khái là bởi vì vật lý tạp đến thói quen, bài thi điểm cao nhất là 110, không đạt tiêu chuẩn đều là sự tình bình thường, cho nên cô cũng không có bởi vì không có làm xong vật lý mà ảnh hưởng tới tâm tình.

Bất chấp tất cả đi. ....

Vật lý có thể thi quá 70 điểm, bộ phận dư thừa đều là kiểm,cô an ủi chính mình.

Lan Thụ Trung Học thi sẽ toàn khối xếp hạng, cũng đem mười thiệp mời cấp tiền ở mục thông báo tiến hành khen ngợi, còn lại thứ tự sẽ không tiến hành công bố, chỉ là đem học sinh thành tích của chính mình cùng thứ tự báo cho bản thân.

Phù Thái Nghênh đặc biệt thích Lan Thụ Trung Học ở điểm này. Rất cuộc nếu chính mình thi đến không tốt, còn phải bị người khác nhìn đến thành tích của mình, có người còn khả năng đối cái này thành tích nghị luận sôi nổi. .... Ngẫm lại liền rất làm người phiền.

Y trung liền sẽ đem toàn bộ phiếu điểm dán ra tới. Phù Thái Nghênh nhớ rõ chính mình thời điểm cấp hai, có một lần bởi vì một ít nguyên nhân thi đến đặc biệt kém, tụt 50 bậc. Thời điểm thành tích mới vừa bị dán ra tới, cô đi qua mục thông báo, còn nghe thấy hai nữ sinh chỉ vào thành tích của cô thảo luận: “Cái này Phù Thái Nghênh bình thường đều là ở trong top 10 sao? Lần này cư nhiên thi đến kém như vậy, chắc chắc chắc chắc. ....”

Nhớ tới chính là bóng ma tâm lý nồng đậm a.

Buổi chiều thứ tư, Lâm Diễn đi văn phòng một chuyến, rồi sau đó ôm trở về một xấp phiếu điểm. Trong phòng học vốn đang ồn ào nhốn nháo, thấy kia một xấp phiếu điểm sau, liền đều không hện mà an tĩnh xuống.

Dương Thanh Thanh gắt gao ôm cánh tay Phù Thái Nghênh, cô tuy nói trong lòng cũng có chút khản trương, nhưng vẫn an ủi mà vỗ vỗ Dương Thanh Thanh.

Lâm Diễm phân phát phiếu điểm từng người từng người một, cô nhìn mỗi khi một người nhận được phiếu điểm, người chung quanh sẽ đi lên nhìn một cái, rồi sau đó hoặc kinh ngạc cảm thán hoặc ngừ khi an ủi, tỏ rõ người kia khảo đến là tốt.

Phiếu điểm của Lộ Dật Hằng đã phát xuống dưới.

Phù Thái Nghênh cùng Lưu Á đều nhìn về phía phiếu điểm của hắn. Lộ Dật Hằng chính mình còn không có nhìn đến, đã bị Lưu Á nhanh tay đoạt đi rồi: “Lộ Dật Hằng cậu lần này thì thật sự không tồi nha!”

Cô cũng muốn nhìn tới, Lâm Diễm liền đem phiếu điểm của cô đưa cho.

Lộ Dật Hằng vội vàng nửa ghé vào trên bàn nhìn lại đây, sau đó liền hét ra tới: “Trời ơi Phù Thái Nghênh cậu lợi hại như vậy a!”

Lương Phụng Dạ cười khê nhìn lại đây.

Phù Thái Nghênh liền nói: “Lộ Dật Hằng cậu nói nhỏ chút.”

Rồi sau đó nhìn kỹ một chút phiếu điểm của chính mình, cũng kinh ngạc một chút. Cô tựa hồ không tin chính mình điểm cao a..... Ngữ văn 132, toán học 141, tiếng Anh 143, hóa học 96, sinh vật 84. Nay đó đều còn tính bình thường, mấu chốt nhất chính là vật lý a, 88..... Trời biết, ở cấp ba, 110 điểm vật lý trên 90 điểm số lần liền có thể đếm được trên đầu ngón tay, bình thường dưới tình huống có thể trên 80 điểm cô liền cảm ơn trời đất, càng đừng nói lần này, cuối cùng một đạo đề sau có hai câu hỏi cô xem cũng chưa tới kịp xem.

Phù Thái Nghênh nhìn về phía tổng điểm các môn, 684, đứng thứ tư. Cô, cô có phải hay không hẳn là còn một chút nguyện gì đó?

Lương Phụng Dạ thấy cô nhìn chăm chăm phiếu điểm không nháy mắt, hơi quan tâm: “Phù Thái Nghênh, cậu không sao chứ?”

Cô chớp chớp mắt.

“Phong Diệp, cậu tổng lý điểm bao nhiêu vậy?”

Lương Phụng Dạ lý tổng luôn luôn thực hảo, bình tĩnh ôn nhu: “285.”

.....QAQ. Lại một lần cảm nhận được cảm giác bị nghiền áp. Cô tự cho mình đã thi rất khá, lý tổng cũng thi ra cấp ba tới nay cũng cao, bất quá 260 điểm mà thôi, nhìn Lương Phụng Dạ nhẹ nhàng liền có thể nghiền áp chính mình. ....

Phiếu điểm của Dương Thanh Thanh rốt cuộc cũng phát tới tay.

Phù Thái Nghênh luôn luôn là hỏi thành tích nam sinh mà không kiêng nể gì, thành tích nữ sinh thì cô ngược lại ngượng ngùng đi xem, bởi vậy cũng không có tò mò hỏi Dương Thanh Thanh thi được bao nhiêu. Dương Thanh Thanh tựa hồ là trực tiếp nhìn thoáng qua tổng điểm, tay liền siết chặt phiếu điểm, rồi sau đó lại là đem phiếu điểm vô thành một cục, tháo mắt kính xuống ghé vào trên bàn mà nức nở lên.

Phù Thái Nghênh nháy mắt có chút không biết làm sao.

Lúc này, kỳ thật là không quá hy vọng người khác tới an ủi mình đi. ....

Cô quay đầu lại nhìn Lộ Dật Hằng, cậu ấy đang cùng Lưu Á thảo luận điểm lẫn nhau, thảo luận đến vui vẻ vô cùng. Phù Thái Nghênh đem phiếu điểm chính mình đặt ở trong bàn, rồi sau đó nhỏ giọng mà kêu Lộ Dật Hằng một tiếng.

Lộ Dật Hằng: “A?”

“.....” Cùng với người vô tâm vô phối giao lưu thật sự phá lệ khó khăn a.

Phù Thái Nghênh ý bảo Lộ Dật Hằng xem Dương Thanh Thanh: “Thanh Thanh khóc.”

Lộ Dật Hằng liên tục khó hiểu: “Khóc cái gì?”

Phù Thái Nghênh có chút muốn cự tuyệt cùng Lộ Dật Hằng giao lưu.

Lộ Dật Hằng lúc này mới phản ứng lại đây, rồi sau đó càng thêm khó hiểu: “Ai nha này có cái gì phải khóc, còn không phải là một lần thi sao, lại không phải thi đại học.”

Phù Thái Nghênh liền cảm thấy Dương Thanh Thanh nức nở đến lợi hại hơn một chút. .... Cô trong lòng rất vô lực a, vốn là muốn hỏi một chút Lộ Dật Hằng nên an ủi Thanh Thanh như thế nào, hiện tại lại đem tình thế ngược.

Ngược lại là Lương Phụng Dạ chú ý tới tình huống bên này: “Phù Thái Nghênh, Dương Thanh Thanh có phải tâm tình không được tốt?”

Phù Thái Nghênh gật gật đầu.

Lương Phụng Dạ nói: “Cậu cứ để cô ấy khóc một hồi đi. Đã khóc thì tốt rồi.”

Phong Diệp thật ôn nhu a! Tuy nói sớm đã có nhận thức này, nhưng Lương Phụng Dạ thật sự là người siêu cấp tốt, cô quay đầu lại trừng mắt nhìn tên vô tâm vô phối* mà cùng Lưu Á thảo luận thành tích kia, thật là, không giống kẻ lỗ mãng nào đó, thật là thật là...

Lộ Dật Hằng tỏ vẻ hắn vô tội nha.

*Vô tâm vô phối: Ý là không tìm không phối ý mn

Mọi người đọc truyện vui vẻ nha! Cầu ủng hộ truyện!!!!!!!!!!!!

Ra chương cho mn nè

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tôi Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Editor: Nhiên

Chương này lý giải vì sao nghênh nghênh của chúng ta tạm nghỉ học 1 năm thương quá đi ahuu.

Kỳ thật cô biết Dương Thanh Thanh ở khổ sở cái gì. Dương Thanh Thanh là một người đặc biệt nỗ lực, ngày thường cũng không thích nói chuyện, phần lớn thời điểm đều là một người yên lặng làm bài.

Quá mức nỗ lực, cho nên mới cảm thấy thất bại, cho dù là ngẫu nhiên thất bại đều làm người khó có thể thừa nhận đi.

Phù Thái Nghênh không có nói nữa, chỉ là mang theo trấn an mà vỗ nhẹ Dương Thanh Thanh.

Buổi tối chiều vật lý thi không lắm. Cô có lẽ là được nguyên nhân tâm lý ám chỉ, hôm nay làm đề tới cũng so với bình thường nhẹ nhàng rất nhiều, tuy rằng đề áp trực vẫn là không có làm ra tới.....

Thi vật lý xong, thầy Điều lại ở trong ban đạo qua một vòng, rồi sau đó kêu Dương Thanh Thanh đi ra ngoài.

Dương Thanh Thanh thời điểm trở về, vành mắt hồng hồng. Cô hơi hơi lo lắng mà nhìn, Dương Thanh Thanh cái gì đều không có nói, chính là an an tĩnh tĩnh mà tiếp tục làm đề.

Phù Thái Nghênh thờ dài một hơi. Thời điểm tới 8 giờ tối, cô không có ở lại phòng học, mà là đi ra bên ngoài.

Sau lâu ba là một hồ nhân tạo lớn, xuyên qua một hành lang là có thể đi vào bên hồ, trên hồ có trải một ít cục đá. Ban bọn họ ở lầu một, phía trước còn lại là mấy bậc thang. Cô ở trên hành lang đi tới đi lui. Cô không muốn về phòng học, Dương Thanh Thanh khổ sở tới chỗ ngồi quanh thân đều là một mảnh áp suất thấp, mặt sau Lộ Dật Hằng lại là một bộ hoàn toàn bộ đáng vô tâm vô phổi. Cũng không biết cô ấy lần này thi kém thế nào, làm thầy Điều kêu đi ra ngoài nói chuyện.

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa phòng học, vừa lúc thấy Thẩm Hoài đeo balo ra tới. Cô xúc động mau quá lý trí, bay nhanh chạy trốn, đuổi kịp chuẩn bị xuống bậc thang của anh gọi: “Thẩm Hoài!”

Thẩm Hoài quay đầu lại, trong mắt hiện lên nghi vấn.

Cô gái đầu phát. Cô cũng không biết nên nói cái gì a.....Cô chính là tâm phiền ý loạn, thấy một người quen, sau đó liền lung tung kêu a.....

Nam thần có thể hay không cảm thấy cô thực phiền a QAQ.

Thẩm Hoài nhìn rõ ràng nữ sinh không biết nên nói cái gì, trong mắt hiện lên một tia ý cười: “Sao lại ở đây?”

Cô như là được cứu trợ, không nói cái gì cô sẽ chết, “Thanh Thanh thi không được, tâm tình không tốt lắm, tớ liền ra đây.”

Anh dường như là rất kinh ngạc vì đáp án của cô, gật gật đầu: “Đi dạo một hồi nên nhanh vào trong. Bên ngoài nóng.”

Hiện tại vẫn là tháng chín, chẳng sợ đã tới buổi tối, bên ngoài vẫn là rất nóng. Cô tâm phiền ý loạn, cũng không chú ý tới bên ngoài oi bức, hiện tại bị nhắc nhở một chút, mới phát hiện trên trán mình đều là một tầng mồ hôi mỏng.

Phù Thái Nghênh lập tức cảm thấy, a a a cô có phải hay không ngốc! Thời tiết như vậy ở bên ngoài lắc lư!

Vội vàng hướng về phía anh xua xua tay: “Thẩm Hoài, vậy cậu nhanh lên trở về đi, tớ về phòng học.”

Thẩm Hoài gật gật đầu, rồi xoay người đi xuống.

Phù Thái Nghênh trở lại phòng, Lương Phụng Dạ cười cười hỏi cô: “Tâm tình tốt hơn chưa?”

Tâm tình cô không tốt rõ ràng như vậy sao? Rồi sau đó đáp: “Đúng vậy, ở bên ngoài đi dạo, tâm tình tốt hơn rồi. Nhưng Lan Thụ các cậu thật là tài đại khí thô, Y trung không có hồ nhân tạo.”

Lương Phụng Dạ sửa lại cho đúng: “Là ‘Lan Thụ chúng ta’.”

* “Tài đại khí thô” là có tài nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục.

Phù Thái Nghênh nghĩ nghĩ, cười gật gật đầu.

Bắt đầu đối với nơi này cảm giác thân thiết càng ngày càng tăng nha.

/*****/

Buổi tối sau khi trở về, Phù mẹ bùng lên một phần canh cho cô: “Hôm nay thế nào?” Cô lấy phiếu điểm từ trong balo đưa cho Phù mẹ.

“Vật lý cư nhiên thi được 88?” Phù mẹ về mặt khiếp sợ.

Phù Thái Nghênh nuốt xuống canh trong miệng: “Đúng vậy, con cũng cảm thấy siêu cấp khiếp sợ. Nếu là thi đại học vật lý có thể thi đến 88, con cũng cảm thấy mỹ mãn.”

Phù mẹ khen ngợi nói: “Lần này thi đến không tồi. Đúng rồi, cũng sắp quốc khánh, các con được nghỉ mấy ngày?”

“Ba ngày đi.”

Phù mẹ hỏi: “Hôm nay ba con gọi điện thoại cho mẹ nói, quốc khánh ở cùng hân, con nghỉ như thế nào?”

Cô lắc đầu: “Thôi bỏ đi. Quốc khánh con còn phải hão hão học tập. Ba nơi đó, ăn tết ở lại vài ngày liền đi.”

Phù gia từ trước đến nay dân chủ, Phù Thái Nghênh nói như vậy, Phù mẹ cũng liền không nói cái gì nữa, chỉ là dặn dò cô sớm một chút nghỉ ngơi liền trở về phòng của mình.

Cô ở phòng khách chậm rãi rửa mà uống canh. Nơi đó, cô thật sự rất không muốn đi. Dĩ tuy rằng đối nàng cũng thực tốt, nhưng nói chung làm cô cảm thấy mình là người ngoài.

Không sai, Phù gia chính là cốt truyện cầu huyết nhất. Thời điểm cô cấp hai, Phù mẹ phát hiện Phù ba ngoại tình. Phù gia ba mẹ thời trẻ là tự do yêu đương, chỉ là người đến trung niên, ngược lại dần dần dường như mất cảm tình.

Sau khi biết Phù ba ngoại tình, ba mẹ liền hoà bình ly hôn, Phù ba đem nơi này để lại cho Phù mẹ cùng Phù Thái Nghênh, chính mình dọn tới một thành thị khác. Phù mẹ cảm thấy căn nhà kia nhìn cũng phiền, dứt khoát bán căn hộ kia, cùng Phù Thái Nghênh chuyển đến nơi hiện tại này.

Cô lúc ấy cấp hai, việc học ở Y trung vốn là khẩn trương làm người ta chịu không nổi, trong nhà còn có việc này. Lớp học mọi người tựa hồ đều đã biết chuyện của cô, nghị luận không thôi.

Học tập cùng sự tình trong nhà, người ngoài nghị luận, cô lúc ấy thiếu chút nữa bệnh trầm cảm. Phù mẹ dứt khoát cho cô nghỉ học tạm một năm, dọn chỗ ở khác. Hoàn cảnh hoàn toàn mới, Phù Thái Nghênh mới dần dần khôi phục bình thường.

Cho nên đối Phù ba, cô muốn nói trong lòng nhiều khúc mắc, cũng là không có khả năng.

Phù ba đối với Phù Thái Nghênh vẫn như cũ rất tốt, mỗi lần cô đi qua, đều mang theo chút bồi thường cho cô, mang theo cô dạo siêu thị mua cho cô cái này cái kia. Dĩ cũng ôn nhu, chưa bao giờ đề ý kiến nói Phù ba mua đồ vật cho cô quá nhiều.

Cô chính là như thế nào đều không nghĩ đi qua.

Rất nhiều thương tổn một khi tạo thành, liền rất khó đền bù.

Hơn nửa năm nay, đi sinh một em trai, Phù Thái Nghênh liền càng thêm không muốn đi qua. Đó là một gia đình hoàn chỉnh, cô đi qua, toàn thân trên dưới đều là không được tự nhiên.

Kỳ thật đến bây giờ, cô đều không quá nguyện ý nhìn thấy bạn học cũ ở Y trung, trừ bỏ Văn Văn bọn họ, cô một năm không còn có gặp qua người trong ban trước kia. Tốt nghiệp tụ hội cô cũng không có đi.

Có thể nói cô là yếu đuối đi. Thấy bạn học trước kia, luôn không khỏi nhớ lại những cái bị các loại phiền lòng tâm sự vây quanh, tựa hồ làm cô không thờ nổi.

Ngày hôm sau là thứ năm. Trong ban tập thể lại đi phòng học nhạc luyện ca.

Luyện qua vài lần, mọi người hiện tại hát đã rất tốt, thầy âm nhạc cũng tương đối vừa lòng: “Còn có mười ngày chính là xuất diễn. Mọi người trở về hão hão luyện tập một chút, tranh thủ lấy cái thứ tự không tồi.”

Tiệc tối Lan Thụ trung thu tuy nói là tính chất xuất diễn, nhưng là cũng sẽ chọn ra một hai ba giải thưởng.

Thầy âm nhạc lại nói: “Đương cầm của Thẩm Hoài cũng đàn rất khá, mọi người đều muốn nỗ lực a.”

Thẩm Hoài gật gật đầu.

Phù Thái Nghênh đột nhiên đặc biệt hối hận khi còn nhỏ không có đi học một môn nhạc cụ nào. Người xem nam sinh đàn nhạc cụ, nhiều bóng a.....

Trở lại phòng học, thời điểm cô cùng Lộ Dật Hằng nói như vậy, cậu ấy liền bật cười: “Tớ cũng có một nhạc cụ a.”

Phù Thái Nghênh về mặt kinh ngạc: “Cậu? Cậu là cái gì?”

“Nhị hồ.”

* Đàn nhị hồ là một trong những loại nhạc cụ thuộc bộ dây (nhạc cụ gảy) chủ yếu của Trung Hoa, đã có lịch sử hơn 4.000 năm...

Phù Thái Nghênh nghĩ tình cảnh Lộ Dật Hằng tùy tiện về mặt u oán mà lôi kéo 《Nhị Tuyền Ánh Nguyệt》, nhện không được nở nụ cười.

Lộ Dật Hằng bắt đầu bắt mắt: “Cậu cười cái gì?”

“Không có không có,” Phù Thái Nghênh vội vàng xoa xoa tay, một bộ dạng lạy ông tôi ở bụi: “Chính là đơn thuần cảm thấy nhị hồ thực thích hợp với khí chất của cậu mà thôi.”

Hai người nói chuyện đến vui vẻ, Dương Thanh Thanh một bên vẫn luôn an an tĩnh tĩnh làm đề đột nhiên quay đầu đối với hai người nói: “Hai người các cậu riu ra riu rít, đừng nói chuyện được chưa?” Nói xong liền quay đầu lại tiếp tục làm bài.

Lúc này đừng nói cô cùng Lộ Dật Hằng, Lương Phụng Dạ đang lật xem viết văn tư liệu sống đều nhìn lại đây.

Cô cảm thấy, thật xấu hổ a.....

May mắn lúc này, chuông vang lên, cô vội vàng ngồi xong, nghĩ thầm chuông vang tới thật là đúng thời điểm.

Tuy nói trong lòng vẫn là thực xấu hổ.

Lương Phụng Dạ thừa dịp thầy toán ở trên bục giảng ở trên bảng đen viết đề mục, nhanh chóng nghiêng người đưa qua một tờ giấy.

Đột nhiên có tờ giấy xuất hiện ở trước mặt cô liền bị dọa sợ. Nhìn thoáng qua Lương Phụng Dạ, xác định là cho mình, mở ra xem: Không có việc gì chứ?

Cô hướng về phía Lương Phụng Dạ cười, ý bảo chính mình không có việc gì, liền lại tiếp tục nghe giảng bài.

Dương Thanh Thanh..... Đại khái là bởi vì thi không được, cho nên tâm tình không tốt lắm? Đôi mắt cô tuy nói là nhìn chăm chăm bảng đen, trong đầu lại ở không ngừng miên man suy

nghĩ. Chính là, cô vẫn là cảm thấy có chút ỳ khuất a. Cô cùng Lộ Dật Hàng nói chuyện phiếm, hơn nữa cũng không có như thế nào nhỏ a.

Càng làm cho người buồn bực chính là, thầy toán phát hiện cô làm việc riêng: “Phù Thái Nghênh.”

Phù Thái Nghênh thu hồi không biết lác lư tâm tư đến nơi nào, vội vàng đứng lên.

Thầy toán gõ gõ bảng đen: “Em lại đây làm đề này.”

Phù Thái Nghênh đi đến trên bục giảng, cầm lấy phần viết, nghiêm túc xem đề kia, mới phát hiện là bài toán cuối cùng một đạo đề trên bài thi lần trước. Thời điểm thi cô liền không có làm ra tới, hơn nữa càng thêm xấu hổ chính là, cô còn không có đến cập đáp án nghiên cứu.

Chỉ có thể thành thành thật thật buông phần viết: “Lão sư, đề này em sẽ không làm.”

Toán học lão sư gật gật đầu: “Vây nghiêm túc nghe. Em tuy nói toán học thành tích không tồi, nhưng là rất nhiều lần cuối cùng một đạo đề đều không có làm ra tới. Không cần chỉ thỏa mãn với 140 điểm”

Cô tuy nói hiện tại tâm tình thoáng trầm thấp, nhưng cũng nghe ra tới hảo ý của thầy, nghiêm túc gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình nghe lọt được.

Thầy toán lúc này mới gật gật đầu, bảo cô trở về.

“Đề này câu cuối cùng, ban chúng ta chỉ có Thẩm Hoài cùng Lương Phụng Dạ làm ra tới. Nói thật, đề này nói ra có chút siêu cường*, cho nên Thẩm Hoài là dùng phương pháp siêu cường làm, cũng chính là bên trong cao đẳng toán học đại học vi phân và tích phân. Lương Phụng Dạ dùng phương pháp nhưng thật ra chúng ta học qua, nhưng là thật sự tương đối phiền toái. Lương Phụng Dạ, em nói cho mọi người một chút về phương pháp của em đi.”

** mình tìm không ra thông tin chính xác cho nên không dám sửa đề nguyên covert nha mn

Lương Phụng Dạ theo tiếng gật gật đầu.

Cô lúc này mới phản ứng lại đây, liền nghĩ thầy biết rõ là chính mình khẳng định sẽ không làm còn gọi mình đi lên làm bài a.....

Tâm tác tác QAQ.

Tác giả có lời muốn nói: Này quyển tiểu thuyết kỳ thật tưởng viết, không chỉ là tình yêu Thẩm Hoài cùng Thái Nghênh, càng giống truyền đạt chính là, cảnh tượng đoạn thời gian cấp ba kia mọi người cùng nhau nỗ lực đi. Mỗi người đều rất nỗ lực, cũng không phải lúc nào cũng theo như ý muốn của mọi người, nhưng ngày sau nhớ tới, là thực ảm áp tồn tại.

Cấp tiểu thiên sứ nhóm moah moah (づ 3 づ)

Đoạn chia sẻ thêm của tác giả làm mình nhớ tới 1 câu nói: “Thanh xuân giống như một con mưa rào, dù có bị cảm chúng ta vẫn muốn được đắm mình trong đó một lần nữa”.

Đúng không mn???? Minh cũng vừa mới bắt đầu thanh xuân thôi!!!!!! Chương này dài quá ahuhuhu

moah moah (づ 3 づ) yêu mọi người

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tôi Mượn Số Tay* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Editor: Nhiên

Mới vừa hết khóa toán, Lộ Dật Hàng liền ở phía sau không ngừng chọc cô. Phù Thái Nghênh nghĩ không cùng hắn nói chuyện, bị hắn chọc đến thật sự không có biện pháp, quay đầu hỏi hắn: “Cậu làm gì vậy?”

Lộ Dật Hàng giọng so ngày thường còn thoáng lớn vài phần: “Tan học tan học, tan học còn còn có thể nói chuyện với cậu không?”

Phù Thái Nghênh: “.....”

Cho nên, hải từ hùng này là cùng Dương Thanh Thanh so hăng hái sao? Lời nói này, quả thực trần trụi khiêu khích a.

Lưu Á cùng Lương Phụng Dạ đều dừng làm việc trong tay, thoáng lo lắng mà nhìn lại đây.

Lộ Dật Hàng vẫn là thái độ tùy tiện: “Tớ tan học nói chuyện đều có người quản, thật là.”

Dương Thanh Thanh vốn đang ở buồn đầu làm đề, lúc sau nghe thấy lời này, quay đầu lại nói: “Cậu muốn nói liền đi ra ngoài nói, đừng có ồn ào như vậy được không?”

“Tớ một hai phải ở tại đây nói, cậu quản được sao?”

Lớp học nghe thấy hai người cãi nhau, đều nhìn lại đây.

Phù Thái Nghênh nhìn Lộ Dật Hàng xua xua tay, ý bảo hắn đừng nói nữa. Lộ Dật Hàng còn muốn nói cái gì, thấy biểu tình Phù Thái Nghênh, không có nói ra.

Dương Thanh Thanh đem bút quăng đi, đứng dậy đi ra ngoài.

Lộ Dật Hàng cũng là vẽ mặt biểu tình hằm hừ. Phù Thái Nghênh có chút bất đắc dĩ: “Tớ nói này, cậu là con trai, cùng con gái so đo cái gì? Dương Thanh Thanh tính tình đã bộc phát một chút, cậu còn muốn cùng cô ấy ồn ào, như vậy có tốt không?”

Lộ Dật Hàng bút nhéo nhéo trong tay: “Cô ấy tiết trước nói chuyện như vậy, cậu không tức giận à?”

Phù Thái Nghênh gật gật đầu: “Đương nhiên là cũng có một chút. Nhưng cũng không cần phải cãi nhau mới có thể giải quyết sao, hảo hảo nói chuyện là được.”

Hon nữa, Lộ Dật Hàng ngày thường nhìn không giống như là sẽ cùng nữ hài tử so đo . . . . . Cô có đôi khi cùng Lộ Dật Hàng nói giỡn, Lộ Dật Hàng còn cười hi hi, bộ dáng thực dễ nói chuyện.

Lộ Dật Hàng vẫn như cũ bộ dáng rất không cao hứng: “Tớ chính là không thích Dương Thanh Thanh mỗi lần thi không tốt, liền có thái độ như kiểu người bên cạnh thiếu nợ cô ấy. Không phải chỉ riêng lần này, trước kia cô ấy thường xuyên có bộ dáng này, tớ thật sự nhìn rất nhiều lần rồi. Có đôi khi thi không tốt cũng không phải thực bình thường sao, nhiều lần đều như vậy tình thân sa sút mấy ngày, còn không thể gặp người chung quanh cao hứng sao? Tớ cùng Lưu Á thời điểm thi không tốt, không phải cũng ôn tồn cùng cậu ấy nói chuyện sao?”

Phù Thái Nghênh có chút á khẩu không trả lời được.

Chuông vang lên lúc sau, Dương Thanh Thanh vẫn không có trở về.

Cô vẫn đi đến, nhìn chung quanh một chút trong ban, hỏi: “Dương Thanh Thanh sao lại không thấy?”

Phù Thái Nghênh trả lời nói: “Thưa cô, tâm tình của bạn ấy không tốt lắm, ở bên ngoài một chút ạ.”

Cô tỏ vẻ lý giải, rồi sau đó liền mở ra bài thi lần trước: “Cùng mọi người nói một tin tức tốt.”

Lớp học có một nam sinh lập tức nhắc tay nói tiếp: “Thưa cô, có phải cô muốn kết hôn không?”

Lớp học nghe vậy đều nở nụ cười. Mọi người đều biết, cô ngữ văn tuổi trẻ có một bạn trai rất ân ái, bọn họ có đôi khi còn có thể nhìn thấy cô ấy cùng bạn trai đến trường học đón. Chỉ là cô dạy bọn họ năm thứ ba, cũng không thấy tin hai người kết hôn.

Ngữ văn lão sư cũng không bị nói giỡn mà xấu hổ, thoải mái hào phóng mà cười: “Đều tưởng cái gì đâu? Cô cùng bạn trai rất tốt, chờ các em thi đại học xong rồi, thành tích thật không tồi, lúc sau cô mới kết hôn.”

Lâm Diễn nói: “Mọi người nghe thấy có được không? Đều phải hảo hảo học tập a, chúng ta chính là trọng trách thân phụ.”

Chờ mọi người đều cười xong, cô lúc này mới tiếp tục đề tài vừa rồi: “Cô muốn nói tin tức tốt, chính là lần này ngữ văn được điểm rất cao, tốt cuộc ở ban chúng ta. Phù Thái Nghênh thi rất khá, ngữ văn được 132 điểm, là người duy nhất trong chúng thi được ngữ văn trên 130.”

Lớp học mọi người sôi nổi vỗ tay.

Cô âm thầm cảm thán, nhân sinh luôn là như vậy đột nhiên không kịp phong mưa. Trên tiết toán vừa mới bị phê bình, này tiết ngữ văn đã được khen ngợi. Bất quá, làm một học sinh khoa học tự nhiên, mỗi lần bị khen ngợi đều là bởi vì ngữ văn cùng tiếng Anh, không biết là nên cao hứng hay là nên mất mát.

Thẩm Hoài liếc mắt nhìn cô. Nữ hài tử có thể là bởi vì bị khen ngợi đến hơi xấu hổ, gương mặt đều hiện ra hơi hơi phấn hồng nhan sắc.

Dư Quang Tuấn bát quái hệ hề hề mà thò qua tới: “Phù Thái Nghênh ngữ văn tốt như vậy, còn xinh đẹp.”

Thẩm Hoài thu hồi ánh mắt, chỉ là gật gật đầu.

/*****/

Tiết ngữ văn là một tiết cuối cùng của buổi chiều. Tan học, cô sờ sờ bụng, cảm thấy cũng không quá đói, liền cầm ví, tính toán đi ăn món bán lẻ chuối với phô mai cùng sữa chua chống đỡ một chút tới buổi tối.

Đi ra lâu ba không bao xa, qua sân thể dục bên cạnh, Phù Thái Nghênh thấy Dương Thanh Thanh ngồi ở khán đài phía dưới nhất phát ngốc. Cô nghĩ nghĩ, không có quá khứ, tính toán trực tiếp rời đi.

Mới vừa đi lui tới hai bước, liền nghe thấy thanh âm gọi cô: “Phù Thái Nghênh.”

Phù Thái Nghênh quay đầu lại xem qua đi.

“Có thể cùng tớ nói chuyện một lát được không?”

Cô cắn cắn môi dưới, gật gật đầu, đi qua, ở cách Dương Thanh Thanh một vị trí ngồi xuống.

Dương Thanh Thanh thấp giọng nói: “Sự tình hôm nay, thực xin lỗi. Không phải tớ cố ý làm các cậu phát giận.”

Phù Thái Nghênh không nói gì. Người luôn là phải vì một chút sự tình xin lỗi, hon nữa người không thể trông cậy vào mỗi lần khi xin lỗi, đối phương đều có thể nói, không có việc gì, không cần đề ý.

Dương Thanh Thanh chống khuỷu tay lên đầu gối, một tay chống cằm “Kỳ thật tớ thật sự rất hâm mộ cậu, Thái Nghênh.

Cô trở mắt: “Hâm mộ tớ?”

Dương Thanh Thanh không có nhìn cô, lại là nghiêm túc gật gật đầu: “Cậu thành tích thật sự rất tốt, nhân duyên cũng thực không tồi, vừa tới trong ban không bao lâu, là có thể được mọi người tiếp nhận. Lương Phụng Dạ cùng Lưu Á đều cùng cậu quan hệ thực tốt, Lộ Dật Hàng càng là thường xuyên nói chuyện phiếm.”

Chẳng lẽ này ba người đều không phải là người dễ ở chung sao? Phù Thái Nghênh tự hỏi.

Dương Thanh Thanh cười: “Khả năng là cậu sẽ không thể hiểu tâm tư của tớ. Một phương diện cảm thấy kết giao với người khác thực phiền toái, một phương diện lại rất hâm mộ người nhân duyên rất tốt. Một phương diện nặng nề không thôi, một phương diện lại rất muốn cùng người khác lớn tiếng nói chuyện phiếm.”

Dương Thanh Thanh quay đầu nhìn cô: “Thái Nghênh. Cậu biết hôm nay vì sao tớ đột nhiên nhìn không nổi mà phát giận với các cậu không?”

Cô lắc đầu.

“Tớ thích Lộ Dật Hằng. Thích đã hơn một năm. Cùng cậu ấy ngồi gần đến như vậy, cũng không dám cùng hắn nói chuyện phiếm, cũng không có người biết tớ thích hắn. Cho nên Phù Thái Nghênh, tớ thật sự thực hâm mộ cậu, có đôi khi còn sẽ ức chế không được mà ghen ghét. Cậu xem Lộ Dật Hằng, đối với tớ hồ hững, lại thật sự đối với cậu rất tốt.”

..... Cô giống như không cần thận đã biết chút cái gì không nên biết..... Có thể hay không bị diệt khẩu T^T.

Nhưng cô hồi tưởng một chút biểu hiện Dương Thanh Thanh, thật sự nhìn không ra cô ấy cư nhiên thích Lộ Dật Hằng. Hơn nữa, “Cậu mới quen tớ hơn nửa tháng, cứ như vậy nói cho, không sợ tớ nói bậy hoặc là nói cho Lộ Dật Hằng sao?”

“Lâu lắm không có nói ra. Không nín được mà thôi.” Dương Thanh Thanh vuốt vuốt tóc: “Lộ Dật Hằng..... Cậu ấy hiện tại rất ghét tớ đi.”

Rời đi sân thể dục trên đường đi mua đồ vật, cô còn nhìn không được mà trầm tư. Dương Thanh Thanh chỉ sợ thật là áp lực lâu lắm, mới có thể đối với mình mở miệng. Cô thấp thấp thở dài.

Thẩm Hoài cùng Lâm Diễm lúc này đã ăn cơm xong, đang trên đường trở về phòng học. Lâm Diễm nhiu nhiu mày, gọi lại Phù Thái Nghênh đang cúi đầu đi đường.

Phù Thái Nghênh vừa lắc đầu, dờ khóc dờ cười.

Sao lại thế này, cô sao mỗi lần thời điểm không muốn ăn cơm đều có thể gặp lớp trưởng cùng nam thân? Quả nhiên, Lâm Diễm hỏi: “Cậu hôm nay sao lại không ăn cơm?”

Phù Thái Nghênh lắc lắc ví trong tay: “Không quá đói, tính toán đi món ăn bán lẻ phở mua chút sữa chua.”

“Cậu vì sao luôn là không quá đói?” Lâm Diễm nói, “Tớ mỗi ngày đều đói đến không được. Nhà ăn tớ có thể ăn đến hai suất.”

Thẩm Hoài dạm thanh nói: “Không cần đem mình hình dung giống động vật nào đó đến như vậy.”

Phù Thái Nghênh “Phốc” mà bật cười. Động vật nào đó, nói chính là heo sao ha ha ha ha.

Hướng hai người phát phát tay: “Tớ đi mua đã, các cậu về lớp trước đi.”

Lâm Diễm cùng Thẩm Hoài trên đường trở về ban, còn ở lại nhai không ngừng: “Cậu nói xem, cậu ấy gầy như vậy, có phải là bởi vì không thích ăn cơm? Bộ dáng này không được, cấp ba học tập khẩn trương như vậy, cậu ấy còn không thích ăn cơm như vậy.”

Thẩm Hoài mím môi.

Phù Thái Nghênh tựa hồ thật sự quá gầy. Anh liền nghĩ cô mặc đồng phục là áo somi cùng váy, lộ ra cánh tay tinh tế cùng chân. Nữ sinh gầy đều như vậy sao? Mẹ của anh có đôi khi sẽ không ăn cơm chiều, ôn ào muốn giảm béo. Cô ấy không phải bởi vì muốn giảm béo mới cố ý nói mình không đói bụng mà không ăn cơm chiều đi?

Lâm Diễm tiếp tục nói: “Tớ cảm thấy thân làm lớp trưởng, đến đi theo cậu ấy nói một chút, đừng làm cho cậu ấy thời điểm học tập như vậy nỗ lực còn ăn ít thế.”

Anh gật gật đầu. Lần đầu tiên cảm thấy Lâm Diễm thích xen vào việc yêu thích của người khác rất không tồi.

Mà trên đường đi mua món ăn bán lẻ, Phù Thái Nghênh mỗi đêm trở về đều phải ăn bữa ăn khuya, hoàn toàn không biết chính mình bộ dáng này bị nghị luận một chút.

/*****/

Buổi tối lúc thi hóa học, Dương Thanh Thanh đã đã trở lại, hơn nữa là bộ dáng đã bình phục tâm tình xuống. Cô hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Càng không tưởng đến chính là, thi hóa học xong, Dương Thanh Thanh cư nhiên chủ động cùng Lộ Dật Hằng nói: “Lộ Dật Hằng, chiều nay thực xin lỗi.”

Lộ Dật Hằng tính cách thật sự là tùy tiện, tùy ý xua xua tay: “Không có việc gì không có việc gì tớ cũng không đúng Nhưng là Dương Thanh Thanh, cậu lại chủ động cùng tớ xin lỗi.”

Dương Thanh Thanh cười cười, không nói chuyện, liền lại tiếp tục làm bài.

Phù Thái Nghênh nhìn hai người, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy nói cùng cô không có quan hệ gì, nhưng người chung quanh chỗ lời nói không tốt, cũng là thực làm người ta buồn bực.

Tựa như trước kia ở Y trung trong ban.....

Mọi người đều đề phòng lẫn nhau, bình thường cũng không muốn nói nhiều, tựa hồ trừ bỏ sinh hoạt thành tích vẫn là thành tích. Thật sự làm người ta không vui.

Đang miên man suy nghĩ, cô liền thấy Lâm Diễm đi tới. Vừa lúc phía trước có người đi ra ngoài, Lâm Diễm liền thuận thế ngồi ở trên vị trí phía trước, vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc: “Phù Thái Nghênh.”

Cô: “???”

“Tớ cảm thấy cậu gầy như vậy là không được. Cậu mỗi ngày nên ăn nhiều cơm hơn.”

Phù Thái Nghênh hiểu được, tiện đà bật cười: “Tớ có ăn nhiều cơm mà.”

Lâm Diễm rõ ràng không tin: “Tớ đều thấy cậu ăn nhiều thứ không ăn cơm. Cậu như vậy là không được, cấp ba mệt như vậy còn ăn ít, thân thể sẽ chịu không nổi.”

“Cho nên tớ quyết định mỗi ngày hỏi cậu hai lần, đi ăn cơm thế nào.” Lâm Diễm tiếp tục vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc mà nói ra quyết định của chính mình.

(╯▽╰)

Lớp trưởng..... Kỳ thật ngài không cần như vậy phụ trách nghiêm túc.....

Tác giả có lời muốn nói: Ai nha nha, thật sự rất thích Lâm Diễm loại này lớp trưởng a, đương nhiên càng thích vẫn là Thẩm Nam Thần!

Mn có thấy truyện càng ngày càng hay không????? Hahhhha(cười gượng)

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tôi Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Editor: Nhiên

Bức ảnh này do 1 người bạn của nhiên đã tặng. Mọi người có thích bức này không. Cá nhân nhiên thì rất thích ahhi!!!!

Tết Trung Thu là ngày 27 tháng 9, buổi tối ngày 25 là thứ tư, Lan Thụ Trung Học riêng ngừng các khóa cả đêm dùng để làm tiệc tối trung thu.

Bạn học Phù Thái Nghênh là đặc biệt vui mừng khôn xiết —— thứ tư a thứ tư, mỗi tuần thi vật lý thật mệt a, cứ như vậy đột nhiên không cần thi! Nhân sinh thật là hạnh phúc đến tình linh xảy ra.

Buổi chiều trên khóa sinh vật, thầy Diêu Dự giảng bài trước còn cố ý cường điệu một lần: “Có thể cùng mọi người năm cấp ba cuối cùng một lần cùng nhau hợp xướng. Các em luyện tập gần một tháng, thầy nghe qua các em xướng bài hát rất nhiều lần, cũng thật cao hứng chính là 《 ngày mai người hào 》 bộ dáng này hướng về phía trước ca. Cho nên đêm nay mọi người phải hào hào hưởng thụ sân khấu, nghiêm túc ca hát, thầy hy vọng thời kỳ cấp ba của các em không cần tiếc nuối cái gì.”

Lâm Diễm đứng lên: “Thầy ơi, chúng em sẽ cố gắng, tranh thủ lấy cái thứ tư không tồi.”

Ngồi ở hàng phía trước là An Khê cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, thầy ơi, chúng em sẽ cố gắng hết sức!”

Cô thấy một màn này, nhìn không được nhấp môi cười. Cảm thấy mình gần đây càng ngày càng bất quá, rõ ràng trước kia khi ở Y trung, đối với người khác sinh hoạt cảm tình đều là thờ ơ. Hiện tại thấy tên Lâm Diễm cùng An Khê xuất hiện ở bên nhau, hoặc là lão sư gọi đến hai người tên, liền nhìn không được muốn cười a. ....

Cô nhìn chung quanh một vòng, muốn nhìn một chút lớp học mọi người có không cái gì khác thường —— nếu mọi người biết sự tình của Lâm Diễm cùng An Khê, nhất định sẽ có chút khác thường đi. Kết quả phát hiện mọi người đều về mặt bình tĩnh???

Chẳng lẽ Lâm Diễm cùng An Khê công tác bảo mật tốt như vậy?

Bất quá ngẫm lại hiện tại là cấp ba, cô cũng liền bình thường trở lại. Cấp ba sao, nhất định giấu những cảm tình riêng tư của chính mình, nếu không cẩn thận bị lão sư biết liền phiền toái. Y trung cấp một cấp hai cũng đều quân nghiêm như vậy, Văn Văn cùng Vu Thịnh hai người đề giấu cũng rất vất vả.

Phù Thái Nghênh nhìn chung quanh, thấy Thẩm Hoài dùng một bàn tay chống cái trán —— nam thần thanh lãnh khuôn mặt thượng ản ản có điểm trừu ghẹo ý cười.

Cô nháy mắt liền có loại cảm giác tìm được tri âm.

Nam thần hóa ra cũng là bất quá!

Không thể không nói, hình tượng anh ở trong lòng cô, là không có dính khói lửa phàm tục thanh lãnh mờ mịt.

Bạn bọn họ lên sân khấu trình tự là thứ ba đếm ngược. Vì lần diễn xuất, uỷ viên văn nghệ cố ý đi mua. Trang phục tự nhiên là mọi người bầu phiếu chọn ra, nam sinh là áo màu lam trên cùng màu đen quần, nữ sinh còn lại là áo hồng nhạt trên cùng váy màu trắng. Thầy Diêu lúc sau thấy quần áo bọn họ, còn trêu ghẹo: “Mọi người liền phải xuyên tình lữ trang* a.”

*Ý của thầy Diêu là bọn họ mặc quần áo mà mấy cặp mặc đôi ý mn

Chạng vạng, thời điểm mọi người đều ăn xong cơm chiều trở về, Lâm Diễm tổ chức bọn họ trước cùng nhau xướng một lần, rồi sau đó bảo bọn họ đi WC thay quần áo.

Không biết có phải hay không áo giắc của cô, cứ cảm thấy thời điểm An Khê ôm quần áo đi WC, có chút. .... Thẹn thùng vui sướng?

Thẩm Hoài đàn dương cầm nhạc đệm, quần áo tự nhiên với bọn họ là bất đồng. Thời điểm cô thấy anh, còn kinh diễm một chút. Thẩm Hoài mặc áo sơ mi màu trắng, cà vạt màu lam, ăn mặc chỉnh trang cùng quần tây.

Phù Thái Nghênh cảm thấy —— đẹp trai đến mức làm người không rời được mắt. Hơn nữa anh tuy rằng y phục cùng bọn họ khác, nhưng lại chọn màu của cà vạt cùng áo nam sinh giống nhau, lộ ra một loại cảm giác hài hòa.

Chờ đến thời điểm lớp bọn họ biểu diễn, đầu tiên là mọi người xếp hàng đi lên đài, rồi sau đó dựa theo lập đội hình phía trước mà sắp xếp. Chờ mọi người đều đứng yên, Thẩm Hoài mới bước vững vàng nện bước đi lên đài.

Cô rõ ràng nghe thấy, nháy mắt Thẩm Hoài đi lên đài, phía dưới tuôn ra một trận tiếng hét chói tai. Phù Thái Nghênh kinh ngạc nhìn về phía dưới đài, thế nhưng một ít nữ sinh bụm mặt hét chói tai. ....

.....QAQ.

Cô là cái loại thị lực cùng thính lực đều rất tốt, nàng còn nghe thanh âm nữ sinh thảo luận đứng dưới đài hàng phía trước: “A, Thẩm Hoài thật sự rất đẹp trai aaaa!” Một nữ sinh khác phụ họa nói: “Đúng vậy, vốn dĩ đã đẹp, mặc thân quần áo càng đẹp mắt!”

Đặc biệt là Thẩm Hoài đi đến trước dương cầm, hướng về phía dưới đài gật đầu, sau đó ngồi ở trên ghế cầm, chậm rãi đàn ra một đoạn khúc nhạc dạo. Ánh đèn đánh vào trên người anh, làm cho cô cảm thấy chính mình đã bị mê hoặc rồi.

Thật sự. .... Đẹp a.

Không thể không nói, tháng này lớp học luyện tập vẫn là rất có hiệu quả, khi mọi người cùng nhau đứng ở trên đài, tựa hồ càng thêm vượt xa người thường phát huy giống nhau. Đoạn đầu, là các nam sinh hợp xướng vài câu, nữ sinh ôn tồn tới. Khi cô hát, trong lòng liền nhìn không được này lên một trận cảm động.

Đại khái là loại này đặt mình ở trong, thanh âm ca hát của bạn dung nhập đến trong thanh âm khi tâm tĩnh, liền tưởng đến nhiều vài phần lòng trung thành.

Bài hát này, cô thích nhất vài câu là “Khi ta hướng tới trái ngược hướng đi đến / ở thang lầu góc tìm dừng khí / run rẩy bả vai khóc thút thít / hỏi chính mình ở nơi nào / đã từng sóng vai đi phía trước đồng bạn / trầm mặc hiểu được ta tỵ khuất / thời gian nó tổng nói dối / ta cũng không từng mất đi những cái đó bả vai*”, đặc biệt là thời điểm cùng mọi người cùng nhau hát, khó có thể miêu tả cảm động càng là khắc sâu.

Hợp xướng rất thành công. Thời điểm mọi người luyện tập trước kia, còn thường xuyên sẽ hát đến không đồng đều hoặc là thu đến thời điểm không đồng đều, lần này chính thức diễn xuất, ngược lại hoàn mỹ mười phần.

* Phần lời của bài hát Ngày mai bạn sẽ tốt thôi

Một âm cuối cùng, theo tay chỉ huy mà thu đến chính tề. Thẩm Hoài cũng đứng lên, đi theo mọi người cùng nhau khom lưng chào bế mạc.

Vỗ tay như sấm.

Phù Thái Nghênh rõ ràng thấy ngồi ở hàng thứ nhất thầy Diêu, đặc biệt dùng sức mà vỗ tay.

Bọn họ ban cuối cùng được giải ba. Lúc trở lại trong ban, thầy Diêu chậm rãi dịch bước đi vào tới, cười nói: “Mọi người hôm nay biểu hiện thật sự không tồi. Đề từng người thu thập một chút đồ vật, sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Diễn đứng lên: “Thầy ơi, chúng em biểu hiện tốt như vậy, không có gì khen thưởng sao?”

Thầy Diêu đỡ một chút mắt kính: “Muốn khen thưởng à.”

Lớp học mọi người nghe vậy đều bắt đầu ồ ồ: “Đúng vậy đúng vậy! Thầy ơi, có cái gì khen thưởng?”

“Thầy có một bộ bài thi sinh vật mới. Đại biểu khóa đi văn phòng ôm lại đây, phát cho mọi người làm khen thưởng hôm nay đi.” Thầy Diêu mở miệng nói.

“Trời ơi.” Lớp học mọi người bắt đầu bắt mắt.

Đại biểu khóa sinh vật là nữ sinh mang mắt kính gầy gầy: “Thầy ơi, thầy muốn thì thầy tự ôm đi. Em không đi đâu.”

Thầy Diêu cười cười, về mặt gian kế thực hiện được: “Các em hiện tại có muốn thầy thưởng nữa không?”

Được rồi, nhanh thu thập cặp sách trở về nghỉ ngơi đi. Ngày mai còn phải đi học đấy.” Mọi người lúc này mới đều đáp ứng, sau đó thu thập đồ vật, lục tục có người đi ra ngoài.

Phù Thái Nghênh thu thập cặp sách tốt, đứng dậy đi ra ngoài. Lúc đến cửa phòng học, không biết vì cái gì cô quay đầu lại anh. Thẩm Hoài đã bỏ đi âu phục áo khoác, tháo cà vạt, chỉ mặc áo sơ mi trắng, còi một nút trên cùng, cúi đầu sửa sang lại cặp sách. Với thị lực không tồi rất tiện ích, cô thấy anh đang sắp xếp balo, là tạp chí cô gửi bài.

Phù Thái Nghênh cắn cắn môi, rồi sau đó nâng bước đi ra ngoài.

Chỉ là thời điểm vừa mới chuẩn bị đi, đã bị Lộ Dật Hàng gọi lại: “Phù Thái Nghênh Phù Thái Nghênh!”

Phù Thái Nghênh quay đầu lại xem, liền thấy Lộ Dật Hàng xách theo balo hướng cửa chạy tới: “Cậu chờ tớ một chút, cùng nhau trở về!”

???

Về mặt không hiểu. Lộ Dật Hàng hôm nay bị điên?

Càng máu chột chính là, thầy Diêu còn đứng ở cửa phòng học a ..... Phù Thái Nghênh hơi mang nhút nhát mà liếc mắt nhìn thầy, sẽ không làm thầy hiểu lầm cái gì đi. ....

Quả nhiên, thầy Diêu đã kêu: “Lộ Dật Hàng, em làm gì muốn cùng bạn Phù Thái Nghênh cùng nhau trở về?”

Lộ Dật Hàng thần kinh thô, căn bản không hiểu ý của thầy Diêu, gãi gãi đầu: “Em buổi sáng hôm nay mới biết được là cùng Phù Thái Nghênh ở tại một cái tiểu khu, cho nên liền nghĩ, em thuận tiện đưa bạn ấy trở về nhà.”

Lúc này, không chỉ thầy Diêu, cô cũng kinh ngạc một chút: “A? Sao tớ không biết lại cùng cậu ở cùng một tiểu khu?”

Lộ Dật Hàng hắc hắc cười: “Buổi sáng hôm nay tớ đi vứt rác, thấy cậu. Không gọi lại cậu mà thôi. Tớ cũng ở tại Hoa Thanh.”

Đúng rồi, lúc này không sai, bởi vì nhà cô đúng là tiểu khu Hoa Thanh.

Thầy Diêu lúc này mới vừa lòng gật đầu: “Lộ Dật Hàng, em thực không tồi. Cũng là, hai người cùng nhau trở về an toàn chút.Được rồi, hai người các em nhanh lên trở về đi.”

Phù Thái Nghênh cùng Lộ Dật Hàng đáp ứng, rồi sau đó cùng thầy vẫy tay.

Không thể không nói, Lộ Dật Hàng là một nam sinh rất dễ ở chung. Đi ở trên đường, nhưng thật ra không có gì tệ ngắt, Lộ Dật Hàng vẫn luôn nói các chuyện thú vị buồn cười.

Lộ Dật Hàng đột nhiên đặt câu hỏi nói: “Phù Thái Nghênh, tớ đặc biệt tò mò, cậu vì sao ở cấp ba xoay lại đây? Lúc trước nói cậu tạm nghỉ học, là có chuyện gì sao?”

Phù Thái Nghênh xua xua tay: “Không có việc gì, chính là cảm thấy chịu không nổi, cho nên tạm nghỉ học sau đó trước nghỉ ngơi một năm.”

Lộ Dật Hàng về mặt hâm mộ.

Phù Thái Nghênh cười: “Có cái gì phải hâm mộ, tạm nghỉ học kết quả chính là phát hiện, chính mình trước hai năm học đều quên đến gần hết. Nghỉ hè suốt hai tháng tớ ở trên lớp học bỏ túc.”

Hai người đang nói, Lộ Dật Hàng quay đầu lại nhìn thoáng qua, ngạc nhiên một chút, vội vàng ý bảo cô quay đầu lại xem.

Cô kinh ngạc mà quay đầu lại nhìn lại. Dưới đèn đường, bên kia nói hai người cười nói rõ ràng là Lâm Diễn cùng An Khê a. ....

Phù Thái Nghênh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lộ Dật Hằng, phát hiện cái kẻ lố mãng này thể nhưng chuẩn bị đi lên cùng hai người chào hỏi. Phù Thái Nghênh nuốt xuống trong lòng lại có ý nghĩ: “Hừ.”

Lộ Dật Hằng: “?”

Phù Thái Nghênh: “.....”

“Chúng ta đi về trước đi, coi như làm không phát hiện.” Phù Thái Nghênh nói.

Hai người lại đi rồi một lát, Lộ Dật Hằng mới phản ứng lại đây dường như: “Trời ạ, vừa rồi..... Chẳng lẽ, lớp trưởng cùng học ủy?”

Phù Thái Nghênh nỗ lực nhịn xuống xúc động muốn trợn trắng mắt vội cảnh báo chính mình, muốn ưu nhã.

Lộ Dật Hằng nhìn phản ứng của cô: “Phù Thái Nghênh, cậu có phải đã sớm biết hay không?”

Cô lúc này, đã bắt đầu ở trong lòng đồng tình với Dương Thanh Thanh. Lộ Dật Hằng kẻ lố mãng này, Dương Thanh Thanh muốn cho hắn biết cảm tình chính mình, sợ là gian khổ vô cùng.

Phù Thái Nghênh: “Lộ Dật Hằng. Cậu biết chú cô sinh không?”

Lại lần nữa lẫn lộn cầu cật chứa cầu bình luận~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tôi Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Phòng học bên này.

Lộ Dật Hằng cùng Phù Thái Nghênh sau khi rời đi, thầy Diêu liền thấy Lâm Diễm cùng An Khê trước sau rời đi phòng học. Theo thói quen tính đẩy đẩy mắt kính trên mũi.

Trong phòng học mọi người đều đi được không sai biệt lắm, chỉ còn lại có vài người còn ở chỗ chậm rãi thu thập đồ vật hoặc là nói chuyện phiếm. Lại dặn dò bọn họ nhớ rõ đóng cửa sổ cùng tắt đèn đều trong phòng học, liền thấy Thẩm Hoài xách theo balo đi ra ngoài cửa.

Dừng một chút, vẫn là gọi lại Thẩm Hoài.

“Thẩm Hoài, em cùng thầy đi đến cổng trường đi. Thầy có việc muốn hỏi em.” Diêu Dự nói.

Thẩm Hoài gật đầu, lễ phép mà nói: “Được ạ, thầy Diêu.”

Hai người vừa đi ra cổng trường, vừa nói chuyện. Thầy Diêu đầu tiên là quan tâm Thẩm Hoài vài câu: “Thành tích gần nhất vẫn là rất ổn định, thầy cảm thấy em như vậy là đang trong trạng thái đi xuống. Q cực kỳ không thành vấn đề. Thầy nhớ rõ em khi cấp hai, tới tìm ta nói chuyện, là lựa chọn xuất ngoại hay vẫn là đại học trong nước? Như thế nào, hiện tại suy xét tốt chưa?”

Thẩm Hoài nhấp môi: “Suy xét đến không sai biệt lắm. Đại học trong nước đi.”

Diêu Dự hơi giật mình: “Thẩm Hoài, thầy dạy em hơn hai năm, cũng chưa gặp em dùng từ ‘không sai biệt lắm’ để hình dung. Như thế nào, lần này khó có thể lựa chọn như vậy sao? Vẫn là có nhân tố gì cản em lại sao?”

Thẩm Hoài lắc đầu: “Thưa thầy, chuyện này em lại đã rồi đi tìm thầy nói sau, chờ em xác định một chút chuyện. Thầy hôm nay tìm em nói chuyện, hẳn là không phải vì hỏi cái này đi?”

“Người đưa nhò này.” Diêu Dự cười cười, “Có thể đừng thông minh như vậy được không?”

Thẩm Hoài không tỏ ý kiến.

Diêu Dự vẫn là mở miệng hỏi: “Thầy muốn hỏi em một ít, coi như là việc tư đi. Thầy làm chủ nhiệm lớp cũng lâu như vậy, đối với các em cũng coi như hiểu biết. Thẩm Hoài, Lâm Diễm cùng An Khê gần nhất có phải có chuyện gì hay không?”

Thẩm Hoài bước chân dừng một chút: “Thầy Diêu, chuyện này, nếu thầy muốn biết, trực tiếp hỏi Lâm Diễm là được.”

Diêu Dự xua xua tay: “Ta không như vậy không được. Đầu đã cấp ba, nếu hai người bọn họ thật slyêu sớm, ta lúc này mạnh mẽ chia rẽ, chỉ biết làm cho hai người bọn họ cảm xúc không bình thường, tâm tư phân tán.”

Thẩm Hoài không có theo tiếng.

“Các hài tử này a, một lòng một dạ chỉ cảm thấy, ẩn nấp một ít, ta cũng không biết có phải hay không? Các em cũng quá xem nhẹ ta. Trước không nói cái khác, Thẩm Hoài, em trước kia không phải đều cùng Lâm Diễm cùng nhau trò về? Hiện tại, thầy mấy ngày nay đều thấy em một mình đi về rất nhiều lần. Còn tưởng giấu được thầy?” Diêu Dự nói nói nhìn không được có chút đặc ý dào dạt.

Thẩm Hoài nhìn không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn thầy một cái.

Diêu Dự: “Ánh mắt của em có ý gì?”

“Thầy ơi, thân là một người nam nhân, quá nhiều chuyện có hơi kì.” Thẩm Hoài dùng từ châm chọc một chút.

“.....”

Điều Dự dờ khóc dờ cười.

Đã thấy đến cổng trường, Điều Dự lại nói: “Đều đã cấp ba. Thầy cũng còn trẻ, cho nên tâm tình của các em. Một năm này có nhiều buồn khổ, nhưng các em vẫn là đến nỗ lực. Lâm Diễm bên kia em chú ý một chút, nếu giống như bây giờ, thì chưa tính. Một khi có cái gì biến động, em nhớ nói cho thầy một tiếng.”

Thắm Hoài gật đầu.

Điều Dự đột nhiên nhớ tới cái gì: “Đúng rồi, Phù Thái Nghênh tới một tháng. Bạn ấy cùng em ở chung thế nào? Có vấn đề gì không?”

Trước mắt anh dần hiện ra khuôn mặt cô khi cong mặt mày cười rộ lên.

“Ồ cùng rất khá.”

Điều Dự vừa lòng gật đầu: “Được rồi, em trên đường trở về cẩn thận một chút.”

Thắm Hoài nâng bước hướng ra phía ngoài đi đến. Xác thật, anh khi cấp hai đã từng tìm thầy Điều Dự nói chuyện, là xuất ngoại hay là ở đại học trong nước. Anh luôn luôn lựa chọn quyết đoán, lần đó đắn đo không chừng như vậy, chỉ là người nhà kiến nghị hẳn xuất ngoại đọc sách, mà anh lại cảm thấy ở trong nước còn tốt hơn. Anh sớm muốn học chuyên nghiệp là kiến trúc học, ngành học này mà nói, tự nhiên là đại học nước ngoài tốt hơn, lại cảm thấy khả năng ở trong nước thích hợp chính anh phát triển hơn.

Chỉ là, Thắm Hoài lại nghĩ tới anh xem quyển tạp chí kia. Hiện tại đã suy xét đến không sai biệt lắm. Anh sẽ lưu tại trong nước.

Anh sẽ tìm thầy Điều Dự nói chuyện, cũng tự nhiên là có nguyên nhân. Tựa như theo như lời thầy, Điều lão sư còn trẻ. Điều Dự từ cấp một liền bắt đầu dạy bọn họ, đối bọn họ hiểu biết cũng rất nhiều.

Đến nỗi A Diễm. Thắm Hoài cười cười, A Diễm hẳn là may mắn Điều lão sư hiểu biết như vậy. Tự cầu nhiều phúc đi.

Lâm Diễm cùng An Khê đi cùng một chỗ nói nói cười cười đột nhiên hắt xì một cái, buồn bực một chút. Chẳng lẽ có người ở sau lưng nhắc mình? An Khê cũng bị hoảng sợ: “Lâm Diễm, cậu không phải bị cảm chứ?”

Lâm Diễm lắc đầu. Hẳn thân thể vẫn tốt nha.

Chỉ là không biết vị bạn tốt không lương tâm như vậy thôi. $\Sigma(\circ\triangle|||)\backslash$

/*****/

Sau buổi họp xưởng Trung thu, Phù Thái Nghênh rõ ràng cảm thấy, bầu không khí lớp học tựa hồ càng tốt một chút. Cô chống cằm, cười đến đôi mắt cong như trăng non. Nói thật, so với hai năm ở ban trọng điểm Y trung, cô ngược lại càng thích lớp học hiện tại gần gũi một tháng thời gian này. Ban ở Y trung, đúng vậy, mỗi người thành tích đều không tồi, thậm chí một năm trên Z tinh Trạng Nguyên cũng ở ban bọn họ.

Nhưng là cái loại bầu không khí này, cũng thật sự không phải mỗi người đều chịu được. Mỗi người đều coi những người khác là đối thủ cùng mình cướp lấy Trạng Nguyên, tiết ngày nghỉ mời gia sư hoặc là ban báo học tập, bên ngoài lại là: “Ai nha, ta mới không có giống người như vậy chăm chỉ. Ta kỳ nghỉ còn đi XXX chơi đâu. Xem XXX, kỳ nghỉ còn ở làm bài. Chúng ta cũng không trông cậy vào lấy Trạng Nguyên, vẫn là muốn thả lỏng một chút chính mình.”

Nhưng rõ ràng, cô cuối tuần gặp được nữ sinh nói chuyện đó, đeo balo chạy tới lớp học bỏ tức.

Cô đối với chuyện này thực không thể hiểu. Chẳng lẽ chăm chỉ nỗ lực không phải chuyện đáng giá tán dương sao? Đến nỗi như vậy vì phòng người khác mà dấu điểm sự thật? Không biết, chỉ cảm thấy bọn họ coi lớp học như chiến trường.

Cái loại này dù để người ta hăm hực áp lực cùng bầu không khí, là cô không bao giờ nguyện ý nhớ lại chuyện này.

Cũng không phải nói hiện tại ban trọng điểm, mọi người đều đối lẫn nhau không chút bố trí phòng vệ nào. Chỉ là, Phù Thái Nghênh càng thêm thích loại cạnh tranh tốt này thôi. Cô lật xem bút ký của anh đã sao chép trong tay, rất cuộc, có giống bộ dáng học thần này ở Thắm Hoài, mọi người đối với thứ nhất gì đó, đều không quá coi trọng a (cười).

Trên bục giảng, Điều lão sư đang ở bố trí chuyện quốc khánh nghỉ. Kỳ nghỉ từ mừng 1 tháng 10 tới mừng 3 tháng 10, sau đó lão sư các khoa đều đã phát một tập bài thi, dặn dò bọn họ nghỉ cũng không cần ăn chơi quá.

Phù Thái Nghênh chỉ cảm thấy, sao có thể a.....

Dương Thanh Thanh đưa qua một tờ giấy. Cô mở ra: Thái Nghênh, quốc khánh cậu muốn làm cái gì đấy?

Phù Thái Nghênh xoát xoát viết: Làm bài tập.

Dương Thanh Thanh: Làm xong đi chơi đâu không?

Phù Thái Nghênh tiếp tục viết: Làm không xong.

Mới vừa đưa cho Dương Thanh Thanh, Điều Dự đã kêu cô: “Phù Thái Nghênh, Dương Thanh Thanh, hai người các em làm cái gì?” Vừa nói vừa một bước cùng làm hai bước mà đi tới, cầm đi tờ giấy trong tay Dương Thanh Thanh.

Điều Dự vẫn là rất là hiểu biết, mở ra tờ giấy trước, hỏi trước hai người: “Nội dung của tờ giấy thầy có thể xem không?” Chỉ là, không đợi hai người trả lời, cũng đã mở ra tờ giấy.

Phù Thái Nghênh: “.....”

Cho nên ngài hỏi vấn đề này, có ý nghĩa gì đâu?

Điều Dự mở ra tờ giấy: “Phù Thái Nghênh, cái này nói làm không xong, là em đi?”

Lớp học mọi người ồn ào bật cười. Nhất quán thích ồn ào Lộ Dật Hằng đã bắt đầu ồn ào: “Đúng vậy, lão sư, em cũng cảm thấy tác nghiệp viết không xong!”

Điều Dự trừng mắt nhìn liếc mắt một cái Lộ Dật Hàng: “Lộ Dật Hàng, em cùng Phù Thái Nghênh tác nghiệp, chờ khai giảng thầy sẽ trọng điểm kiểm tra.”

Cô quay đầu lại nhìn Lộ Dật Hàng một cái. Lộ Dật Hàng vẻ mặt như bị sét đánh.

Đồng đội heo a. Cô lại lần nữa cảm khái.

/*****/

Mặc kệ tác nghiệp nhiều cùng không, kỳ nghỉ quốc khánh vẫn là đúng hạn tới.

Cô cứ bị việc tác nghiệp viết không xong thật sâu sắc sợ hãi,vẫn là quyết định muốn ở nhà ngủ nướng một giấc và hôm nay cũng là sinh nhật Phù mẹ. Đêm trước sinh nhật, cô vừa làm đề tiếng Anh, vừa cùng Trương Văn Văn gọi video nói chuyện phiếm.

Trương Văn Văn liếc mắt một cái liền thấy cô làm đề: “Tớ nói này Thái Nghênh, cậu sao lại liều mạng như vậy? Cùng tớ nói chuyện phiếm còn không quên làm bài?”

“Cậu làm học sinh cuối cấp ba như tớ đi rồi mới hiểu thống khổ thế nào? Tớ phải làm bài tập a.”

Trương Văn Văn liếc mắt xem thường: “Tớ nói cho cậu biết, thầy cô cấp ba đều là gat người! Nói cái gì chờ đến đại học liền nhẹ nhàng, ai tin. Cậu xem tớ tháng này chỉ là quân sự mà thôi, làm theo mỗi ngày vội đến không được. Sau quốc khánh kỳ nghỉ, tớ phải bắt đầu đi học.”

Phù Thái Nghênh nhìn Trương Văn Văn thoáng qua màn hình di động: “Đúng thật. Xác thật đen không ít.”

Trương Văn Văn chán nản.

Cô nói Trương Văn Văn một chút, lập tức sang chuyện khác: “Đúng rồi, cậu gần đây cùng Vu Thịnh thế nào?”

“Vẫn như trước thôi” Trương Văn Văn nói, “Tuy rằng hai người chúng tớ ở cùng một khu nhà trường học, lại không cùng một lớp. Vẫn là có một khoảng cách. Tháng này quân sự như vậy mệt, chúng tớ khi quân sự cũng không có cuối tuần gì đó, kỳ thật bọn tớ số lần gặp mặt cũng không nhiều lắm.”

Phù Thái Nghênh an ủi nói: “Không có việc gì, chờ các cậu lại khai giảng liền tốt mà. Hơn nữa, hai người các cậu không phải muốn cùng nhau đi ra ngoài chơi sao?”

Trương Văn Văn gật đầu, hắc hắc cười.

Trương Văn Văn còn riêng cùng cô nói: “Thái Nghênh, cậu cũng không nên chờ tới khi đại học, vẫn là cầu độc thân a.”

“Phi phi phi, tớ độc thân tớ kiêu ngạo.” Phù Thái Nghênh cười.

“Tớ nhớ, lần lần trước chúng ta ở KFC nhìn đến nam sinh kia không tới. Tớ cảm thấy a, thật sự đẹp.” Trương Văn Văn nói.

Phù Thái Nghênh gật đầu: “Nam thần tự nhiên là đẹp.” Nói, liền cúp điện thoại.

Trương Văn Văn: “???”

Buổi tối ngủ phía trước, Phù Thái Nghênh dặn dò Phù mẹ nói: “Mẹ ơi, sáng mai không cần kêu con dậy, con ngủ nướng nha.”

Phù mẹ sáng khoai ứng, lại hỏi: “Vậy con tác nghiệp có thể viết xong sao?”

Cô buông tay: “Cứ việc gì cũng chưa làm, nhưng con chính là có loại mê thông dong giống nhau.”

Tác giả có lời muốn nói: Nhớ rõ mỗi thầy cô cấp ba thật sự siêu cấp hoá nhân kim tinh. .... Bạn cảm thấy giấu rất khá, nhưng là không biết vì sao thầy cô sẽ biết 23333333. Ai trong thời kì cấp ba đều rõ aaaaa

Cấp tiểu thiên sứ nhóm moah (づ 3 づ)

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Editor: Nhiên

Hôm sau, sau khi cô ngủ nướng một buổi sáng, cùng Phù mẹ ăn cơm trưa, liền đeo balo ra cửa. Chuyển đến nơi này, trong nhà liền cách thư viện không xa, cho nên cô liền có thói quen tới thư viện làm bài tập.

Thư viện thực an tĩnh. Chính là giữa trưa, giống cô không ngủ trưa thì có rất ít người, cho nên cho dù có ở thư viện đợi, cũng đều ghé vào trên bàn ngủ trưa. Phù Thái Nghênh trên lầu ba, khả năng bởi vì là quốc khánh, chỗ trống nhưng thật ra có không ít. Cô nhìn chung quanh một vòng, phát hiện Thẩm Hoài ngồi ở bên cửa sổ.

Cô vui vẻ, tung ta tung tãng mà chạy tới, đem balo đặt ở đối diện anh. Anh ngẩng đầu, liền thấy tiểu cô nương cười đến vui vẻ.

Cô sợ quá rầy đến người khác, dùng khẩu hình hỏi: “Nam thần, cậu cũng ở chỗ này?”

Lời vừa ra khỏi miệng,cô mới phát hiện, ai nha, vì sao kêu nam thần kêu đến càng ngày càng thuận miệng. ....

Anh cũng không nói chuyện, chỉ là đem bìa mặt trang của cuốn sách mình đang đọc cho cô xem 《 kiến trúc mỹ học 》? Phù Thái Nghênh ơng ơng đầu. Rồi sau đó ngồi xuống, bắt đầu viết trên tờ giấy: Nam thần, cậu tác nghiệp viết xong chưa?

Anh tiếp nhận, khi trả lại tờ giấy, mặt trên nhiều hai thêm con số. Cô nhìn kỹ, mới phát hiện, một cái hẳn là chim cánh cụt*, một cái khác hẳn là số di động?

*Bên trong không dùng facebook chắc mn biết chứ họ dùng wechat và các app khác nhưng mình tìm thì không thấy chỉ thấy Wechat nha mn

Lấy ra di động lục soát một chút cái kia chim cánh cụt, quả nhiên không sai. Tăng thêm bạn tốt, rồi sau đó Thẩm Hoài bên kia thông qua thật sự nhanh.

Phù Thái Nghênh cười tùm tùm phát tin tức: Nguyên lai người dùng chim cánh cụt mà không phải WeChat a?

Thẩm Hoài trả lời: Số WeChat chính là số di động.

.....QAQ? Cô giống như không cần thận biết được phương thức liên hệ với nam thần?

Thẩm Hoài lại nhấn: Tối hôm qua viết xong.

Cô phản ứng một chút, mới biết được anh nói chính là tác nghiệp. Thật là, cô đều cảm thấy chính mình viết không xong, mà nam thần cũng đã viết xong. Cá mặt nghênh.

Cô ngẩng đầu hướng về phía anh cười cười, liền thu hồi di động, hết sức chuyên chú mà làm bài thi.

Tiếng Anh vẫn là rất thuận lợi, Phù Thái Nghênh làm xong tiếng Anh sau, lấy ra bài thi vật lý, nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

Thẩm Hoài nhìn không được có một tia ý cười.

Anh phát hiện, cô thuộc về loại mới gặp ngoan ngoãn xinh đẹp này, nhìn kỹ mới phát hiện động tác nhỏ rất nhiều thú vị của nữ sinh. Đây chỉ là viết tác nghiệp mà thôi, cô cảm thán a.

Anh lại đem lục chú ý dời đi trở về sách trên tay.

Thẳng đến trang sách bị nhẹ nhàng lật một chút. Thẩm Hoài ngẩng đầu.

Cô hướng về phía anh cười đến vẻ mặt ngoan ngoãn mà lấy lòng, rồi sau đó đem trong tay bài thi đưa cho. Mặt trên một đạo đề viết mấy chữ: Đề này làm như thế nào a! Online chờ, rất cấp bách!

Phốc.

Thẩm Hoài hơi mang điểm bất đắc dĩ cảm mà lắc đầu, đem đề này làm thế nào viết cho cô xem.

Hai người cứ như vậy, một người đọc sách một người làm bài, ngẫu nhiên cô thật sự làm không được đề, liền đưa cho Thẩm Hoài, anh giúp cô giải ra tới. Một buổi trưa nhưng thật ra thực mau liền đi qua.

Đến thời điểm ăn cơm chiều, cô nhắn tin cho anh: Thẩm Hoài, cảm ơn cậu lần này dạy tớ làm đề. Cơm chiều tớ mời cậu ăn mì thịt bò đi, đặc biệt ăn ngon.

Thẩm Hoài mỉm cười, trả lời nói: Có thể.

Hai người từ thư viện ra tới, Phù Thái Nghênh dẫn đường, anh cực có lễ phép mà hơi hơi sau cô nửa bước, đi ở sau cô. Anh lúc này mới quan sát đến, cô đi đường rất không an ổn, có khi sẽ thuận thế đá văng đá ra bên chân, có khi sẽ mang theo một chút nhảy nhót, có khi còn sẽ vừa đi đường vừa quay đầu cùng hẳn nói chuyện.

Nói thật, anh ở phía sau, thấy có chút kinh hồn táng đảm*.

*Kinh hồn tang đảm: Khiếp đảm, sợ hãi đến mức hoảng hốt.

Đi đến quán mì thịt bò, hai người chọn vị trí ngồi xuống, cô chủ quán liền đi tới đem thực đơn đưa cho bọn họ, còn hiền lành mà cùng cô chào hỏi: “Tiểu cô nương lại tới nữa a.”

Cô cười tùm tùm gật gật đầu, rồi sau đó đề cử cho anh mấy món nói: “Thẩm Hoài, nơi này cà rốt thịt bò nạm mặt đặc biệt ăn ngon.”

Anh biết nghe lời phải: “Tớ đây liền nếm thử cái này đi.”

Phù Thái Nghênh rất là vừa lòng, quay đầu cùng cô chủ quán nói: “Di ơi, cháu muốn hai phần cà rốt thịt bò nạm mặt.”

Cô chủ quán liền bảo được, xoay người rồi đi.

Tốc độ thực sự rất nhanh. Cô luôn luôn thích điểm này của quán, thịt bò nạm cũng hàm đến vô cùng mềm mại, hơn nữa trong tiệm tự chế ra nước canh ngao, ăn ngon đến không được.

Vừa thấy bụng lên, vội vàng mở ra một đôi đũa dùng một lần, gấp không chờ nổi mà kẹp lên một ngụm mì sợi liền hướng trong miệng. Trong miệng liền có mỹ vị, làm cô cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Chỉ chốc lát, một chén mì liền bị cô ăn đến gần hết. Ngẩng đầu lại phát hiện, anh không ăn nhiều lắm, mà luôn luôn thanh lãnh trầm ổn nam thần, lúc này lại đang chuyên tâm trí chí mà đang bỏ cà rốt.

Nhà này cửa hàng thịt bò nạm có cà rốt, cắt khối tương đối nhỏ, cho nên rất khó bỏ. Mà anh, tựa như làm yêu cầu chặt chẽ rất cao thực nghiệm giống nhau, từng khối từng khối mà bỏ cà rốt.

Cô chỉ cảm thấy, sợ gây người. ....

“Thẩm Hoài, cậu không ăn cà rốt sao?”

Anh lắc đầu, thanh lãnh thanh âm trước sau như một dễ nghe, cô lại từ trong đó nghe ra một ít ghét bỏ: “Không ăn. Có một ít mùi lạ.”

Đây là trong truyền thuyết tương phản mạnh sao? Phù Thái Nghênh muốn cười. Đột nhiên lại nghĩ tới, giống như đề cử loại này là mình, mới là đầu sỏ gây tội a. Tiện đà có chút ngượng ngùng: “Cậu không ăn cà rốt, liền không cần điểm cái này nữa sao. Quán các món khác cũng ăn khá ngon, cậu xem cậu chọn cà rốt nhiều như vậy phiền tới a.”

Thẩm Hoài tiếp tục nghiêm túc chọn cà rốt: “Àn, món khác lần sau ăn cũng được.”

Cô đột nhiên cảm thấy, chính mình bị đùa cợt tới rồi. ....

Chính nghĩ như vậy, cô liền nghe được một giọng nữ kinh hi: “Thẩm Hoài, cậu sao lại ở chỗ này?”

Phù Thái Nghênh ngẩng đầu, là một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa. Nữ sinh chính về mặt kinh hi mà nhìn Thẩm Hoài.

Sẽ không gặp được người quen đi, hơn nữa xem nữ sinh biểu tình cùng ánh mắt, giống như không thật là khéo a. Cô nhìn thoáng qua anh còn nghiêm túc chọn cà rốt.

Thẩm Hoài dừng lại chiếc đĩa, hướng nữ sinh gật gật đầu, rồi sau đó cùng cô nói: “Bạn học cấp hai của tớ, hiện tại cũng ở Lan Thụ.”

Nữ sinh lúc này mới chú ý tới bộ dáng Phù Thái Nghênh, thoải mái hào phóng mà đối với cô tự giới thiệu: “Cậu tốt a. Tớ tên là Triệu Tử Dư, cao tam ban (20)*. Tớ biết cậu nha, chính là Phù Thái Nghênh học kỳ mới này chuyển tới Lan Thụ đi.”

*Ban của Nghênh Nghênh và Thẩm Hoài là (19) nha mn bình thường mình có lược bỏ đi.

Cô sờ sờ cái mũi, cười cười. Ban (20)? Còn không phải là ban cách vách trọng điểm văn khoa bọn họ sao? “Đúng vậy, tớ chính là Phù Thái Nghênh ‘ trong truyền thuyết ’.”

Triệu Tử Dư lại tiếp tục cùng anh nói chuyện: “Thẩm Hoài, cậu cũng là thư viện ở gần đây học tập sao?”

Thẩm Hoài đáp đúng.

“Kia vừa lúc,” Triệu Tử Dư vô cùng cao hứng, “Tớ cùng Thạch Lộ cũng ở thư viện làm bài. Cậu lát nữa còn đi thư viện không vậy? Có thể hay không cùng chúng tớ ngồi cùng nhau, tớ vừa lúc có không ít đề toán học đầu đầu đến không chịu được.” Vừa nói còn vừa chỉ một nam sinh ngồi ở cái bàn trong tiệm bên kia, nam sinh chính nhìn chăm chăm nơi này.

Thẩm Hoài nhìn nam sinh liếc mắt một cái, có lẽ phép mà hướng nam sinh phía dưới xem như chào hỏi, đối Triệu Tử Dư nói: “Không được. Tớ buổi tối không đi thư viện, cậu có đề có thể chờ đến khai giảng hỏi lại thầy cô sau.”

Phù Thái Nghênh vốn dĩ chống cằm xem hai người nói chuyện, lúc này xem anh thái độ rõ ràng không nghĩ nói nữa, cùng Triệu Tử Dư trên biểu tình mặt xấu hổ không thôi, hào tâm cứu không khí nói: “Thẩm Hoài, cậu lại không ăn liên phí nha.”

Triệu Tử Dư lúc này mới đối Thẩm Hoài nói: “Kia Thẩm Hoài cậu ăn cơm đi. Tớ lần sau lại tìm cậu.” Lại đối với cô vẫy vẫy tay: “Gặp lại sau Thái Nghênh.”

Cô vừa phát tay vừa ở trong lòng nghĩ ngợi. Giống như lần đầu tiên gặp mặt, đã bị kêu Thái Nghênh?

Lúc sau anh loại bỏ sạch sẽ cà rốt, nhưng thật ra rất mau mà giải quyết thịt bò nạm.

Cô chờ mong hỏi: “Hương vị thế nào?”

“Không tồi.” Anh nói.

“Vậy là tốt rồi.” Cô cười hi hi, sau đó từ cặp sách lấy ra ví tiền đi tính tiền.

Hai người đi ra khỏi quán, nghĩ anh cùng Triệu Tử Dư nói buổi tối không đi thư viện, cô hướng về phía Thẩm Hoài xua xua tay: “Kia, Thẩm Hoài cậu trở về đi. Tớ còn phải đi thư viện làm tác nghiệp.”

Anh nhấp một chút môi, mở miệng: “Tớ cũng phải đi thư viện lại xem sách.”

Phù Thái Nghênh sững sốt. Đây cùng vừa rồi nam thần nói, nhưng không giống nhau a. ....

Bất quá cô cũng không tự luyện đến mức cảm thấy anh còn đi thư viện là bởi vì mình, chỉ là, Thẩm Hoài còn đi thư viện, đã nói lên đề của mình có lúc làm không hiểu vẫn có người để thỉnh giáo, thật đáng mừng.

Thẩm Hoài nhưng thật ra chủ động cùng Phù Thái Nghênh nhắc tới Triệu Tử Dư vừa rồi chào hỏi cùng nam sinh Thạch Lộ. “Triệu Tử Dư cùng Thạch Lộ đều là bạn học cấp hai của tớ, hai người bọn họ hiện tại đều ở cách vách ban chúng ta.”

Nga, xem ra đây là cái có thể đề tài. Cô nhanh chóng phân tích một chút, đến ra kết luận, lại hỏi: “Cậu cùng bọn họ quan hệ thế nào?”

“Thạch Lộ, trước kia là bạn của tớ.” Thẩm Hoài đáp.

Trước kia? Vậy nói hiện tại không phải là?

Đang muốn tiếp tục hỏi tiếp, liền nghe thấy anh nói: “Chiều nay nói đại đề vật lý, hiểu chưa?”

Cô biết anh không muốn nhắc lại chuyện vừa nãy, thuận theo dời đi đề tài: “Có một chút không hiểu lắm. Cái kia từ trường vì sao không thể là nghiêng?”

Anh tự hỏi một chút, liền giải thích cho cô.

Hai người hướng thư viện đi, vừa thảo luận đề mục này, cũng hài hòa thập phần.

Buổi tối, tiện ích người ngồi với bên cạnh là Thẩm đại thần, đề mục cô cũng làm đến rất thuận lợi. Nhìn một chút thời gian trên điện thoại, cần phải trở về, cô cười hi hi thu thập mọi thứ trên bàn, hôm nay cư nhiên vượt mức hoàn thành nhiệm vụ ha ha ha ha.

Nghĩ nghĩ,cô nhắn tin cho anh: Thẩm Hoài, tớ phải đi về. Cậu có về không?

Cậu không đánh chữ, chỉ là hướng về phía cô gật gật đầu.

Cô tiếp tục nhắn: Vậy ngày mai lại đến chứ? Tớ còn có đề mục muốn hỏi cậu.

Thẩm Hoài nhắn lại: Có thể.

Ha ha ha ha, cô quả thực tưởng ngửa mặt lên trời cười dài, nam thần thật sự quá dễ nói chuyện a!

Nếu nói, hôm nay buổi tối có cái gì không thuận lợi, đại khái là thời điểm hai người cùng nhau xuống lầu, ở cửa thang lầu lại một lần gặp phải, Triệu Tử Dư cùng Thạch Lộ.

Phù Thái Nghênh: “.....”

Tác giả cô lời muốn nói: Thâm Nam Thần không ăn cà rốt. Ta cũng không ăn cà rốt ~

Thâm Nam Thần chỉ đi với Nghênh Nghênh nhà ta thôi nha mn từ chối mọi đề nghị của cô gái khác nha ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Nhiên

Thời điểm Triệu Tử Dư thấy Thâm Hoài, cũng sững sốt một chút, rồi sau đó cười hướng bọn họ nói: “Thâm Hoài, tớ còn tưởng rằng cậu không tới thư viện đâu.”

Thâm Hoài thanh thanh lãnh lãnh: “Đang chuẩn bị đi trở về.”

Phù Thái Nghênh nhìn không được phải vì anh mà quý. Tổ chức tâm lý này cũng quá cường đại đi. Nếu là cô giống Thâm Hoài đảm bảo khẳng định sẽ xấu hổ đến bạo a.....

Triệu Tử Dư thần sắc hơi mang chút ủy khuất, không nói nữa.

Một bên Thạch Lộ ngược lại mở miệng nói: “Thâm Hoài, cậu không cần thiết đối với Tử Dư như vậy?”

Thâm Hoài hỏi ngược lại: “Tôi* đối với cô ấy sao?”

*Vì cảm giác được Thâm Hoài không thích tiếp xúc vs bạn này nên mình xưng như vậy.

Phù Thái Nghênh cảm thấy đi xuống như vậy, tựa hồ không tốt lắm a. Hơn nữa chỉ có cô một người ngoài đương sự, nếu không trước chạy? Quyết đoán mở miệng: “Hiện tại rất muộn rồi, mọi người còn không đi sao?”

Anh nâng bước xuống thang lầu. Cô về mặt như trút được gánh nặng.

/*****/

Ba ngày kỳ nghỉ Quốc khánh, bị cô cứ như vậy toàn bộ ngâm mình ở thư viện. Đương nhiên, hiệu quả cũng là nổi bật, không chỉ có hoàn mỹ mà hoàn thành các lão sư bố trí tác nghiệp, còn chính mình làm một ít tư liệu.

Buổi tối hôm mừng 3 tháng 10, cô không có ở lại thư viện, mà là sớm trở về nhà. Đêm nay cô muốn nghỉ ngơi một chút, về nhà chơi máy tính sau đó đi ngủ sớm một chút.

Ngồi ở ghế trên, cô mở ra một ống khoai tây chiên, sau đó dùng máy tính xem chương trình đứng đầu gần đây. Đúng là buồn cười đến không được, cô vừa ăn khoai lát vừa xem. Sau đó, điện thoại vang lên.

Cô tạm dừng chương trình, tiếp điện thoại, lập tức truyền đến thanh âm Lộ Dật Hàng quý khóc sõi gào: “A a a a trước bàn! Cứu mạng a a a a a!”

Phù Thái Nghênh: “.....???”

Cô giống Lộ Dật Hàng, khả năng chỉ có cái phản ứng này đi.

Lộ Dật Hàng còn ở quý kêu: “Làm giúp tớ một chút bài thi tiếng Anh đi! Tớ tác nghiệp viết không xong rồi a a a! Tiếng Anh bài thi tớ còn không có làm!”

Cái quý gì.

Chỉ là cuối cùng, cô vẫn là không có kinh được Lộ Dật Hàng đau khổ cầu xin: “Được rồi, không có lần sau nha. Vậy gấp ở bồn hoa tiểu khu đi.”

Thời điểm đem bài thi đưa cho Lộ Dật Hàng, cậu ấy cảm động đến thiếu chút nữa rơi nước mắt: “Trước bàn, phần ân tình bài thi này, tớ kiếp sau nguyện ý làm trâu làm ngựa mà hồi báo!”

Phù Thái Nghênh: “Được rồi.”

Đi phía trước, Phù Thái Nghênh còn không quên dặn dò Lộ Dật Hàng: “Phần bài thi này, lão sư muốn kiểm tra đó. Cậu không để ý sao.”

Lộ Dật Hàng hùng hồn không thèm để ý mà xua tay: “Tớ có vô tâm như vậy sao?”

Phù Thái Nghênh nói: “Ngượng ngùng, ở trong lòng tớ, cậu thật sự như vậy đó.”

Lộ Dật Hàng chán nản: “Phù Thái Nghênh, trước kia sao tớ không phát hiện cậu đọc miệng như vậy a?”

Phù Thái Nghênh bật cười.

/*****/

Buổi sáng hôm sau, học ủy An Khê nói: “Các khóa đại biểu nhớ thu rõ các bài thi một chút của các lão sư rồi giao qua đi.”

Buổi chiều, Lâm Diễm liền đi đến Phù Thái Nghênh cùng Lộ Dật Hàng ngồi vào ghế liền nói: “Phù Thái Nghênh, Lộ Dật Hàng, giáo viên tiếng gọi các cậu đi qua một chuyện.”

Cô trong lòng cả kinh. Vội vàng nhìn Lộ Dật Hàng. Hai người trên đường đi văn phòng, Phù Thái Nghênh hỏi cậu: “Lộ Dật Hàng, sẽ không phải bài thi bị thầy phát hiện đi?”

Lộ Dật Hàng tùy tiện: “Sao có thể, tớ riêng sửa lại nhiều chỗ đáp án mà.”

Cô hơi hơi yên lòng.

Tới văn phòng rồi, hai người ở đứng yên trước bàn làm việc giáo viên tiếng Anh. Giáo viên tiếng Anh thấy là bọn họ, từ trên bàn cầm lấy bài thi của hai người, hỏi: “Lộ Dật Hàng, có phải em sao chép bài thi của Phù Thái Nghênh không?”

Phù Thái Nghênh: “.....”

Nói tốt, sửa lại nhiều chỗ đáp án, sẽ không bị phát hiện đâu?

Lộ Dật Hàng vội vàng xua tay: “Không có không có. Thầy ơi, em là chính mình làm!”

Giáo viên tiếng Anh chỉ vào chỗ tên: “Em lại còn không thừa nhận. Bài thi nội dung còn tốt, chính là cái chỗ họ tên này, em bảo tự mình làm, sau đó viết tên họ Phù Thái Nghênh!”

Phù Thái Nghênh muốn che mặt. Cô thật sự không nên đánh giá cao chỉ số thông minh của Lộ Dật Hàng, cái chỉ số thông minh này thật sự làm người không nở nhìn thẳng a.

Điều Dữ ném cái ly đi, bước lại đây: “Lộ Dật Hàng, em tác nghiệp đều không muốn làm, còn muốn cho tiếng Anh thành tích biến thành tốt? Tiết hôm nay, em liền lên trên đứng đi, hảo hảo nghĩ lại một chút. Thuận tiện, Phù Thái Nghênh em cũng đứng ở trên chỗ ngồi của em đi. Thật là, đều cao tam còn nghĩ chép bài tập, thật không cho ta bớt lo!”

Hai người ừ rù cụp đuôi mà trở lại phòng học. Lương Phụng Dạ nhìn thấy biểu tình của hai người, không khỏi hỏi: “Giáo viên tiếng Anh tìm các cậu làm sao vậy? Xem các cậu biến thành cái dạng này.....”

Phù Thái Nghênh vô lực: “Cậu hỏi tên gốc Lộ Dật Hàng này đi.”

Lộ Dật Hàng mặt ừ mây ê: “Ta sao bài thi tiếng Anh của Phù Thái Nghênh, chỉ nhớ rõ đem nội dung bài thi sửa lại, kết quả liền thuận tay đem tên cậu viết lên.”

Lương Phụng Dạ phật bật cười.

Phù Thái Nghênh càng thêm vô lực: “Phong Diệp cậu còn cười chúng ta. Chúng ta bị Điều lão sư phạt đứng một ngày a.”

Kết quả chính là, mỗi một thầy cô đi vào trong ban, đều sẽ hơi hơi kinh ngạc một chút: “Phù Thái Nghênh, Lộ Dật Hàng, hai người các em sao lại đứng a?”

Phù Thái Nghênh mỉm cười.

Phật rằng, không thể nói, không thể nói.

Đáng được ăn mừng chính là, thời điểm khóa sinh vật, Điều lão sư có lẽ là xem bọn họ hai người tình lại thái độ không tồi, mở rộng ra ân mà làm cho bọn họ ngồi xuống.

Phù Thái Nghênh thở ra một hơi, thời điểm ngồi xuống, còn không quên trừng liếc mắt Lộ Dật Hàng một cái. Thời điểm quay đầu lại, trong lúc lơ đãng thoáng nhìn Thẩm Hoài. Ngoài dự đoán chính là, anh nhìn cô, trước sau như một mà nhấp môi.

Cô không biết vì sao, cảm giác chột dạ bỗng nhiên nổi lên trong lòng.

Cô sai rồi, không nên đem tác nghiệp cho người khác mượn.

Này đối với cô và Lộ Dật Hàng đều không tốt.

Phù Thái Nghênh tự mình tỉnh lại xong, quay đầu lại nghe giảng bài.

/*****/

Thời điểm ăn cơm chiều, Phù Thái Nghênh suy xét cho tới hôm nay cả ngày đứng đi học, thầy cô giảng đề mục bút ký đều là lung tung chép, dứt khoát sẽ không ăn cơm chiều, trước sửa sang lại chương trình học hôm nay một chút đi.

Thời điểm Thẩm Hoài đi qua chỗ ngồi bên cạnh của cô, dùng ngón tay gõ nhẹ mặt bàn một chút. Chính cô nghiêm túc viết đề mục vừa nhắc đầu, thấy là anh, kinh hi không thôi: “Thẩm Hoài, cậu tới vừa lúc. Hôm nay toán học lão sư giảng đề này, tớ không hiểu, cậu giảng lại cho tớ một chút nha.”

Anh lờ ỉt mà ý nhiều: “Đi ăn cơm chiều trước.”

Lâm Diễm vốn dĩ ở cửa chờ Thẩm Hoài cùng nhau ăn cơm, như thế nào đều không thấy cậu ra, thăm dò tiến vào: “Thẩm Hoài, còn không đi?”

Thẩm Hoài chỉ một chút Phù Thái Nghênh ý bảo.

Lâm Diễm nháy mắt liền hiểu, vội vàng đi tới: “Phù Thái Nghênh, cậu sao lại không ăn cơm chiều?”

Phù Thái Nghênh xem tư thế này, thật sự tránh không khỏi, dứt khoát biết nghe lời phải mà buông bút: “Được rồi, ăn cơm ăn cơm”

Ba người trước sau ra phòng học. Mới vừa đi ra cửa, liền thấy hai người từ lớp bên cạnh cũng đi ra. Rồi sau đó Phù Thái Nghênh liền lại nghe thấy được cái kia, âm thanh rất là quen thuộc mấy ngày trước: “Thẩm Hoài, lại gặp cậu, thật khéo a.”

Không sai, Triệu Từ Dư cùng Thạch Lộ.

Thẩm Hoài không nói chuyện, ngược lại là Lâm Diễm trả lời nói: “Không quá trùng hợp. Như thế nào đều cảm thấy là oan gia ngõ hẹp.”

Phù Thái Nghênh liền thấy trên mặt Triệu Từ Dư, hiện ra quen thuộc, biểu tình hơi mang ủy khuất. Thẩm kêu không tốt, quả nhiên Thạch Lộ lập tức mở miệng: “Các người thật là đủ rồi,

cần thiết như vậy đối Từ Dư sao?”

Triệu Từ Dư sợ hãi mà lôi kéo Thạch Lộ tay áo.

Lâm Diễm lại không thèm để ý, cười nhạo một tiếng: “Thẩm Hoài, đi rồi, đi ăn cơm. Chúng ta nhưng không thể trêu vào người Triệu cô nương.”

Phù Thái Nghênh chỉ âm thầm cảm thấy, tình phong huyết vũ* a.....

* Tình phong huyết vũ: nghĩa là đầm máu tanh nồng, mưa máu gió tanh.

Bất quá nói thật, Lâm Diễm làm lớp trưởng, ở trong lòng cô, vẫn luôn là bất diện linh lung *, đối ai đều rất không tởi, cùng bất luận đều là hình tượng ở chung rất khá. Như vậy thấy thái độ không mừng, cô nhưng thật ra lần đầu tiên ở trên người Lâm Diễm thấy.

* Bất diện linh lung: dùng để hình dung người linh hoạt giao tiếp, đối với ai cũng khéo léo.

Ngẫm chính mình bất quái một chút, này trong đó nhất định có cái gì chuyện xưa ân.

Đi đến cuối hành lang, Lâm Diễm lúc này mới nhớ lại tới phía sau bọn họ còn có Phù Thái Nghênh, quay đầu lại hướng về phía cô ngưng ngưng mà cười cười: “Cái kia, tớ ngày thường không phải nói lời như vậy a.”

Cô gật đầu tỏ vẻ lý giải.

Thẩm Hoài vẫn luôn bảo trì trầm mặc đột nhiên mở miệng nói: “Về sau vẫn là dừng cho Lộ Dật Hằng sao chép bài thi tiếng Anh của cậu.”

Còn ở bất quái Phù Thái Nghênh: “???”

Đề tài này chuyển hướng như thế nào như vậy kỳ quái?

Bất quá nam thần nói vẫn là rất có đạo lý, vội vàng gật đầu: “Được, về sau sẽ không.”

Thẩm Hoài lúc này mới vừa lòng mà tiếp tục mở miệng: “Còn có Triệu Từ Dư kia. Về sau nếu gặp phải, cậu cũng không cần thiết để ý tới. Tớ cùng cô ấy cũng không thân.”

Một bên Lâm Diễm, tổng cảm thấy chính mình vào nhầm cái gì bầu không khí kỳ quái. Hẳn là ảo giác đi?

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm Nam Thần có một tí xú không vui

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Editor: Nhiên

Lúc sau, cô ngẫu nhiên cũng gặp phải quá Triệu Từ Dư vài lần. Đáng giá cảm khái chính là, Triệu Từ Dư cùng Thạch Lộ thật sự như hình với bóng giống nhau, mỗi lần cô thấy Triệu Từ Dư, bên cạnh nhất định sẽ có Thạch Lộ.

Trắng trợn táo bạo như vậy sao?

Bất quá cô cũng không để ý lắm, mà là dựa theo như lời anh nói, cũng không sẽ đối Triệu Từ Dư nhiệt tình. Vô luận như thế nào, với cô mà nói, Triệu Từ Dư cùng Thạch Lộ đều là người xa lạ mà thôi.

Vẫn là nam thần không thể nào thích người xa lạ đi.

Mọi chuyện vẫn là thực bình tĩnh tốt đẹp. Cô có lẽ là được tâm lý ám chỉ, thi vật lý làm được cũng so trước kia thuận không ít, ít nhất, lúc sau thi không có lại không đạt tiêu chuẩn. .... Mỗi cuối tuần nghỉ ngơi, cô liền sẽ ở buổi sáng ngủ nướng, buổi chiều đeo cặp sách đi thư viện làm bài, làm được buổi tối lại về nhà.

Thẩm Hoài mỗi lần cũng sẽ ở nơi đó. Hai người tựa hồ đều thói quen ở vị trí kia, vẫn như cũ vẫn duy trì một người đọc sách, một người làm bài. Phù Thái Nghênh đụng tới đề không biết làm, liền lấy qua đi hỏi Thẩm Hoài, mà anh vẫn duy trì địa vị nam thần, tiêu tiêu sái sái mà giải ra tới đề mục.

Bất quá cô phát hiện, Thẩm Hoài mỗi lần xem sách, tựa hồ đều cùng kiến trúc có quan hệ? Cô đã từng còn cảm thấy, Thẩm Hoài là thực thích hợp nghiên cứu khoa học người, hiện tại xem ra, chẳng lẽ anh đối với kiến trúc có hứng thú hơn?

/*****/

Tháng 11, thành phố H đã bắt đầu dần dần chuyển lạnh. Cao lầu ba hành lang dài trên hoa nhiều mà rơi xuống, đẹp đến không được. Phù Thái Nghênh mỗi lần đi qua này hành lang, đều nhìn không được dừng chân, nhìn xem hoa nơi này.

Là ở Y không xem được phong cảnh này.

Dương Thanh Thanh ở phía trước kêu cô: “Thái Nghênh, dừng phát ngốc! Một tiết thể dục liền đến muộn!”

Phù Thái Nghênh theo tiếng.

Y trung cấp ba căn bản không có tiết thể dục. Trái lại Lan Thụ, các thầy cô đều đối với tiết thể dục coi trọng vô cùng. Điều Dư còn mỗi ngày dặn dò bọn họ: “Trên tiết thể dục phải hào hào coi trọng. Hào hào rèn luyện thân thể, bằng không, các em cấp ba căng đến quá như vậy sinh hoạt rất khó đi?”

Cùng Dương Thanh Thanh đi đến sân thể dục, chuông cũng vừa lúc vang lên tới. Thầy Thể dục trước tổ chức bọn họ chậm chạy hai vòng, làm chuẩn bị hoạt động, mới chậm rãi mở miệng nói: “Thầy có một việc muốn thông báo cho mọi người. Kế tiếp mấy tiết tới, chúng ta sẽ tiến hành thể trắc*. Hạng nhất hạng nhất tới. Hôm nay, liền thí nghiệm thân cao thể trọng cùng nhảy xa đi.”

*Thể trắc: kiểm tra thể dục

Phù Thái Nghênh như bị sét đánh.

Trời biết, thể trắc là cái cô không thích nhất! Không không không, nói đúng ra, 800 mét mới là cái cô chán ghét nhất sự!

A a a a nhân sinh vì sao phải có chạy bộ!

Không riêng gì cô, nữ sinh đều ù rù cụp đuôi lên. Thầy Thể dục nhìn không quen bộ dáng trách: “Được rồi, mọi người đừng ù rù như vậy. Các em không phải không biết, thể trắc là mỗi năm đều cần thiết phải có. 800 mét cùng 1000 mét thầy sẽ đặt ở cuối cùng hạng nhất, các em trước đi xuống hào hào làm làm chuẩn bị. Đừng mỗi ngày chỉ biết làm bài học tập, thân thể khỏe mạnh cùng vận động cũng rất quan trọng.”

Xem ra, tránh không khỏi.....

Rồi sau đó, Phù Thái Nghênh liền bắt đầu mất hồn mất vía một vòng. Làm cô càng thêm mất hồn mất vía chính là, liền ở giữa tháng này tuần hội thể thao bắt đầu rồi. Rồi sau đó uỷ viên thể dục ở trong ban hội có người nào nguyện ý báo danh.

Nam sinh bên kia rất mau liền báo đầy, nữ sinh bên này, uỷ viên thể dục đều hiểu. Thật sự không có biện pháp, liền bảo thầy Điều đều lại đây trong ban động viên nữ sinh.

Ít ỏi mấy nữ sinh lại miễn cưỡng báo mấy cái hạng mục sau, bên trong lớp học liền lâm vào một loại kỳ quái yên tĩnh.

Phù Thái Nghênh làm một cái tiêu chuẩn thể dục cận kề, rất có tự mình hiểu lấy mà lựa chọn bảo trì trầm mặc.

Im lặng là vàng.

Thầy Điều có chút chịu không nổi cái bầu không khí này ho khan một tiếng: “Mọi người còn có muốn báo hạng mục sao?”

Không ai nói chuyện.

Thầy Điều hỏi uỷ viên thể dục: “Nữ sinh hạng mục còn thiếu cái gì?”

Uỷ viên Thể dục nhìn một chút tờ đơn: “Còn thiếu, một cái 4X50 mét tiếp sức chạy, một cái 800 mét chạy bộ, một cái 3000 mét chạy bộ.”

Thầy Điều gật gật đầu tỏ vẻ minh bạch: “Được rồi, vì báo thiếu hạng mục, mọi người tới rút thăm đi.”

???

Lập tức có nữ sinh nhắc tay hỏi: “Thầy ơi, bây giờ báo hạng mục, liền có thể không tham gia rút thăm?”

Thầy Điều gật đầu.

Rồi sau đó, lập tức có bốn cái nữ hài tử cho nhau nhìn thoáng qua: “Lão sư, chúng ta báo 4X50!”

Điều lão sư vừa lòng gật gật đầu: “Hào, bây giờ còn có, thầy xem một chút, bốn cái nữ sinh không có hạng mục đúng không?”

Phù Thái Nghênh cả kinh. Này này này, này còn không phải là có 1/2 xác suất muốn đi chạy bộ?

Lúc này, liền thấy An Khê nhắc tay nói: “Lão sư, ta muốn báo 800 mét.”

Tốt, hiện tại chỉ còn ba nữ sinh không có hạng mục.....

Điều Dự rất là vừa lòng: “Có thể. Kia, hiện tại cái này 3000 mét chạy bộ, còn có người báo danh sao? Không đúng sự thật, ta liền phải rút thăm quyết định.”

Đương nhiên không có.

Sau đó, Phù Thái Nghênh liền tro mắt mà nhìn Điều lão sư lấy ra một tờ giấy, chia làm ba mảnh, viết xuống ba tên nữ sinh, chồng lên.

QAQ, xem đến bệnh tim đều mau đến.

Phù Thái Nghênh hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm động tác của thầy Điều. Điều lão sư lấy ra một cái giấy. Không biết có phải hay không cố ý, Phù Thái Nghênh tổng cảm thấy thầy Điều động tác dường như đều thả chậm.

Thầy Điều nói: “Phù Thái Nghênh.”

.....???????

Cô toàn thân cứng đờ mà đứng lên.

Điều lão sư đi tới, giấy trong tay đưa cho Phù Thái Nghênh, đẩy đẩy mắt kính: “Chúc mừng em, có thể đại biểu chúng ta xuất chinh 3000 mét. Thầy tin tưởng em, nhất định có thể khai hoàn mà về.”

Liền, cứ như vậy thô bạo mà quyết định? Cô phải đi chạy 3000 mét?

Tiếp tục toàn thân cứng đờ mà ngồi xuống. Hôm nay mừng 3. Quay đầu hỏi Dương Thanh Thanh: “Hội thể thao mấy ngày nữa đến?”

Dương Thanh Thanh trên mặt tràn đầy đối với cô đồng tình nói: “Ngày 16,17. 3000 mét là ở ngày 17.”

Trời ơi còn có hai tuần.

“Đúng rồi, 800 mét thí nghiệm, là ở hội thể thao phía trước hay là lúc sau?” Phù Thái Nghênh lại hỏi.

“Lúc sau.” Dương Thanh Thanh càng thêm đồng tình, vỗ vỗ vai Phù Thái Nghênh, “Không có việc gì, người tài giỏi thường nhiều việc sao.”

Cô phát hiện, từ biết muốn thí nghiệm 800 mét cùng ở trên hội thể thao chạy 3000 mét lúc sau, cả người cô đều không quá bình thường. Biểu hiện cụ thể là —— chính làm đề, trong đầu liền bắt đầu dần hiện ra tình hình cô chạy bộ. Ở khởi điểm chồm hồm lúc chuẩn bị xuất phát chạy, sau đó tiếng trọng tài vang, mọi người phía sau tiếp trước mà chạy ra đi. Chạy thực mạng, chộc đến yết hầu bắt đầu sinh đau. Dần dần thể lực chống đỡ hết nổi, hô hấp không đều, cô không có sức lực gì chạy xuống. Chính là chung điểm còn như vậy như vậy xa.....

Sợ hãi QAQ.

Cô phát hiện chính mình không bình thường, người bên cạnh đều cảm thấy cô có chút không đúng. Thường thường thất thần, thời điểm ở lần thứ N cô chống cảm phát ngốc, Lương Phụng Dạ rốt cuộc nhìn không được: “Phù Thái Nghênh, cậu không sao chứ?”

Cô xoa tay: “Còn chưa có chết.”

Lộ Dật Hằng dùng bút chọc chọc cô: “Phù Thái Nghênh, đề hóa học này cậu làm thế nào?”

Cô lấy lại dây xem, làm nửa ngày, lắc đầu: “Làm không được.”

“Cùng đi hỏi Thẩm Hoài đi?” Lộ Dật Hằng đề nghị.

Phù Thái Nghênh gật đầu, rồi sau đó qua đi theo.

Thẩm Hoài làm một chút, bắt đầu giảng đề cho hai người. Giảng một lúc, liền cảm thấy không quá thích hợp. Thẩm Hoài dùng tay gờ nhẹ mặt bàn một chút.

Cô đang phát ngốc bị hoảng sợ, ngẩng đầu thấy Thẩm Hoài, ngượng ngùng mà giải đầu phát: “Thực xin lỗi, tớ thất thần một chút.”

Thẩm Hoài nhủ mi, chưa nói cái gì, lại tiếp tục nói tiếp.

Kết thúc tiết tự học buổi tối, cô thu dọn một chút balo, cùng Lộ Dật Hằng cùng nhau đi ra phòng học. Liền thấy Thẩm Hoài dựa nghiêng ở trên hành lang, dáng người cao lớn, thanh tú tiêu sái.

Lộ Dật Hằng hướng Thẩm Hoài chào hỏi: “Thẩm Hoài, cậu sao còn chưa đi, đang đợi người sao?”

Thẩm Hoài tùy ý gật gật đầu, thanh âm một mực thanh lãnh: “Tớ có việc cùng Phù Thái Nghênh. Tớ đưa cô ấy trở về là được.”

Lộ Dật Hằng về mặt hoang mang.

Thẩm Hoài nâng bước về đi đến phía trước, quay đầu nhìn cô nói: “Đi thôi.”

Cô vén một chút tóc, tuy rằng không biết là có chuyện gì, vẫn là chạy chậm mà theo đi lên.

Tuy nói là Thẩm Hoài nói có việc muốn nói, hai người một trước một sau đi tới, anh lại không mở miệng nói chuyện. Phù Thái Nghênh cảm thấy, không khí không nói lời nào, thật sự có chút xấu hổ, vì thế thử mở miệng nói: “Thẩm Hoài, cậu tìm tớ có chuyện gì sao?”

Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào trên người anh, luôn luôn thanh lãnh nam thần, lúc này càng là trầm tĩnh một ít. Thẩm Hoài thấp thấp mở miệng: “Phù Thái Nghênh, cậu lo lắng cái gì sao?”

Cô lúc này mới phản ứng lại, là mình hôm nay có lúc phát ngốc, cho nên anh đêm nay riêng chờ cô tới. Phù Thái Nghênh thoáng ngượng ngùng: “Kỳ thật, cũng không có gì.....”

Sau đó, trầm mặc một chút, nếu nói là bởi vì chạy bộ mà làm cho, có phải hay không quá 囧?

Anh không chờ đến lúc cô mở miệng, lại đặt câu hỏi: “Àn?”

Cô từ chính mình suy nghĩ lấy lại tinh thần, nam thần thanh âm thật sự hào hảo nghe a..... Ngày thường thanh lãnh thanh âm, lúc này nghe tới lại mang theo vài phần ý vị liễu nhân.

“Chính là, không thích chạy bộ. Không nghĩ chạy thể trạng 800 mét cùng hội thể thao 3000 mét.”

Anh tựa hồ không dự đoán được cư nhiên là đáp án này, nhất thời cũng lặng im một chút.

“Vậy cậu ở sợ hãi cái gì sao?”

Phù Thái Nghênh hỏi mình một chút, đúng vậy, là ở sợ hãi cái gì sao? “Sợ a. Sợ thể trạng 800 mét chạy không tốt, sau đó không đạt tiêu chuẩn. Thể dục tớ rất kém. Càng sợ hãi hội thể thao 3000 mét, tớ sợ chính mình đều chạy không xong, ban chúng ta mất mặt.”

Thẩm Hoài dừng lại bước chân, nhìn cô: “Không có gì sợ quá. 800 mét mà thôi, không đạt tiêu chuẩn cũng không ai cười cậu. Đến nỗi hội thể thao 3000 mét, chạy không xong cũng không có gì, hơn nữa, tớ sẽ đi cổ vũ cho cậu.”

Cô xoa xoa mặt: “Nếu tớ chạy không xong làm sao bây giờ?”

Anh cư nhiên bật cười: “Cậu chạy không xong a. Điều lão sư khả năng sẽ đem cậu đi nấu sau đó coi như bữa tối.”

Cô không phát hiện anh cư nhiên có loại ác liệt hủy bỏ ảo tưởng của người khác này.

Thẩm Hoài thể nhưng chậm rãi gỡ tay, hơi hơi xoa nhẹ đầu tóc Phù Thái Nghênh.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới ngày thường khoảng cách như vậy trọng anh cư nhiên sẽ làm động tác như vậy, nhất thời sùng sốt.

Rồi sau đó liền nghe thấy thanh âm cô thích vô cùng vang lên, ngấm có ý chút ôn ôn nhu nhu. “Phù Thái Nghênh, cậu đừng cảm một chút a.”

Tác giả có lời muốn nói: Cấp tiểu thiên sứ nhóm moah moah ~

Aaaaaa Thảm nam thần xoa đầu Nghênh Nghênh a đáng yêu quá đi!!!! Yêu mọi người, đọc truyện vui về nha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Cô lúc sau liền toàn xung ngực ngực lằng lằng mà đi theo sau anh, nghe Thảm Hoài giảng một ít biện pháp khắc phục tâm lý sợ hãi. Anh nói chuyện luôn mang theo một ít hương vị đặc biệt, rất có tiết tấu. Phù Thái Nghênh chỉ còn lại có ăn ăn a a ứng hòa.

Đi đến lần trước hai người tách ra ngã rẽ, cô hướng về phía Thảm Hoài vẫy vẫy tay: “Nam thần tái kiến. Tớ liền trở về nhà đây.”

Thảm Hoài ngược lại nâng bước hướng về Phù Thái Nghênh mà đi đến: “Tớ cùng Lộ Dật Hằng nói, đưa cậu trở về. Đi thôi.”

“Phù Thái Nghênh.Nếu cậu vẫn sợ hãi, không bằng từ ngày mai bắt đầu chạy đi.” Thảm Hoài nói.

Phù Thái Nghênh liền tục lắc đầu: “Không được không được. Tớ bắt đầu đã không tới, hơn nữa còn là có tự mình hiểu lấy,sẽ kiên trì không đi xuống.”

“Nếu tớ và cậu cùng nhau chạy thì sao?” Thảm Hoài hỏi lại, nhìn cô, khỏe môi gọi lên.

Dù sao, bất luận cô đáy lòng nguyện ý chạy hay không chạy, đều cảm thấy mình lúc ấy có thể là bị nam thần tươi cười mê hoặc. Đầu óc vừa kéo về, sau đó liền đồng ý đề nghị của anh. ....

Cái gọi là, nam sắc hại người nha.

Buổi sáng hôm sau, Phù mẹ thấy Phù Thái Nghênh so ngày thường thức dậy sớm hơn một chút, không khỏi kinh ngạc: “Thái Nghênh, con hôm nay sao dậy sớm như vậy?”

Cô một bên vừa đi giày vừa trả lời: “Hôm nay con sẽ chạy bộ trước, lại trở về ăn bữa sáng sau. Con phải tham gia hội thể thao.”

Nam thần nhắn tin nói đã tới rồi. Cô chạy xuống cầu thang, phát hiện anh quả nhiên đứng ở dưới lầu.

Thường ngày vẫn là áo sơ mi trắng quần màu đen nhưng lại khác với đồng phục, hôm nay anh một bộ thể thao màu lam.

Ai nha, cô cảm thấy, thật là người đẹp mặc gì đều đẹp.

Thảm Hoài thấy cô xuống, gật gật đầu, dẫn đầu hướng ra phía ngoài chạy.

Cô vội vàng đuổi theo: “Thảm Hoài, cậu cùng tớ chạy xong lại về nhà thay quần áo đi trường học, tới kịp sao?”

Anh gật đầu: “Tới kịp. Nhà tớ cũng không xa.”

Thảm Hoài chạy cũng không nhanh, Phù Thái Nghênh hoàn toàn chạy kịp được. Chỉ là, cô không biết có phải ảo giác của mình hay không, cảm thấy anh càng chạy càng nhanh. .... Mỗi lần thời điểm cô theo không kịp, Thảm Hoài sẽ hơi chút thả chậm tốc độ chờ cô đuổi kịp, sau đó lại tăng tốc.

Tuy nói chạy một lúc, so với ngày thường dậy sớm hơn một tí xíu, nhưng cô cảm thấy chính mình đi học ngược lại càng thêm tinh thần. Hơn nữa càng thêm đáng được ăn mừng chính là, cô rốt cuộc cũng thoát khỏi trạng thái lúc nào cũng sợ hãi.

Không sao cả, liền tùy tiện chạy đi, Phù Thái Nghênh tự an ủi chính mình.

/*****/

Bất luận không mong chờ như thế nào ngày này cũng đã đến, ngày 16 tháng 11 vẫn là đúng hạn tới. Phù Thái Nghênh 3000 mét là ở ngày hôm sau, mà hội thể thao ngày đầu tiên, cô chỉ là cái quần chúng mà thôi.

Ngày đầu tiên cũng có không ít hạng mục. Tỷ như nam nữ 4X50 mét, nam 1000 mét, nữ từ 800 mét, còn có nhảy cao nhảy xa, kệp bao ném xa từ từ. Cô liền cầm một quyển đề tập ngồi ở chỗ của lớp, ban bọn họ khi không có hạng mục liền làm bài, tới lúc ban có người tham gia hạng mục, liền tiến đến cổ vũ.

Lâm Diễn tham gia thi đấu nhảy cao. Lúc này, liền có thể rất rõ ràng mà nhìn ra Lâm Diễn lớp trưởng này ngày thường đến có bao nhiêu được lòng người. Ban (19) bọn họ đều vây quanh ở bên cạnh sân thi đấu nhảy cao cổ vũ cho Lâm Diễn.

Lâm Diễn thật ra bộ dáng rất nhẹ nhàng.

Phù Thái Nghênh cùng Dương Thanh Thanh đứng ở trong đám người xem Lâm Diễn tham gia thi đấu. Cô nhìn thần sắc Lâm Diễn, không khỏi hỏi Dương Thanh Thanh nói: “Thanh Thanh, Lâm Diễn nhảy cao có phải hay không đặc biệt lợi hại?”

Dương Thanh Thanh gật đầu trả lời nói: “Đúng vậy. Trường học chúng ta trước mắt kỷ lục nhảy cao, chính là Lâm Diễn. Tớ cảm thấy Lâm Diễn đứng nhất khẳng định không thành vấn đề, chính là có thể có một kỷ lục mới mà thôi mà thôi.”

Cô một trận kinh ngạc cảm thán. Đến từ cặn bã thể dục đối thể dục dalaos cũng bái.

Tướng cấp dalaos đệ thủy.

Đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, cô lấy ra di động, nhắn tin cho Thảm Hoài: Nam thần, tớ còn không có hỏi, cậu báo hạng mục gì vậy?

Cách vài phút, Thẩm Hoài nhấn lại: Nam 5000 mét.

.....QAQ.

Sợ hãi đến không dám nói chuyện.

Đưa điện thoại thả lại trong túi, cô lại ngẩng đầu xem Lâm Diễm nhảy cao. Lâm Diễm nhẹ nhàng phá trên một năm kỷ lục, chỉ là thời điểm muốn cao một chút, đụng phải cột.

Lâm Diễm cau mày, bộ dáng không rất cao hứng.

Chờ đến Lâm Diễm trở lại trong đám người, cô thấy An Khê đưa cho Lâm Diễm áo khoác đồng phục, sau đó thấp giọng an ủi vài câu. Lâm Diễm thờ dài một cái, sắc mặt hòa hoãn.

Cô phát hiện, hai người trong ban thành tích không tồi không nói, thể dục kỳ thật cũng vẫn là lấy đến tay. Ngày đầu tiên thi đấu, trừ bỏ Lâm Diễm cầm quán quân nhảy cao ở ngoài, còn có những người khác tham gia mấy hạng thi đấu thành tích cũng rất không tồi. Lộ Dật Hằng tham gia nam 1000 mét, còn đứng thứ ba.

Lại nói tiếp, lúc Lộ Dật Hằng chạy 1000 mét, rất là thú vị. Cô thấy Dương Thanh Thanh sớm đi mua món ăn bán lẻ cùng một chai nước, tựa hồ là muốn Lộ Dật Hằng thi đấu xong thì đưa. Sau đó cô liền nhìn Dương Thanh Thanh toàn bộ hành trình thần sắc rối rắm, mãi đến lúc Lộ Dật Hằng lao tới quá đích, còn do dự dự mà không dám qua đi đưa nước.

Cô nhìn không được mà đẩy Dương Thanh Thanh một phen: “Thanh Thanh, cậu mau đi đi. Một hồi Lộ Dật Hằng liền đi rồi.”

Dương Thanh Thanh rốt cũng cuộc hạ quyết tâm, chạy chậm qua đi, tới trước mặt Lộ Dật Hằng rồi, đem nước đưa cho hắn.

Lộ Dật Hằng thấy là Dương Thanh Thanh, về mặt kinh ngạc, rồi sau đó tiếp nhận nước, nói mấy câu, vắn chai nước ra từng ngụm từng ngụm mà uống.

Cô còn tưởng Dương Thanh Thanh sẽ cao hứng, liền thấy cô ấy ủ rũ cụp đuôi mà đi trở về tới. Phù Thái Nghênh không khỏi sùng sốt: “Làm sao vậy? Lộ Dật Hằng không phải tiếp nhận nước sao?”

Dương Thanh Thanh thờ dài: “Cậu biết Lộ Dật Hằng nói gì đó không?”

Phù Thái Nghênh lắc đầu.

Dương Thanh Thanh bắt chước ngữ khí Lộ Dật Hằng: “Oa, đây là phần thưởng cho đứng thứ ba sao?”

Phốc.

Cho nên cô nói người nào đó chú cô sinh, không phải không lý do.

/*****/

Buổi sáng ngày hôm sau là nam 5000 mét trận chung kết, buổi chiều là nữ từ 3000 mét trận chung kết.

Phù Thái Nghênh cảm thấy mình còn có thể kéo dài hơi tàn từng cái.

Cô nhìn những người đứng trên đường, mới phát hiện ban bọn họ kỳ thật cũng không ngăn Thẩm Hoài báo 5000 mét mà ban(19) tham gia nam 5000 mét tổng cộng có ba người, Thẩm Hoài, Lâm Diễm cùng Lương Phụng Dạ.

Phù Thái Nghênh lắc đầu cảm khái, mọi người đều cường như vậy sao?

Nam 5000 mét trận chung kết người vây xem đặc biệt nhiều. Theo tiếng trọng tài vang, trên đường băng nam sinh liền cùng nhau chạy ra ngoài.

Lúc vòng thứ nhất, mọi người kém nhau đều không lớn. Cô phát hiện Thẩm Hoài chạy bộ đặc biệt có tiết tấu, ban đầu thời điểm cũng không có chạy nhanh, chỉ là ở vị trí bên trong.

Đến vòng thứ hai, có không ít người bắt đầu chạy hơi nhanh lên chút. Anh vẫn như cũ vẫn duy trì tiết tấu chính mình, rồi sau đó liền dừng ở giữa phía sau.

Mỗi khi Thẩm Hoài ba người chạy qua vị trí ban bọn họ đứng, lớp học mọi người liền cùng nhau liếc mắt cổ vũ.

5000 mét phải chạy 12.5 vòng. Phù Thái Nghênh ở trong lòng yên lặng đếm số vòng, nói thật, cô đếm đến độ có chút muốn hôn mê.....

Thẩm Hoài tựa hồ toàn bộ hành trình đều ở vẫn duy trì chuyển động đều, sắc mặt cũng chỉ là hơi hơi hồng.

Chạy đến vòng thứ bảy, không ít người thể lực bắt đầu chống đỡ hết nổi, tốc độ dần dần chậm lại. Thẩm Hoài vẫn như cũ vẫn duy trì đều tốc, chạy tới phần giữa phía trước.

Lâm Diễm cùng Lương Phụng Dạ, vừa thấy cũng là thương xuyên vận động người. Lúc này còn chạy ở vị trí mặt trước đội ngũ.

Đại bộ phận mọi người càng ngày càng chậm. cô thậm chí thấy cuối cùng có người đã bắt đầu hết chịu nổi.

Trái lại Thẩm Hoài, cư nhiên bắt đầu tăng tốc.

Cuối cùng còn 1 vòng, Thẩm Hoài chạy tới vị trí thứ ba, thứ hai là Lương Phụng Dạ, đệ nhất còn lại là một nam sinh ban bình thường. Ban(19) mọi người đều kích động, kêu to cổ lên. Cô cũng đều bị phần nhiệt tình này nhiễm đến, lúc anh chạy qua cô, lớn tiếng kêu lên: “Nam thần có lên!”

Thẩm Hoài bắt đầu lao tới.

Chậm rãi kéo gần khoảng cách cùng Lương Phụng Dạ, vượt qua Lương Phụng Dạ; kéo gần khoảng cách cùng đệ nhất, rồi sau đó lại tăng tốc.

Nam sinh đệ nhất tựa hồ vẫn muốn duy trì vị trí của chính mình, chỉ là thể lực thật sự chống đỡ hết nổi, chạy không nhanh, chỉ có thể trở mắt nhìn Thẩm Hoài một chút một chút vượt qua hắn, rồi sau đó dẫn đầu.

A a a a a! Phù Thái Nghênh kêu lên!

Quá soái! Nam thần quá soái!

Không chia cô, mọi người trong ban đều nhảy lên mà hoan hô lên.

Phù Thái Nghênh cười đến cảm thấy mỹ mãn. Thẩm Hoài thật là quá tuyệt vời.

Chạy xong 5000 mét, mọi người đều có chút mệt mà nằm liệt, thầy thể dục vẫn là đi tới, các nam sinh chạy xong ở sân thể dục chậm rãi đi một đoạn.

Phù Thái Nghênh chạy chậm đi qua, cầm một chai nước đưa cho anh, lại nói: “Thẩm Hoài cậu lợi hại quá!”

Thẩm Hoài còn đang thờ mạnh, uống một ngụm nước lớn, không nói chuyện. Khác với bình thường làn da trắng nõn, lúc này Thẩm Hoài trên mặt mang theo không ít màu hồng. Anh tuy rằng không nói chuyện, khóe miệng lại là ý cười.

Cô cùng anh đi thông thả một đoạn ngắn, Thẩm Hoài liền khôi phục sắc mặt bình thường: “Phù Thái Nghênh, cậu buổi chiều cũng cố lên.”

Cô nghiêm túc gật đầu: “Tớ sẽ.”

Sẽ cố lên chạy xong. . . . . Khụ ân.

Cùng đi với Thẩm Hoài một đoạn, nhìn anh đã thờ dốc bình thường, cô liền nhảy nhót mà trở về tìm Dương Thanh Thanh.

Mới vừa ngồi xuống, Dương Thanh Thanh liền reu reo mà dùng khuỷu tay đâm đâm cô: “Thái Nghênh, cậu cùng Thẩm Nam Thần chúng ta quan hệ không tồi a.”

Cô cười tủm tỉm “Bởi vì Thẩm Hoài rất tốt. Hơn nữa, hôm nay cậu ấy thật sự đặc biệt đặc biệt lợi hại!”

“Tầm tấc,” Dương Thanh Thanh lại không buông tha Phù Thái Nghênh, “Cậu sẽ không cùng Thẩm Nam Thần chúng ta có cái gì đi?”

“Không dám” Phù Thái Nghênh le lưỡi, “ Nam thần đại chúng gì đó, vẫn là rất sợ hãi.”

Quan hệ tốt thật sự là lấy Thẩm Hoài làm bằng hữu. . . . . Cái khác, cô cảm thấy, hiện tại vẫn là cấp ba, nói nữa, nhớ tới Triệu Tử Dư kia liên lụy một đống chuyện xưa.

Tuy rằng không thể không thừa nhận, thời gian càng lâu, cô sẽ càng cảm thấy Thẩm Hoài là tốt đến mức làm cho người ta tơ tưởng. Nhưng trước mắt mà nói, vẫn là không dám tơ tưởng.

Nam thần đại chúng, vẫn là thật sự rất làm người sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Editor: Nhiên

“Thỉnh vận động viên tham gia thi đấu nữ 3000 mét đến chỗ xuất phát.” Nghe thấy thông báo, cô hít sâu một hơi.

Nên tới, vẫn là tới QAQ.

Dương Thanh Thanh vỗ vỗ cô: “Thái Nghênh mau đi đi. Chúng tớ sẽ cổ vũ cho cậu.”

Chờ đến lúc chân chính đứng ở trên vạch xuất phát, cô cảm thấy trái tim của mình thật sự muốn nhảy ra ngoài. Bên cạnh nữ sinh đột nhiên kêu lên: “Thái Nghênh, cậu cũng tới chạy 3000 mét sao?”

Phù Thái Nghênh nghiêng đầu nhìn lại, Triệu Tử Dư. . . . .

Cô gật gật đầu, rồi sau đó liền toàn thân chăm chú mà nhìn chăm chú vào phía trước.

Một tiếng súng vang lên, trên vạch xuất phát tất cả mọi người chạy ra ngoài.

Phù Thái Nghênh vừa nhấc chân, cảm thấy có người kéo mình một chút, rồi sau đó cô không chịu được khổng chế mà ngã về phía trước. Cả người té trên đất, còn nhìn Triệu Tử Dư vừa chạy về phía trước, vừa hướng về phía mình cười cười.

Cô khẽ cắn môi.

Thật là, đều lớn rồi. . . . . Còn chơi trò này.

Nghe thấy Dương Thanh Thanh sợ hãi kêu: “Thái Nghênh, cậu không sao chứ?!”

Trọng tài cũng vội vàng đã đi tới: “Bạn học, em còn có thể chạy không?”

Cô đứng lên, gật gật đầu: “Không sao ạ, cảm ơn thầy.” Tùy ý mà phui tro bụi trên quần, lại chạy lên.

Triệu Tử Dư quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện Phù Thái Nghênh cứ nhiên chạy lên. Cô ta còn tưởng rằng chính mình ngáng một chân kia, có thể làm Phù Thái Nghênh nằm sấp xuống rồi sau đó té bị thương. Cô ta không cam lòng mà cắn cắn môi dưới, yên lặng mà tăng tốc.

Không thể không nói, Thẩm Hoài cùng cô chạy hai tuần, vẫn là có tác dụng. Bình thường cô chạy trên 400 mét liền không chịu nổi, lần này lại không có gì cảm giác.

Cô ở vòng đầu tiên chạy tương đối chậm, tính toán trước tồn một ít thể lực lưu đến cuối cùng lao tới.

Triệu Tử Dư thật ra chạy ở đằng trước.

Chạy xong hai vòng, cô đã có chút hơi hơi thở hỗn hển. Thế nhưng còn lạc quan mà nghĩ, như vậy xem ra, ít nhất chính mình không cần lo lắng 800 mét thí nghiệm. ....

Chờ đến chạy xong bốn vòng 1600 mét lúc sau, cô liền cảm thấy chính mình chân đã bủn rủn vô lực mà sắp nâng không nổi. Bên cạnh các nữ sinh từng bước từng bước đều thở hỗn hển, cô cũng liều mạng hô hấp, muốn đổi lấy càng nhiều khí.

Chỉ là cảm thấy, thân thể vẫn như cũ ở trạng thái thiếu Oxy, cô hòng lại bởi vì hô hấp mà làm đau, cô nuốt nước miếng, cảm thấy cổ họng sắp vỡ ra đau.

Thời điểm cô chạy đến vị trí ban bọn họ, nghe thấy Dương Thanh Thanh cầm đầu các bạn học đều cổ vũ: “Phù Thái Nghênh! Cố lên nha!” Cô lại cảm thấy chính mình lập tức liền có sức lực, chỉ là máy móc mà lập lại động tác nhắc chân bước chân.

Lộ Dật Hằng đi lên chạy, ở bên trong sân thể dục, bên cạnh cô: “Phù Thái Nghênh, cố lên! Cậu chạy được một nửa rồi! Tớ cùng cậu chạy một vòng đi.” Rồi sau đó liền không nói chuyện nữa, yên lặng chạy.

Phù Thái Nghênh cảm thấy, thời điểm có người cùng mình chạy, tựa hồ tốt hơn một chút. nỗ lực điều chỉnh hô hấp điều chỉnh nên bước, Phù Thái Nghênh lại yên lặng vượt qua một nữ sinh phía trước.

Lộ Dật Hằng cùng cô chạy một vòng, liền đi xuống.

Ngoài tướng tượng của cô chính là, nam sinh lớp học thể nhưng thay phiên đi lên cùng cô chạy. Lâm Diễm, Lương Phụng Dạ cùng Thẩm Hoài bởi vì mới vừa chạy xong 5000 mét không bao lâu, còn ở một bên nghỉ ngơi.

Lưu Á cùng cô chạy một vòng.

Nam sinh bàn trên cùng cô chạy một vòng.

Còn có một nam sinh hỏi qua cô về đề tiếng anh, cùng cô chạy một chút.

Lúc chạy đến vị trí bọn họ mới vừa chạy xong 5000 mét không nghỉ ngơi bao lâu Thẩm Hoài tự nhiên chạy lên: “Phù Thái Nghênh, còn có 400 mét cuối cùng. Cố lên!”

Cô khẽ cắn môi, lại liều mạng nhanh hơn một chút.

Ngẩng đầu nhìn lại, phía trước tựa hồ không thừa người nào. Triệu Tử Dư nhưng thật ra còn chạy ở phía trước cô, chỉ là càng chạy càng chậm.

Cô nhớ tới Triệu Tử Dư dùng một chân kéo mình lại, hô hấp, nhanh hơn tốc độ.

Triệu Tử Dư nhìn cô chạy nhanh hơn, bên cạnh là Thẩm Hoài đang chạy cùng, muốn tăng tốc, lại cảm thấy chính mình có tâm mà vô lực. Chờ đến lúc Phù Thái Nghênh nháy mắt vượt qua cô ta, Triệu Tử Dư dùng ra toàn thân sức lực nâng lên chân ——

Phù Thái Nghênh nghiêng người né qua.

Còn không quên nghiêng mặt đi, hướng về phía Triệu Tử Dư lộ ra một cái môi một vạt phần lại tươi cười đắc ý.

Muốn ngáng ta lần thứ hai? Ngượng ngùng, ta còn không có ngu như vậy.

Thẩm Hoài thanh âm dễ nghe vang lên: “Còn có 50 mét, kiên trì một chút.”

Phù Thái Nghênh cảm thấy hai chân đã không phải chính mình. Hai tay cũng đông đơ chẳng còn sức lực. Trong đầu tín niệm nhưng vẫn đang nói, người xem, người đều đã chạy đến đây!

“Phù Thái Nghênh, chuẩn bị đến đích!”

Nháy mắt qua đích, Phù Thái Nghênh nằm liệt ngồi dưới đất. Dương Thanh Thanh ôm lấy cô, vừa cười vừa kêu to: “Thái Nghênh cậu thật giỏi nha! Cậu tự nhiên chạy thứ năm!”

Cô cảm thấy trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không biết. Chỉ biết, hiện tại hoàn toàn không động đậy được. Đặc biệt đặc biệt mệt, mệt đến muốn nôn mửa. Vô ý thức mà nháp môi dưới, chỉ cảm thấy khoang miệng tràn đầy hương vị rỉ sắt.

Thẩm Hoài hơi bình định một chút hô hấp, nhìn cô nằm liệt ngồi dưới đất, nhủ mày: “Phù Thái Nghênh, đứng lên đi chậm một đoạn đi. Ngồi như vậy đối với thân thể không tốt.”

Cô lắc đầu.

Không nghĩ động.

Thẩm Hoài nhấp nhấp môi, thế nhưng mang theo chút nói to: “Chạy xong, không đi sẽ làm chân bị thô.”

Phù Thái Nghênh mệt rã người nên không thèm để ý: “Vây, thô đi.”

Nói thì như vậy, nhưng nằm trên mặt đất nằm liệt một lúc, cô vẫn là không thể qua được Thẩm Hoài kiên trì. Dương Thanh Thanh liền đỡ cô ở trên sân thể dục đi một vòng.

Lúc trở lại vị trí lớp, thầy Diêu nhìn hai người trở về, còn khen Phù Thái Nghênh: “Thái Nghênh làm được không tồi! Đứng thứ năm, ban chúng ta thêm không ít điểm!”

Phù Thái Nghênh: “Thầy ơi, em có thể xin thưởng được không?”

Thầy Diêu về mặt hứng thú: “Em muốn khen thưởng gì?”

“Em có thể không thi 800 mét được không?” Phù Thái Nghênh cầu xin.

“Nga,” Thầy Diêu lạnh nhạt mặt, “Không được.”

Phụ cận có người trong ban vây quanh, nghe vậy đều nở nụ cười. Vừa rồi cùng Phù Thái Nghênh chạy một chặng đường, nam sinh lúc trước hỏi qua cô về đề tiếng anh Lý Nho cười nói: “May mắn thầy Điều không đồng ý, bằng không tớ cũng muốn xin. Tớ chính là cùng cậu chạy một đoạn.”

Thẩm Hoài trở lại chính mình vị trí ngồi, Lâm Diễm liền cột nhà: “Hộ hoa sứ giả* làm không tồi a.”

* Hộ hoa sứ giả: Vị thần trông coi và chăm sóc các loại hoa

Thẩm Hoài trên mặt thanh thanh lãnh lãnh, không có trả lời.

Lâm Diễm tiếp tục cột nhà: “Thẩm Nam Thần, mới vừa chạy xong 5000 mét, thở còn không đủ đều liền chạy qua?”

Đại khái là bởi vì, vô luận như thế nào, tớ đều tưởng có thể cùng cậu đến chung điểm. Thẩm Hoài nghĩ.

Triệu Tử Dư mới vừa trở lại cách vách vị trí nhìn ban (19) mọi người cùng Phù Thái Nghênh cười đến vui vẻ, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy tức giận. Cái nữ sinh này từ trường học khác chuyển qua tới, dựa vào cái gì thời gian ngắn như vậy, liền cùng Thẩm Hoài Lâm Diễm quan hệ tốt!

Cô ta đoạt chai nước khoáng từ trong tay Thạch Lộ, ừng ực ừng ực mà uống.

Thạch Lộ hoảng sợ: “Tử Dư, cậu không sao chứ? Không cần uống gấp như vậy, sẽ sặc đó.”

“Không cần cậu quản.” Triệu Tử Dư quay sang Thạch Lộ nói.

Đang cùng Dương Thanh Thanh nói giỡn đến hăng say cô liền cảm thấy có một đạo tầm mắt mãnh liệt. Nâng chai nước trong tay lên uống. Phù Thái Nghênh nghiêng đầu nhìn lại. Quái nhiên, là Triệu Tử Dư.

Cô cười cười, không nói gì.

Dương Thanh Thanh buồn bực nói: “Thái Nghênh, cậu cười cái gì đó?”

Phù Thái Nghênh hỏi: “Cậu biết Triệu Tử Dư ban (20) không?”

“Không thể tính là quen, biết đi,” Dương Thanh Thanh nghĩ nghĩ, “Thành tích hình như còn không tồi, theo chân ban bọn họ Thạch Lộ là một đôi. Tớ cấp hai không học ở Lan Thụ, cho nên không rõ ràng lắm. Bất quá nghe nói, cô ấy cùng Thạch Lộ là từ cấp hai liền ở bên nhau.”

Phù Thái Nghênh gật gật đầu.

Không quan tâm cô ấy cùng Triệu Tử Dư có quen hay không, cô đều tự hỏi Triệu Tử Dư đến không có thiếu cái gì.

Như vậy, Triệu Tử Dư kia cố ý vướng một chân kia, liền có chút quá phận.

Chính tự hỏi, liền nghe thấy Dương Thanh Thanh kêu lên: “Thái Nghênh, đầu gối cậu có phải bị thương hay không?”

Phù Thái Nghênh lắc đầu, không có a.

Dương Thanh Thanh chỉ chỉ vị trí đầu gối của cô: “Còn nói không có. Cậu xem trên quần đều chảy ra vết máu kia.”

Lâm Diễm nghe thấy Dương Thanh Thanh nói, vội vàng đi tới: “Làm sao vậy? Phù Thái Nghênh bị thương sao?”

Phù Thái Nghênh nhú nhú mi, đem ống quần xắn đến đầu gối. Thật sự, không nghĩ tới lúc mình ngã thế kia một ngã liền ngã đến phá đầu gối. Có lúc trước quá mệt mỏi, nên hoàn toàn không cảm giác được.

Thẩm Hoài cũng đã đi tới. Chỉ cảm thấy trên đùi của tiểu cô nương chảy máu, phá lệ chớp mắt. “Đi phòng y tế đi.”

Cô gật gật đầu.

Dương Thanh Thanh xung phong nhận việc: “Tớ cùng Thái Nghênh đi qua là được.”

Chờ Dương Thanh Thanh đỡ Phù Thái Nghênh đi xa, Lâm Diễm quay đầu lại hỏi Thẩm Hoài: “Thẩm Hoài, cậu có thấy không? Lúc cậu ý xuất phát, Triệu Tử Dư cố ý vướng chân tới.”

Thẩm Hoài gật gật đầu.

Lâm Diễm cảm giận: “Cô ta cũng thật quá đáng. Đã qua mấy năm, vẫn là thích chơi lòng dạ hẹp hòi như vậy. Bất nạt nữ sinh ban chúng ta sao?”

Thẩm Hoài không nói gì.

Lâm Diễm vẫn còn lăm bầm: “Thật sự, tớ cũng không biết tiểu tử Thạch Lộ kia rốt cuộc thích Triệu Tử Dư cái gì?”

Dương Thanh Thanh cùng cô đi đến phòng y tế, giáo y băng bó một chút, dặn dò một ít những việc cần chú ý, khiến cho Phù Thái Nghênh trước tiên ở phòng y tế nghỉ ngơi một lúc.

Dương Thanh Thanh nói: “Thái Nghênh, cậu cũng quá ngu ngốc. Bắt đầu chạy đã ngã.”

Phù Thái Nghênh thở dài, “Tớ sợ là chạy không được 800 mét.” Rồi sau đó về mặt tiếc hận.

Dương Thanh Thanh: “???”

Lúc này còn nghĩ đến 800 mét?

Thầy Điều đi vào: “Thái Nghênh, em không sao chứ?”

Phù Thái Nghênh về mặt khổ sở: “Có việc. Thầy ơi, thầy xem em đã bị thương, sợ là không thể chạy được 800 mét.”

Điều Dự cười tủm tỉm “Không có việc gì. Thầy đã cùng thầy thể dục nói.”

Thật sự?!

Cô nháy mắt cảm thấy mình bị thương đều đáng giá.

Điều Dự tiếp tục cười tủm tỉm “Đúng vậy. Thầy thể dục đã tỏ vẻ lý giải, sau đó nói, đồng ý cho em kéo dài thời hạn chạy. Nói cách khác, em vẫn có thể hoàn thành thể dục.”

Phù Thái Nghênh: “.....”

“Thầy Điều em sai rồi! Em không cần kéo dài thời hạn chạy! Em sẽ nghiêm túc chạy 800 mét! Thầy đừng cho em một người chạy a a a a!”

Dương Thanh Thanh cùng thầy Điều đều bật cười.

Lâm Diễm cùng Thẩm Hoài mới vừa đi đến ngoài cửa phòng y tế nghe thấy nội dung bên trong, liếc nhau. Lâm Diễm trêu chọc nói: “Phù Thái Nghênh thật là, tớ còn chưa thấy qua cậu ấy sẽ điều tiết không khí như vậy đâu?”

Thẩm Hoài liếc mắt nhìn Lâm Diễm một cái: “Cậu cũng không kém”

Lâm Diễm: “..... Cảm ơn khích lệ.”

Thật là keo kiệt, chặc.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ. Tui là tui không thích bà nữ phụ rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Editor: Nhiên

Đại hội thể thao, ban (19) tổng điểm là 128, đứng thứ tư.

Mọi người trong ban, đều vì kết quả này mà cao hứng đến không được. Thầy Điều cũng mừng rỡ không khép miệng được, ngấm lại hiệu trưởng còn riêng ở toàn trường điểm danh khen ngợi: “Lần này hội thể thao, ban (19) biểu hiện rất khá. Tuy nói thân là ban trọng điểm, cũng không có lo là. Tương đối, ban (20) hẳn là học tập một chút ban cách vách của các em. Không cần mỗi ngày chỉ quay quanh thành tích, thể dục cũng là rất quan trọng!”

Nhìn đến Điều Dự như vậy cao hứng, Lâm Diễm lại một lần không sợ chết hỏi: “Thầy ơi, chúng em lần này biểu hiện cũng tốt như vậy, vẫn là không có khen thưởng sao?”

Điều Dự vung bàn tay lên: “Chờ các em thi đại học xong, mỗi người đều đạt được đại học lý tưởng, hoặc là làm được việc mình muốn, thầy liền mời các em ăn cơm!”

Lớp học mọi người đều bất ngờ, rồi sau đó một đám vui đình đầu vào đồng ý.

Vì ăn ăn ăn phần đầu!

/*****/

Tuy nói đã thử mọi cách, Phù Thái Nghênh cuối cùng vẫn là không có tránh được tiết thể dục 800 mét thí nghiệm.

Lại lần nữa bước lên đường băng, cô chỉ cảm thấy toàn thân mình tràn ngập nồng đậm cảm giác vô lực. Vì sao lại có thí nghiệm thể chất kỳ quái như vậy?

Sau đó, tập đạt tiêu chuẩn tuyến chạy tới chung điểm. Phù Thái Nghênh nghe thấy thầy thể dục đọc thời gian đã chạy xong “4 phút 30 giây”, áp lực không được trong lòng vui vẻ. 4 phút 36 giây là đạt tiêu chuẩn, đạt tiêu chuẩn là được đạt tiêu chuẩn là được.

Rồi sau đó, Phù Thái Nghênh nghe thấy thầy thể dục hỏi cô: “Em thật là cái kia nữ sinh chạy 3000 mét toàn khối đứng thứ năm?”

Phù Thái Nghênh mặt mỉm cười: “Không phải. Thầy nhận sai rồi ạ.”

Thầy Thể dục gật gật đầu: “Được rồi.”

Bên cạnh nữ sinh nghẹn cười nghẹn đến mức đau bụng.

Cô như trút được gánh nặng, dù sao vô luận như thế nào, ác mộng 800 mét cùng 3000 mét này, cuối cùng là đi qua! Mây đen rớt cuộc đi rồi, bầu trời lại khôi phục nhan sắc!

Mọi thứ đều là tốt đẹp như vậy.

Buổi tối thứ tư, lại là một ngày thi vật lý. Hôm nay bài thi vật lý tương đối đơn giản, cô học lớp 12 tới nay, lần đầu tiên ở trong thời gian thi làm xong hoàn chỉnh bài thi vật lý.

Nhảy nhót đi văn phòng tìm thầy Điều hỏi đề sinh vật, Phù Thái Nghênh vẫn như cũ cảm thấy nhảy nhót không thôi. Xem như vậy, không chừng thi vật lý đại học có thể lấy một điểm không tới a.

Lúc xuống chỗ ngoặt của cầu thang, cô nhìn thấy một nam một nữ đứng ở trong góc nói chuyện. Ngay từ đầu thói quen mà tưởng Lâm Diễm cùng An Khê, đến lúc nghe thấy thanh âm thanh lãnh dễ nghe kia: “Triệu Tử Dư.....”

Là Thắm Hoài.

Phù Thái Nghênh trong lòng động một cái, dầm bậc thang cũng không chú ý, câu nói kế tiếp Thắm Hoài không nghe rõ không nói, cô ngồi ở trên bậc thang, che lại mắt cá chân, chỉ cảm thấy giày tiếp theo liền đau tới mức muốn khóc.

Thắm Hoài đang cùng Triệu Tử Dư nói chuyện, liền nghe thấy một âm thanh, đến vài bước gần cầu thang, thấy rõ nữ sinh đang xoa mắt cá chân: “Phù Thái Nghênh? Cậu làm sao vậy?”

Cô liền mạng chịu đựng nước mắt, nỗ lực xoa mắt cá chân, giẫm bớt kia trận đau xuyên tim kia: “Không có việc gì.”

Triệu Tử Dư nghe thấy tên Phù Thái Nghênh, cũng đã đi tới, thấy rõ động tác của cô: “Nha, hoá ra Thái Nghênh ánh mắt không tốt lắm a? Cầu thang như vậy liền có thể té a.”

Thắm Hoài một trận chán ghét: “Triệu Tử Dư, cô đủ rồi đó.”

Triệu Tử Dư dẫu dẫu miệng, rốt cuộc là không dám nói tiếp lời nói.

Thắm Hoài đi xuống mấy bậc thang, đi đến bên người cô: “Đau chân sao?”

Phù Thái Nghênh không nói gì.

Thắm Hoài thờ dãi.

“Nữ sinh ngốc.”

Phù Thái Nghênh nước mắt ức chế không được liền rơi xuống dưới.

Thắm Hoài thầm nghĩ, thật là nữ sinh ngốc sao? Ngẫm lại cô, thật đúng chính là không thiếu bị thương a. “Đi phòng y tế quá xa, cậu đi qua không tiện.” Thắm Hoài nói, “Bằng không, tớ công cậu qua.”

Cô liên tục lắc đầu: “Không cần.”

Trời ạ, Chủ Nhiệm Giáo Dục mỗi ngày đều ở trường học trên quảng trường đi dạo. Nếu là Thắm Hoài thật sự công cô đi qua, bị Chủ Nhiệm Giáo Dục thấy được, sợ là muốn thông báo phê bình đi?

Thắm Hoài biết Phù Thái Nghênh đang lo lắng cái gì, nhìn mắt cá chân của cô, mím môi: “Tớ trước đỡ cậu đi phòng học nghỉ ngơi.”

Cô tự hỏi một chút, là biện pháp tốt nhất, gạt gạt đầu.

Thắm Hoài đỡ cô từng bước một đi lên bậc thang. Lúc đi đến hướng lớp, Triệu Tử Dư kêu lên: “Thắm Hoài……”

Thắm Hoài cũng không quay đầu lại: “Nhớ kỹ tôi hôm nay cùng cô nói chuyện. Triệu Tử Dư, tự giải quyết cho tốt.”

Đi xa vài bước lúc sau, cô nhỏ giọng bát quái: “Thắm Hoài, cậu cùng Triệu Tử Dư nói gì vậy?”

Thắm Hoài đỡ cô càng thêm nhanh vài phần: “Nữ sinh ngốc đi đường cho tốt.”

Thấp giọng kháng nghị: “Tớ không gọi là nữ sinh ngốc……”

Cậu bắt đắc dĩ, lại là cười cười: “Được rồi, nữ sinh thông minh, được rồi chứ? Đi đường cho tốt, mắt cá chân còn đau không?”

Không đề cập tới còn tốt, nhắc tới mắt cá chân, cô chỉ cảm thấy cảm giác xuyên tim đau lại xõng ra.

Gần đây thật là xui xẻo…… Cô lẽ nên đi thấp nén hương gì đó? Không chừng là có thể đi dạo vận? Phù Thái Nghênh mặt ừ mảy ẽ.

Triệu Tử Dư nhìn hai người cầm tay đi xa, hốc mắt tuôn ra nước mắt. Thạch Lộ vẫn luôn đứng ở cách đó không xa đi tới, nhìn Triệu Tử Dư nước mắt đều rơi xuống, về mặt đau lòng: “Tử Dư, cậu nếu thật sự thích Thắm Hoài, chán ghét Phù Thái Nghênh, không cần lo lắng cho tớ. Ba mẹ tớ tuy rằng đều công tác ở trong công ty nhà Thắm Hoài, nhưng là…… Không có việc gì, bọn họ sẽ hiểu tớ, về sau tớ sẽ cố gắng chăm sóc bọn họ.”

Triệu Tử Dư hoàn toàn khóc ra tới.

Vừa rồi Thắm Hoài cùng cô ta nói cái gì?

Cô ta lại nghĩ tới sự tình vài phút trước. Mới vừa tan học, Thắm Hoài liền đi đến cửa ban bọn họ, kêu cô ta ra tới. Triệu Tử Dư kinh hi vạn phần, từ lúc bọn họ nghiệp cấp hai, Thắm Hoài lần đầu tiên chủ động cùng cô ta nói chuyện.

Thắm Hoài nhìn đến cô ta đi ra sau, cùng đi đến trong một góc. Không đợi cô ta nói chuyện, Thắm Hoài ngược lại trước mở miệng: “Triệu Tử Dư, tôi hy vọng cậu hiểu rõ, cậu lúc trước làm âm ỉ, tôi cùng Lâm Diên không phải là không khoan dung, chỉ là nhớ lúc trước Thạch Lộ cùng chúng ta quan hệ tốt, không muốn nói cậu mà thôi. Cô không được quên, cha mẹ Thạch Lộ, còn có cha mẹ cô, đều là công tác ở Trí Viễn. Tôi thật ra không muốn vì một chút việc tư phiền toái cha tôi, chỉ là…… Cho nên, hy vọng cô an tĩnh một chút, hiểu chưa?”

Triệu Tử Dư sững sờ.

Đây là Thắm Hoài, lần đầu tiên cùng cô ta nói một đoạn dài như vậy.

Trí Viễn…… Chính là xí nghiệp của Thắm gia. Thắm Hoài không có nói sai, cha mẹ cô ta cùng Thạch Lộ đều là công tác ở Trí Viễn. Hồi cấp hai, thời điểm mới vừa biết đến, cô ta còn kinh hi vạn phần, chỉ cảm thấy đây là duyên phận.

Thắm Hoài ở trong lòng cô ta vẫn luôn là hình tượng trầm ổn lỗi lạc, hoàn toàn không nghĩ tới bộ dáng này của Thắm Hoài, cư nhiên nói ra một đoạn dài với ý uy hiếp nói như vậy.

Triệu Tử Dư khẽ cắn môi, vẫn là mở miệng nói: “Chính là, Thắm Hoài, tớ thích cậu, chẳng lẽ cậu không biết sao?”

Thắm Hoài thanh âm càng thêm thanh lãnh vài phần: “Tôi có biết hay không, có cái gì khác biệt sao? Tôi đều sẽ không thích cậu.”

Triệu Tử Dư cúi đầu: “Cậu cư nhiên nói ra cái loại lời nói này ..... Thảm Hoài, cậu trước kia sẽ không có bộ dáng uy hiếp người này.”

Thảm Hoài không có trả lời.

Vô luận như thế nào, cậu cũng chỉ là học sinh cấp ba mà thôi. Nếu có thể mượn lực lượng trong nhà, làm Triệu Tử Dư có thể không hề làm ầm ĩ, cậu cũng không cảm thấy có cái gì không tốt.

Cô nương kia ..... Thảm Hoài suy nghĩ sâu xa, nhớ tới cô hôm hội thể thao, lúc xắn quần lộ ra đầu gối bị thương, trong lòng cậu liền nảy dựng.

Cái loại cảm giác này, cậu sau đó suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc bằng đầu óc thông minh của cậu cùng cẩn thận, kia gọi đau lòng.

Triệu Tử Dư bỏ nhào vào trong lòng Thạch Lộ, khóc không ngừng: “Thạch Lộ, cậu nói xem, vì sao mọi chuyện lại biến thành thế này ..... Rõ ràng thời điểm cấp hai, quan hệ bốn người của chúng ta, khá tốt a ..... Tôi còn có thể đi theo ba người các cậu cùng nhau làm bài tập ..... Cậu nói xem, vì sao hiện tại, Thảm Hoài cùng Lâm Diễm đều chán ghét tôi như vậy?”

Thạch Lộ xoa xoa đầu Triệu Tử Dư.

Đúng vậy, biến mọi chuyện như bây giờ. Rõ ràng hẳn cùng Lâm Diễm Thảm Hoài, khi cấp hai vẫn là bạn tốt.

/*****/

Bên này, cậu cùng cô mới vừa đi đến phòng học, liền nghênh đón toàn bộ chú ý của mọi người trong ban.

Lộ Dật Hàng trước hết phản ứng lại: “Phù Thái Nghênh, cậu sao lại bị thương?”

Phù Thái Nghênh: “..... Lộ Dật Hàng, cậu không cười tôi sẽ chết sao?”

Phù Thái Nghênh ngồi vào chỗ ngồi, cậu liền xoay người rời đi ra cửa phòng học. Cô xoa mát cá chân, đau đớn so với vừa rồi giảm hơi chút, chỉ là ..... Giống như súng lên a QAQ.

Dương Thanh Thanh nhìn xem mắt cá chân cô: “Cậu làm sao vậy?”

“Tôi bị vấp bậc thang.” Phù Thái Nghênh trả lời nói.

Lộ Dật Hàng thò qua tới: “Cậu đau chân sao? “

Cô vô lực gạt đầu.

“Thế đêm nay cậu trở về thế nào đây?” Lộ Dật Hàng hỏi, “Chân của cậu, không thể đi về đến nhà đi?”

Ba người mới vừa mới nói không vài phút, chuông liền vang lên. Cô lấy ra một bài thi, lên làm.

Vừa rồi còn không cảm thấy, lúc này càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất. Đều do Thảm Hoài, nếu không phải cô nghe thấy cậu cùng Triệu Tử Dư nói chuyện, cũng sẽ không phân tâm sau đó vấp bậc thang ..... Thảm Hoài còn nói cô ngốc, trên đầu gối một lần nữa bị thương chẳng lẽ không phải bởi vì cậu cùng Triệu Tử Dư những cái chuyện rồi tung gì đó sao, kết quả Triệu Tử Dư ngáng cô một chân sao?

Ngược lại, cậu là có bao nhiêu ghét bỏ cô ngốc a, mới vừa đỡ cô đến chỗ ngồi liền chạy nhanh rời đi.

Hừ (^ ^) , Thảm Hoài không phải nam thần của cô!

Phù Thái Nghênh chỉ cảm thấy chính mình khó được làm ra vẻ, đều cho Thảm Hoài.

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng bước chân. Rồi sau đó nhìn thấy Thảm Hoài chạy vào phòng học, trên ánh mắt một phòng mọi người, đi tới chỗ ngồi của cô, đem một hộp phun sương mù tề* đặt ở trên bàn cô, bắt đắ dĩ mà nhìn cô một cái, liền không nói một lời mà trở về chỗ ngồi của mình.

* một hộp phun sương mù tề: cái này là gì a mn nhiên không biết tra cũng ko ra huhu

Cái này là sao a, lớp học người cũng không làm bài, tất cả đều nhìn chăm chăm Phù Thái Nghênh cùng Thảm Hoài.

Mọi người dùng biểu tình thực tế, kêu “Hai mặt nhìn nhau”.

Này, đây là tình huống như thế nào???

Vì sao đột nhiên cảm thấy, bọn họ giống như bỏ lỡ cái gì???

Tác giả có lời muốn nói: (*@o@*) Thảm Nam Thần gả ta đi! (che mặt)

Thảm nam thần đau lòng Nghênh nghênh aaaaaa

Vì bây giờ vẫn là cấp ba lên mình đề xưng hô là cậu nha mn yêu mn chúc mn đọc truyện vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tôi Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Editor: Nhiên

Mọi người ơi nhiên sắp thi học kỳ một rồi nên là ahuhu cho phép nhiên xin lặn trong mấy ngày không ra chương nha mn. Sau khi thi xong nhiên sẽ bù đắp cho mn thật nhiều chương nha yêu mn nà chúc mn đọc truyện vui về.....

Phù Thái Nghênh nhìn phun sương mù tê* đột nhiên xuất hiện ở trên bàn của mình, không kịp phòng ngừa mà lâm vào trạng thái hoang mang.

*Đại khái là thuốc nha mn

Cấp ba sinh hoạt thật là không quá thú vị, mỗi ngày chỉ là quỹ đạo lặp lại khảo sát và làm bài, cho nên mọi người đối với có chuyện gì đó thỉnh thoảng xảy ra liền rất miễn cảm. Mỗi người đều buông bút trong tay xuống, làm cá đề i gi!

Đề mục nào có bát quái thú vị!

Dương Thanh Thanh càng là hướng về phía cô chớp chớp mắt, hắc hắc cười, nhỏ giọng nói: “Thẩm Nam Thần thật đúng là cẩn thận a.”

Điều Dữ đi vào phòng học, thấy không ai làm đề, ngược lại đều nhìn về hướng của Phù Thái Nghênh. Không khỏi nhíu mày: “Các em đều đang làm gì đó? Tiết tự học sao không làm bài?”

Vừa thấy thầy tới, tất cả mọi người đều đem đầu xoay trở về, làm bộ nghiêm túc mà ở làm bài.

Điều Dữ đi đến vị trí của cô: “Phù Thái Nghênh, em làm sao vậy?”

Phù Thái Nghênh gãi đầu phát: “Không sao ạ, em bị vấp chân lúc xuống cầu thang.....”

“Nghiêm trọng sao?”

“Hắn là còn có thể đi đường.” Phù Thái Nghênh đáp.

Điều Dữ quan tâm vài câu, dặn dò mọi người hảo hảo làm bài, liền đi ra phòng học.

Cô phục hồi tinh thần lại,sau đó quay đầu lại nhìn một chút Thẩm Hoài. Cậu dường như cái gì cũng chưa phát sinh, nhàn nhạt mà làm trong tay đề mục.

Cô chưa từng xấu hổ như vậy nha mà cậu ấy hồi phục tinh thần nhanh thật.

Àn, nam thần, vẫn là nam thần.

/*****/

Tuy Phù Thái Nghênh nói chính mình còn có thể đi đường, Điều Dữ vẫn là rất trách nhiệm mà lái xe đem cô trở về. Lộ Dật Hằng vừa nghe, lập tức nói: “Thầy ơi,em cũng muốn đi!”

Trên đường trở về, Điều Dữ còn ở quờ trách Lộ Dật Hằng: “Lộ Dật Hằng, em nên cố gắng học cho tốt tiếng anh đi.”

Lộ Dật Hằng đang hưng phấn mà cùng Phù Thái Nghênh trò chuyện, nghe vậy lập tức héo xuống.

Cô cười trộm

“Phù Thái Nghênh, em đừng cười Lộ Dật Hằng, ngại nhìn xem vật lý của em đi.” Điều Dữ bỏ dao.

“.....” Phù Thái Nghênh ừ rừ cụp đuôi.

“Lộ Dật Hằng, em có nghĩ tới muốn học cái gì chưa?” Điều Dữ hỏi.

Lộ Dật Hằng không chút do dự: “Học y.”

Lúc này, Điều Dữ cùng Phù Thái Nghênh đều chấn kinh rồi một chút.

Phù Thái Nghênh nhin không được tò mò: “Lộ Dật Hằng, cậu nhìn cậu xem, có thể cầm dao mà làm phẫu thuật xuống trong bụng người hay không?”

Lộ Dật Hằng cắt một tiếng, rồi sau đó nghiêm túc: “Tớ sẽ cố gắng lớn nhất, làm thầy thuốc tốt.”

Điều Dữ vui mừng.

“Các ngại dám hái tử này a, chung quy là có ước mơ lớn.”

/*****/

Mấy ngày sau, Phù Thái Nghênh cũng không nhìn thấy Triệu Tử Dư. Ngẫu nhiên nhìn thấy, Triệu Tử Dư cũng là một bộ dáng muốn nói lại thôi, nhìn cô vài lần liền lại cúi đầu rồi đi.

Phù Thái Nghênh mừng được thanh nhàn.

Hôm nay, cô nhíu mày nhìn Triệu Tử Dư ở trên hành lang ngăn lại.

Triệu Tử Dư muốn làm cái gì? Ngăn cô lại không nói lời nào.

Phù Thái Nghênh thờ dãi: “Cậu có chuyện gì sao? Tớ còn muốn đi WC.”

Triệu Tử Dư ập a ập ứng.

Phù Thái Nghênh rốt cuộc mất nhẫn nại, cô thật sự rất muốn đi WC a! Lúc chuẩn bị vòng qua Triệu Tử Dư đi đến buồng vệ sinh, Triệu Tử Dư cúi đầu: “3000 mét lần đó, thực xin lỗi. Tớ không nên ngăn cậu, hại cậu té ngã thật sự rất xin lỗi.”

Phù Thái Nghênh kinh ngạc.

Triệu Tử Dư nói xong liền chạy đi.

Phù Thái Nghênh khập khiễng mà trở lại phòng học, mắt cá chân đã đau lại còn không có hoàn toàn tiêu sưng. Cô xoa xoa mắt cá chân, cúi đầu nhắn tin cho Thẩm Hoài: “Thẩm Hoài, Triệu Tử Dư vì sao đột nhiên xin lỗi tớ?”

Thẩm Hoài nhắn lại: Người râu ria, không cần để ý.

Cô tưởng tượng, cũng liền bình thường trở lại, thu điện thoại lại, cúi đầu làm bài.

Thẩm Hoài néo néo trong tay di động, nhìn nữ sinh đang nghiêm túc làm đề. Đã hai ba ngày rồi, cô đi đường vẫn còn khập khiễng. Thẩm Hoài thờ dài.

Đến nỗi người râu ria, cậu đều không cần để ý.

Dù sao, có tớ ở đây.

/*****/

Đại khái là bởi vì Thẩm Hoài ở trong lòng mọi người, đều ấn tượng là một đóa hoa cao lãnh, cho nên sự việc lúc trước Thẩm Hoài đưa thuốc cho Phù Thái Nghênh, làm mọi người kìm nén không được tâm tình bất quái, cũng không có người dám đi đến trước mặt Thẩm Hoài trêu ghẹo.

Sau đó, Phù Thái Nghênh liền rất thâm.....

Trải qua quá vài lần thi lớn thi nhỏ, cô thành công mà làm mọi người trong ban (19) phát hiện tiếng Anh cùng ngữ văn của cô rất tốt này một chuyện thật. Mỗi ngày cũng sẽ có người cầm tiếng Anh đến hỏi hoặc là đề mục tới hỏi cô.

Bạn nữ sinh A: “Thái Nghênh, có thể giúp tớ xem đề này vì sao chọn A không?”

Phù Thái Nghênh balabala.

A búng tình đại ngộ gật đầu, rồi sau đó về mặt bất quái tươi cười: “Vì sao lúc trước Thẩm Nam Thần chạy tới mua thuốc cho cậu vậy?”

Phù Thái Nghênh: “.....”

Đồng học nam sinh B: “Phù Thái Nghênh, này thơ cổ văn vì sao khó hiểu vậy?”

Phù Thái Nghênh lại balabala.

B về mặt cảm kích: “Cảm ơn cậu! Quả nhiên vẫn là Thẩm Nam Thần ánh mắt tốt!”

Phù Thái Nghênh: “.....”

Mọi việc như thế, Phù Thái Nghênh thâm ân hận mà nhắn tin cho Thẩm Hoài: “Đều tại cậu!”

Thẩm Hoài: Được rồi, đều do tớ.

Phù Thái Nghênh nhìn tin nhắn của Thẩm Hoài, không biết vì sao liền tự động nghĩ đến cậu bất đắc dĩ tươi cười cùng ngữ khí. Rồi sau đó mặt đều đó.

Không chỉ có như thế, Phù Thái Nghênh bình thường vẫn là cảm đề vật lý đi hỏi Thẩm Hoài, cậu ngồi cùng bàn là Dư Quang Tuấn vừa nhìn thấy cô đi tới, liền cười hi hi chuyển chỗ ngồi.

Cô chỉ cảm thấy, vấn đề đều hỏi rất là xấu hổ a QAQ.

Bất quá làm cô thấy may mắn chính là, mọi người thực mau đã quên một vụ này.

Bởi vì theo thời gian đi vào tháng 12, chẳng những thời tiết càng ngày càng lạnh, hơn nữa Diêu Dư thực vui sướng mà tuyên bố: “Có một cái tin tức tốt!”

Mọi người bắt đầu cảnh giác.

Bởi vì thời điểm Diêu Dư nói có tin tức tốt.....

Quả nhiên, Diêu Dư tiếp tục về mặt sung sướng: “Cuối tháng này chính là khảo sát lần hai! Khảo sát xong lần hai, mọi người còn có một cái thi cuối kỳ có thể hưởng thụ!”

..... Mẹ nó, ai hưởng thụ khảo sát a.

Mặc kệ hưởng không hưởng thụ, nên thi vẫn là sẽ đến.

Tính Z tháng 12, trong không khí đều là âm lãnh. Phù Thái Nghênh trời sinh thể chất sợ lạnh, bắt đầu cảm thấy đi học là một việc thống khổ vô cùng..... Mỗi ngày buổi sáng từ trong ổ chăn ấm áp chui ra tới, đều là oán niệm không thôi.

Phù mẹ gõ gõ phòng của cô: “Thái Nghênh, mau đứng lên ăn cơm. Con hôm nay không phải khảo sát lần hai sao?”

Cô mở điện thoại ra. Bàn ghi nhớ nhắc nhở: ngày 23 tháng 12(hôm nay), khảo sát lần hai.

Mặt tuyệt vọng

Xoay người xuống giường rửa mặt, trên bàn cơm, Phù mẹ còn ở dặn dò cô: “Thi cho tốt, không cần khẩn trương.”

Phù Thái Nghênh gật đầu.

Buổi sáng ngày đầu tiên thi ngữ văn.

Phù Thái Nghênh luôn luôn am hiểu ngữ văn, chỉ là lần này không biết vì sao, cảm thấy làm được không phải đặc biệt thuận lợi. Lúc trước nộp bài thi viết xong bài văn, cô vẫn là cảm thấy chính mình lần này nghị luận văn khả năng viết không đúng,..... Bất quá ngẫm lại chính mình luôn luôn vô cùng lý giải chuẩn, cô lại thoảng an tâm chút.

Hắn là sẽ không lạc đề đi.....

Loại cảm giác không thuận lợi này, thậm chí kéo dài tới buổi chiều thi toán học.

Bài thi khảo sát lần này tựa hồ khó khăn khá lớn. Khi cô làm được đề 11 lựa chọn thể nào, nhú nhú mi, đều cảm thấy vòng bất quá cong tới. Quyết đoán đề đề 11 sau này làm, rồi sau đó ở đề 12 lại lần nữa dừng lại do hơi phức tạp.

Trong lòng liền không khỏi bắt đầu nôn nóng. Nỗ lực trấn an chính mình từ từ, cô lại không chế không được mà vẫn luôn xem thời gian, rồi sau đó cảm thấy lo âu theo thời gian một phút một giây trôi đi trở nên càng ngày càng nặng.

Phù Thái Nghênh làm đề không tốt, quả nhiên đến đề 16, cô vẫn như cũ không có làm ra tới.....

Buồng bút, lại cầm lấy bút, thậm chí bắt đầu vô ý nghĩa mà vẽ ở bán nháp trên giấy. Phù Thái Nghênh định định thần, sau này bắt đầu làm đại đề tới.

Thi toán học xong, Lộ Dật Hằng dùng bút chọc chọc lưng cô: “Phù Thái Nghênh, cậu thi toán thế nào?”

Phù Thái Nghênh còn không có từ toán học trầm trọng đã kích trung lấy lại tinh thần: “.....?”

Lộ Dật Hằng vẽ mặt đồng tình: “Đến, lại điên một cái.”

Phù Thái Nghênh thở dài: “Tớ cảm thấy lần này xong rồi.”

Đúng vậy, xong rồi. Loại cảm giác này, ở buổi sáng ngày hôm sau thi tổ hợp liền càng thêm dày đặc.

Hóa học chọn đề môn học, công thức chất hữu cơ phân tử đều không có đây ra. Phù Thái Nghênh vội vàng thay đổi một đạo đề khác, liền phát hiện chính mình bởi vì ngày thường chỉ làm chọn đề môn học hữu cơ, một khác nói chọn đề môn học làm lên liền phá lệ gian khổ.....

Sinh vật di truyền đề cũng trở lên rất biến thái a QAQ.

Bởi vì ở hóa học cùng sinh vật đều bị khó khăn khá lâu, cô căn bản không có nhiều thời gian cho vật lý. Vội vàng làm lựa chọn đề thực nghiệm cùng chọn đề môn học, đạo đại đề đều liếc mắt một cái câu hỏi thứ nhất, viết chút biểu thức số học, rồi sau đó liền nộp bài thi.....

Phù Thái Nghênh khảo xong tổ hợp, đã sụp đổ rồi.

“Lộ Dật Hằng, tớ lần này sợ là thật sự muốn xong rồi.”

Lộ Dật Hằng dừng lại thi tiếng Anh trước, nhìn Phù Thái Nghênh liếc mắt một cái: “Nén bi thương.”

Thi xong tiếng Anh trở lại phòng học, Phù Thái Nghênh còn đắm chìm trong trạng thái bi thống. Lại phát hiện lớp học mọi người, một đám đều không giống ngày thường mới vừa thi xong gấp như vậy không chờ nói mà đối đáp án? Hôm nay ngược lại là đem bài thi gì đó đều ném tới rồi một bên, nhỏ giọng mà nói chuyện phiếm?

Cái quỷ gì. _

Phù Thái Nghênh vẽ mặt hoang mang mà trở lại chỗ ngồi, Dương Thanh Thanh liền gấp không chờ nổi mà thò qua tới: “Thái Nghênh Thái Nghênh, cậu chuẩn bị tốt chưa?”

Phù Thái Nghênh: “???”

Dương Thanh Thanh nhú nhú mi: “Cậu sẽ là không chuẩn bị đi.”

Phù Thái Nghênh lắc đầu.

Dương Thanh Thanh từ cặp sách lấy ra tới một cái quả táo: “Cậu thật sự không có chuẩn bị quả táo sao?”

Cô lúc này mới nhớ tới, cũng không phải là sao, hôm nay 24 tháng 12, buổi tối chính là đêm Bình An* a.....

* Người Trung Quốc thường gọi đêm 24/12 là đêm Bình An. Trong tiếng Trung, quả táo được phát âm là “Píng guǒ”, đồng âm với chữ Bình trong từ đêm Bình An (Píng'ān yè). Vì thế, người Trung Quốc đã nghĩ ra cách gửi tặng nhau những quả táo (hay còn gọi là quả bình an - Píng'ān guǒ) thay cho lời chúc bình an, hạnh phúc đến những người thân yêu.

Chỉ là Y trung đối với loại ngày hội này từ trước đến nay kiểm tra nghiêm, liền lục soát balo xem người có mang quả táo hay không, bởi vậy cô liền theo thói quen mà quên đi ngày hội Giáng Sinh như vậy.

“Lan Thụ cư nhiên cho phép mọi người mang quả lễ Giáng Sinh?”

Dương Thanh Thanh đang chuẩn bị nói cái gì, nhìn đến Diêu Dự đi vào phòng học, vội vàng đem quả táo hướng cặp sách cất.

Diêu Dự có ý ho khan một tiếng: “Mọi người thi khảo sát lần này thế nào?”

Mọi người một đám đều héo.

Lâm Diễn dứt khoát kiên quyết mà đại biểu cho lớp: “

Thưa thầy, thầy không thể bộ dáng này cố ý chọc chúng ta đau xót.”

Diêu Dự cười cười: “Mọi người thi xong rồi phải hào hào nghĩ lại. Mặt khác, không được đưa quả táo.” Chắp tay sau lưng ở phòng học dạo qua một vòng, Diêu Dự liền đi ra ngoài.

Sau đó, cô liền trở mặt nhìn, Diêu Dự đi ra khỏi cửa nháy mắt, mọi người lại lấy ra quả táo giấu ở cặp sách, nhỏ giọng mà cùng ngồi cùng bàn thảo luận cái gì.

.....

Như vậy, thật sự tốt sao???

Phù Thái Nghênh tràn đầy dấu chấm hỏi trên mặt.

Tác giả có lời muốn nói: 2333333333 nhớ tới chính mình thời điểm cấp hai, trường học cũng là không cho phép mang quà Giáng Sinh ~

Chỉ là, mọi người thật sự sẽ lên lút đưa quà táo a hhhhhhhhhh

Lời của editor:

“Có tớ ở đây aaaa thăm nam thần ghê chưa có tớ thì ko cần lo gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Editor: Nhiên

Nhiên đã trở lại rồi đây. Do nhiên vẫn chưa thi xong nên mấy hôm nữa nhiên mới đăng chương được mn thông cảm cho nhiên nha yêu mn chúc mn đọc truyện vui vẻ.

Lúc cơm chiều, Phù Thái Nghênh chạy tới quán mua quả táo. Cô vận đầu ngón tay tính, nếu đưa quả táo, Lâm Diễm một cái, Thẩm Hoài một cái, Dương Thanh Thanh một cái, Lộ Dật Hằng một cái, Lương Phụng Dạ một cái, Lưu Á một cái.....

Tính đến tính đi, cô lại nhìn thấy tựa hồ trong một đêm quả táo tăng tới giả trên trời, thờ dài.

Tiền nhuận bút cứ như vậy dùng để mua quả táo.....

Buổi tối đêm Bình An là thứ ba, dựa theo lệ thường thi tiếng Anh. Thi xong, Phù Thái Nghênh từng cái đưa quả táo. Lâm Diễm Dương Thanh Thanh Lộ Dật Hằng bọn họ đều vô cùng cao hứng mà thu, còn hỏi đưa cô quả táo.

Chỉ là, thời điểm đi đưa Thẩm Hoài đưa quả táo, cô mới vừa đi đến chỗ ngồi của cậu ấy, Dư Quang Tuấn liền cười nói: “Tối đưa cho Thẩm Hoài quả táo a?”

Cô gật đầu, rồi sau đó cười hi hi đem quả táo đưa cho Thẩm Hoài: “Thẩm Hoài, đêm Bình An bình an! Cảm ơn cậu giúp tớ nhiều như vậy!”

Thẩm Hoài nhấp nhấp môi. Tiếp nhận quả táo, rồi sau đó cầm lấy đặt ở góc bàn, đưa cho cô một hộp đóng gói rất khá.

Phù Thái Nghênh nhìn thoáng qua của chính mình đưa, đóng gói quả táo có hơi đơn sơ, xấu hổ mà gãi đầu phát: “Taó đóng gói là có chút xấu, cậu không cần để ý a.”

Thẩm Hoài gật đầu.

Lúc sau cô rời đi, Dư Quang Tuấn thấp giọng cùng Thẩm Hoài nói: “Thẩm Hoài, cậu thu nhiều quả táo như vậy đều đi hết?”

“Trong ngăn bàn.”

Dư Quang Tuấn trộm liếc mắt một cái ngăn bàn của Thẩm Hoài.

Thời điểm hắn đi ăn cơm chiều, đi ra ngoài có một lúc, liền thấy có không ít nữ sinh khác ban trộm mà đi vào tới, ở trên bàn Thẩm Hoài thả quả táo. Thời điểm buổi tối, cũng thấy trong ban có nữ sinh đưa quả táo lại đây.

Thẩm Hoài thật ra đều nói cảm ơn, rồi sau đó nhận lấy.

Chỉ có Phù Thái Nghênh lại đây đưa quả táo, Thẩm Hoài mới tặng lại.....

Chặc.

Phù Thái Nghênh đeo balo như bao người khác đem quả táo trở về nhà.

Phù mẹ liền nhìn cô lấy ra một cái lại một cái quả táo, nhiu mày: “Sao lại nhiều quả táo như vậy?”

Phù Thái Nghênh cười tủm tỉm: “Trong ban các bạn đưa, đêm nay đêm Bình An.”

Phù mẹ cầm lấy cái Thẩm Hoài đưa hộp quả táo phá lệ đẹp: “Cái này nhưng thật ra rất đẹp.”

Phù Thái Nghênh nhận lấy, mở ra, phát hiện Thẩm Hoài đưa cư nhiên là trái táo. Màu đỏ trái táo phá lệ xinh đẹp, hơn nữa hương khí thực thơm. Phù Thái Nghênh chỉ cảm thấy nước miếng đều chảy ra.

Nam thần, thật hào phóng!

/*****/

Không quan tâm đêm Bình An lễ Giáng Sinh đến thế nào, Phù Thái Nghênh nỗ lực muốn quên thành tích hôm thi khảo sát, vẫn là ra tới.

Từ trong tay Lâm Diễm tiếp nhận phiếu điểm của mình, cô chỉ cảm thấy có chút không đành lòng xem. .... Đem phiếu điểm đưa cho Dương Thanh Thanh:

“Thanh Thanh, cậu giúp tớ nhìn thành tích đi.”

Dương Thanh Thanh nhìn một chút, nhìn không được hoảng sợ.

Nhìn thấy biểu tình của Dương Thanh Thanh, cùng trực giác của cô, chính mình chỉ sợ thi không qua a.

Lộ Dật Hàng cùng Lưu Á cũng nhìn lại đây xem thành tích của cô. Nhìn thoáng qua, sau lại đều ngồi xuống.

Dương Thanh Thanh ho khan một tiếng: “582.”

Ý nghĩ bây giờ trong đầu cô là: Biết chính mình thi rớt, nhưng là không nghĩ tới sẽ thấp như vậy .....

Cô chính là người thi được 684 điểm sao? Phù Thái Nghênh nhìn không được tự mình hoài nghi. Lấy phiếu điểm qua, tùy tiện “Tổng điểm: 582” làm cô cảm thấy, trong lòng đều bị chọc một dao a.....

Ngữ văn 110, toán học 122, tiếng Anh 125, sinh vật 75, hóa học 85, vật lý 65.....

Vật lý, lại một lần nữa không có đạt tiêu chuẩn.

Đứng thứ 87.

Phù Thái Nghênh không nói gì.

Lộ Dật Hàng thật cẩn thận: “Phù Thái Nghênh, cậu không sao chứ?”

Phù Thái Nghênh lắc đầu.

Dương Thanh Thanh cũng an ủi nói: “Không có việc gì, mọi người lần này đều thi tương đối kém. Đề khảo sát lần này không phải rất khó sao.”

Phù Thái Nghênh cười cười: “Được, lần sau tiếp tục nỗ lực thi tốt rồi.”

Lộ Dật Hàng, Dương Thanh Thanh cùng Lưu Á, nhìn cô trạng thái nhẹ nhàng thờ ra. Rốt cuộc, Phù Thái Nghênh lần này thi cũng không phải kém quá.....

Buổi tối dựa theo lệ thường thi sinh vật, Phù Thái Nghênh thừa dịp chuyển tiết đi ra ngoài.

Nói không khó chịu, là không có khả năng

Cô đi đến bên hồ ghé đá ngồi, nhìn ba vệt sáng trên hồ nước phát ngốc. Thờ dài, nếu là thi đại học mà kém như vậy. Cô chung quy là không dám tiếp tục tưởng tượng nữa.

Nói như thế nào đây, đại khái luôn được coi là người ưu tú, mỗi lần thành tích xảy ra thi rớt đều sẽ làm cô rất là khó chịu.

Phù Thái Nghênh điện thoại ra, click mở video. Điện thoại cô vẫn luôn download manga anime 《băng quạ》mà chính mình thích nhất, coi như an ủi đi, chỉ là từ sau khi lên cấp ba cũng không có xem qua.

Tùy ý click mở một tập, vừa lúc là cảnh về vườn trường. *Phúc trong bộ phim ngồi ở góc phòng có thiên phú giải câu đố dễ như trở bàn tay mà người khác không có biện pháp phá giải, cooob rớt cuộc nhìn không được mà khóc ra tới.

Cô rõ ràng nghiêm túc học vật lý như vậy như vậy a.....

*Đoạn này nhiên chém nha chỉ hiểu nghĩa sơ sơ thôi

Rất nhiều lúc cô cũng nhìn không được nghi ngờ chính mình vì cái gì muốn học khoa học tự nhiên. Trong lớp học rất nhiều người luôn là dễ như trở bàn tay mà giải ra đề vật lý, cô làm rất nhiều đề, hiểu thật lâu mới có thể học được.

Mỗi lần đều ý vào chính mình tiếng Anh ngữ văn thành tích tương đối tốt, lấy một cái thứ tự không tồi, nhưng là cùng lần này không giống nhau, ngay cả tiếng Anh cùng ngữ văn đều thi không tốt lắm sao?

Trong video vẫn còn đang phát, cô càng lau nước mắt lại càng nhiều.

/*****/

Điều Dữ đi vào phòng học dạo qua một vòng, trong phòng học, mọi người đều ở an tĩnh mà chờ đợi đề khảo sát lần này. Thấy Phù Thái Nghênh không ở vị trí, trên bàn vẫn còn sách cùng bút cũng không giống đã về nhà. Điều Dữ nhíu nhíu mi, hỏi Dương Thanh Thanh: “Phù Thái Nghênh đâu?”

“Bạn ấy vừa rồi cùng em nói là đi ra ngoài một chút, sau đó liền không có trở về.”

Điều Dữ gạt đầu tỏ vẻ rõ ràng, liền ra phòng học.

Điều Dữ suy đoán hướng đi Phù Thái Nghênh, đi tới bên hồ. Hẳn tự nhiên là biết, lớp học có không ít người thời điểm tâm tình không tốt, đều sẽ tới hồ phụ cận tản bộ.

Chỉ là còn chưa có thấy Phù Thái Nghênh, Điều Dữ liền trước thấy Thẩm Hoài đeo balo, đứng ở trong một góc. Điều Dữ bị hoảng sợ, thấp giọng hỏi Thẩm Hoài: “Thẩm Hoài? Em sao còn không có trở về?”

Thẩm Hoài không nói gì, ý chỉ là bảo Điều Dữ xem Phù Thái Nghênh ngồi ở trên ghế đá.

Tiểu cô nương một người ngồi ở ghế đá, điện thoại trong tay vẫn sáng, nước mắt không ngừng.

Điều Dữ thờ dài, vỗ vỗ bả vai Thẩm Hoài: “Em mau trở về đi. Phù Thái Nghênh lần này thi không tốt lắm, để em ấy khóc một chút đi.”

Thẩm Hoài lại không có động.

Điều Dự chung quy là không nói gì thêm, rồi đi trước.

Thẩm Hoài chờ đến lúc cô khóc xong rồi đứng dậy trở về phòng học, mới khẽ buông lỏng mày, trở về nhà.

/*****/

Buổi sáng ngày hôm sau, Điều Dự kêu Phù Thái Nghênh đi ra ngoài.

Điều Dự vừa đi vừa hỏi: “Phù Thái Nghênh, em có tương đối thích hoặc là am hiểu vận động hay không?”

Cô ngẫm nghĩ một chút các hạng vận động, trả lời: “Bóng bàn đi.....”

Điều Dự gật đầu: “Được. Một tiết hôm nay không cần đi, tới cùng thầy đánh bóng bàn.”

Vì thế, cô thật sự cùng thầy Điều đánh nửa giờ bóng bàn, cô thân là thể lực cận bã, đánh đến kiệt sức.

Điều Dự buông vợt bóng: “Tâm tình khá hơn chút nào không?”

Tối hôm qua khóc lớn một hồi, hôm nay lại vận động một phen, tâm tình cô thật sự tốt hơn một chút. Gật gật đầu.

Điều Dự cười cười: “Vậy là tốt rồi. Thầy thật đúng là sợ em đêm nay lại khóc giống ngày hôm qua.”

Cô không nghĩ tới thầy Điều Dự biết mình ngày hôm qua khóc, nhin không được có chút ngượng ngùng.

“Phù Thái Nghênh, nghe thầy nói, chính em cũng đều có thể đạt được điều em muốn. Cho nên chính là nếu gặp thất bại, khóc một chút, sau đó tiếp tục nỗ lực lên.”

Phù Thái Nghênh dùng một chút.

“Thầy ơi, nỗ lực thật sự có thể chứ? Người xem vật lý của em”

“Thầy cùng em nói cũng vô dụng, em liền thật sự không học vật lý sao?” Điều Dự cười tủm tỉm.

Cô lắc đầu.

Điều Dự lời nói thâm thúy: “Có một số việc, không phải nói từ bỏ là từ bỏ được tiếp tục nỗ lực lên.”

Chuông học vang lên lúc sau, Phù Thái Nghênh trở về phòng học làm bài.

Thẩm Hoài nhìn thoáng qua cô, nữ hài tử tâm tình rõ ràng tốt không ít. Cậu thờ phào nhẹ nhõm.

Tan học, cô lại tung ta tung tãng lại đây tìm Thẩm Hoài giải đáp đề mục. Cậu giảng cho cô đề mục, lúc sau hỏi: “Đã hiểu chưa?”

Cô liên tục gật đầu: “Đã hiểu đã hiểu!”

Rồi sau đó nhớ tới cái gì: “Thẩm Hoài, cậu thi khảo sát lần trước được bao nhiêu điểm vậy?”

Cậu không có trả lời.

Phù Thái Nghênh lắc lắc đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

Thẩm Hoài lấy ra phiếu điểm, đưa cho cô.

..... Tổng điểm 696, đứng thứ nhất.

Làm vật lý cái gì! ㄟ(ˊ ˋ)

Tác giả có lời muốn nói: Nhin không được nhớ tới tình cảnh vật lý cấp ba .....

Lời của editor:

Rất khó a mn nhiên cực dốt lý huhu

QAQ

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tôi Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Editor: Nhiên

Sau lễ Giáng Sinh chính là tết Nguyên Đán.

Lan Thụ vẫn là cho nghỉ ba ngày, các thầy cô đã phát điểm bài thi, dặn dò bọn họ hào hào nghĩ lại khảo sát lần trước.

Phù Thái Nghênh đem bài thi nghiêm túc mà chiết khấu, Lương Phụng Dạ đều nhìn không được nhìn lại đây: “Phù Thái Nghênh, cậu đây là đang làm gì đâu?”

“Chiết khấu bài thi.”

Lương Phụng Dạ nhìn động tác của cô:

“Cậu chiết cái bài thi, sao cũng thật cẩn thận làm thực nghiệm chuẩn độ a.....”

Phù Thái Nghênh nghiêm trang: “Chứng cường bách nhìn không nổi bài thi phải nghiêm khắc chiết khấu, nếu bài thi chiết không tốt, tớ cũng không có tâm tình làm bài.”

Lương Phụng Dạ học động tác của cô, chiết bài thi. Chiết tốt sau đó nhìn nhìn: “Giống như nghiêm khắc chiết khấu, tâm tình là sẽ tốt hơn một chút.”

Phù Thái Nghênh mỉm cười: “Chúc mừng cậu cũng mắc phải chứng cường bách.”

Lương Phụng Dạ: “.....”

Bình thường tết Nguyên Đán cô vẫn như cũ muốn đi thư viện học tập. Thẩm Hoài cũng vẫn như cũ ngồi ở vị trí cùng cô.

Lật xem sách kiến trúc, Thẩm Hoài từ trong balo lấy ra quyển tạp chí kỳ mới cậu mới vừa ở trên đường mua.

Đại khái xem một chút mục lục, cậu không khỏi nhủ mày, sao kỳ này vẫn như cũ không có văn chương của tác giả “Không Tiễn Không Nghênh” kia? Phải biết rằng lúc trước, tác giả kia chính là khách quen của tạp chí này.

Văn chương của Không Tiễn Không Nghênh, mười kỳ gần đây đã không có xuất hiện qua.

Lúc Phù Thái Nghênh đến, liền nhìn thấy cậu cau mày nhấp môi, vẻ mặt không vui mà nhìn tạp chí trong tay. Phù Thái Nghênh liếc mắt một cái, còn không phải là tạp chí lúc trước cô thường xuyên gửi bài kia sao?

Hướng Thẩm Hoài cười cười, dùng khẩu hình nói: “Buổi sáng tốt lành.”

Thẩm Hoài gật đầu.

Rồi sau đó đem tạp chí thả lại trong balo, lại xem sách kiến trúc.

Cô cũng không có để ở trong lòng, lấy ra bài thi làm

/*****/

Có đôi khi nghĩ lại một chút, sẽ cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Một ngày một ngày qua đi, đã từng cho rằng rất nhiều lần không qua được, lại cũng theo thời gian trôi cực nhanh, không lưu dấu vết.

Phù Thái Nghênh nhìn bảng biểu thời gian trên tay, mới kinh ngạc phát hiện, thế nhưng đã qua một tháng. Mùng 8 tháng 2 là Tết Âm Lịch, cho nên trường học định ở ngày 30 cùng ngày 31 tháng 1 hai ngày tiến hành thi cuối kỳ.

Nhớ tới thành tích khảo sát lần trước, cô không khỏi bình tĩnh rất nhiều. Dù sao thi đến kém như thế nào, cũng sẽ không kém bằng khảo sát lần trước.

Có lẽ là bởi vì nghĩ như vậy, an ủi chính mình không ít, Phù Thái Nghênh chỉ cảm thấy thi cuối kỳ lần này tương đối thuận lợi.

Mấu chốt chính là, thi cuối kỳ có ý nghĩa cái gì chứ! Sắp đến nghỉ đông rồi!

Phù mẹ thep lệ thường hỏi cô: “Nghỉ đông có đi sang chỗ ba con hay không?”

Cô lắc đầu: “Con cùng ba trên điện thoại đã nói, thi đại học xong con lại qua nơi đó. Nghỉ đông con muốn học tập.”

Phù gia rất dân chủ, thấy cô đã cùng Phù ba đã thương lượng tốt, Phù mẹ cũng không có nói cái gì nữa.

“Hơn nữa, nếu con đi qua nơi đó nghỉ đông, mẹ phải làm sao bây giờ? Một người quạ Tết Âm Lịch sao? Con không yên tâm.” Phù Thái Nghênh cười tủm tỉm

Phù mẹ chỉ cảm thấy, con gái vẫn là không có phí công nuôi dưỡng.

/*****/

Thi xong không bao lâu, thành tích cuối kỳ liền có. Cô nhìn thành tích một chút, tổng điểm 668, đứng thứ 8.

Này này này, đây là không phải nói cô muốn phát tài?

Đang cùng Dương Thanh Thanh nghiên cứu thành tích, Thẩm Hoài nhắn tin cho cô. Trộm ngẩng đầu liếc mắt một cái, thầy Diêu Dự không ở đây.

Thẩm Hoài hỏi kế hoạch nghỉ đông của cô là cái gì?

Cô nghĩ một chút, nhắn lại: Gặp bạn cũ, ở cùng mẹ một chút, đến thư viện học tập.

Sau đó, cái bàn bị gõ nhẹ một chút. Phù Thái Nghênh ngẩng đầu.

.....Thầy Diêu Dự.

Muốn xong.

Diêu Dự nhìn thoáng qua lớp học mọi người đều nghiêm túc làm đề, nói khẽ với Phù Thái Nghênh: “Cùng thầy ra đây.”

Cô yên lặng ở trong lòng chảy hai hàng nước mắt, rồi sau đó đi theo thầy Diêu đi ra ngoài.

Diêu Dự nghiêm túc mặt: “Đem điện thoại giao ra đây.”

Phù Thái Nghênh chịu đựng đau lòng, giao ra điện thoại.

“Chờ em chừng nào biểu hiện tốt thì được trả lại.”

Mặt ủ mây ê mà trở lại phòng học, Dương Thanh Thanh về mặt ngược ngùng: “Thái Nghênh thực xin lỗi, tớ vừa rồi đang xem đề, kết quả cũng không có chú ý tới thầy Diêu đi vào.”

Cô xua xua tay: “Là do tớ sai mà.”

Lộ Dật Hàng hỏi: “Điện thoại của cậu bị thu?”

Cô gật đầu: “Thầy Diêu nói, tớ khi nào biểu hiện tốt thì mới được trả lại.”

Dương Thanh Thanh an ủi cô: “Không có việc gì, thầy Diêu luôn luôn dễ nói chuyện, khẳng định sẽ rất mau trả lại cho cậu.”

Thẩm Hoài nhủ nhủ mĩ, hoàn toàn không nghĩ tới thầy Diêu sẽ đột nhiên đi vào, còn thu điện thoại của cô. Bình thường thầy Diêu phát hiện lớp học có người dùng điện thoại, cũng chỉ nói hai câu.

Cậu cảm thấy thầy Diêu khẳng định có dụng ý khác.

Rốt cuộc liên lụy đến cô, cậu không có thể giống như bình thường mà ngồi yên được. Vẫn là đứng dậy đi ra ngoài tìm Diêu Dự.

Thầy Diêu thật ra đứng ở cửa, nhìn đến Thẩm Hoài đi ra, cũng chỉ là chiêu bài cười tủm tỉm.

Thẩm Hoài nháp môi: “Thầy Diêu, lần này là em không đúng. Em chủ động nhắn tin cho Phù Thái Nghênh, thầy thu điện thoại của em đi, đem điện thoại trả lại cho bạn ấy.”

Diêu Dự vỗ vỗ bả vai Thẩm Hoài, một bộ dáng anh em tốt: “Thẩm Hoài a, thầy cũng không nghĩ thu điện thoại em. Chính là có cái vội, khả năng yêu cầu em giúp một chút.”

Quả nhiên.

Thẩm Hoài bất đắc dĩ: “Thầy có việc cứ việc nói thẳng. Không cần thiết phải vòng vo như vậy.”

Diêu Dự nói: “Thầy cảm thấy gần đây yêu cầu trên tiết một đường sinh vật di truyền, giảng tổng phương pháp một chút. Nhưng em cũng biết thầy mà, phương diện tổng kết tri thức này, thật đúng là không bằng em, cho nên.....”

Cậu không chút do dự: “Không thành vấn đề.”

Diêu Dự vừa lòng: “Kia thầy liền an tâm rồi. Được rồi, thầy chính là cùng Phù Thái Nghênh vui đùa chút thôi mà, em không cần nghiêm túc như vậy. Điện thoại đưa cho em, trả lại cho bạn ấy đi.”

Thẩm Hoài trong đầu hiện lên biểu tình cô mặt ủ mây ê.

Cậu nhưng không cảm thấy trò đùa này thú vị.

Tan học, Thẩm Hoài đi đến trên chỗ ngồi của cô. Tiểu cô nương còn vừa thờ dãi vừa làm đề, nói là làm bài nhưng thật ra hết sức không chăm chú.

Cậu không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đem điện thoại của cô đặt ở trên bàn: “Điện thoại của cậu.”

Phù Thái Nghênh bị hoảng sợ.

“Cậu cậu cậu..... Thẩm Hoài, cậu sẽ không đi văn phòng thầy trộm đi?”

Thẩm Hoài bất đắc dĩ: “Tớ sẽ như thế sao?”

Cô kinh hi không thôi, đôi mắt đều cười thành hình trắng non: “Cảm ơn cậu, Thẩm Hoài!”

Mỗi lần nhìn đến bộ dáng tươi cười này của cô, Thẩm Hoài đều chỉ nghĩ duỗi tay sờ sờ đầu cô ấy. Hơi hơi khác chế xúc động duỗi tay, cậu “Được” một tiếng, gật gật đầu, xoay người đi trở về.

Dương Thanh Thanh ở bên cạnh xem đến tròn mắt há hốc mồm.

Nếu trước kia nói Thẩm Nam Thần cùng Thái Nghênh không có quan hệ gì, cô còn miễn cưỡng tin. Hiện tại nói một chút quan hệ đều không có, có ai tin a!

Chắc chắc chắc, nói thật, học cùng lớp Thẩm Nam Thần hơn hai năm, cô còn chưa từng gặp qua Thẩm Nam Thần đối với ai nói lời ôn nhu như vậy.

Quay đầu lại nhìn ở Lưu Á bởi vì một đạo đề mục mà ồn ào đến tui bụi cùng Lộ Dật Hàng, nói yêu thầm, đây đều là người nào a!

/*****/

Mọi người chờ đợi nghỉ đông đã lâu rồi cuộc tới.

Trương Văn Văn bọn họ đã sớm được nghỉ đông ở nhà. Trương Văn Văn mỗi ngày không hề phiền hời cô rốt cuộc khi nào mới được nghỉ, Phù Thái Nghênh đều không khỏi buồn bực. Ngày nào cô cũng trả lời rất chuẩn xác ngày.

Vấn đề Trương Văn Văn, làm cô cảm thấy mình trả lời, đại khái là đang nằm mơ đi.

Lúc sau biết cô được nghỉ, Trương Văn Văn liền gọi điện thoại hẹn: “Thái Nghênh Thái Nghênh, ngày mai đi ra ngoài chơi đi!”

Cô liền nói: “Được. Cậu không sợ tớ cùng Vu Thịnh làm bóng đèn sao?”

Trương Văn Văn hừ lạnh một tiếng: “Chỉ có hai chúng ta thôi.”

Theo bình thường ở KFC gấp mặt.

Lúc Phù Thái Nghênh đến KFC, Trương Văn Văn đã gọi một bàn đồ ăn, một người ăn đến vui vẻ.

Cô ngồi xuống: “Tớ nói này Văn Văn, hiện tại đã đầu tháng 12.....Cậu sao vẫn còn ăn kem? Không lạnh sao?”

Trương Văn Văn lại ăn một ngậm kem lớn: “Cái này cậu không hiểu rồi. Mùa đông ăn kem mới có một phong vị khác. Cậu nghĩ xem nếu ăn vào mùa hè, kem rất nhanh chảy, cậu ăn đến cuối cùng liền đặc biệt khó chịu đúng không? Mùa đông thì sẽ không thế, cậu ăn đến cuối cùng, kem vẫn như cũ là kem. Khiến cho mình thực vui về a.”

Chuyện nguy hiểm này, cô từ trước đến nay không so đo với Trương Văn Văn. Gật đầu: “Cậu nói cái gì cũng đúng.”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Phù Thái Nghênh nói về chuyện của mình trong nửa năm qua, sau đó liền hỏi Trương Văn Văn: “Cậu gần đây lúc gọi điện cho tớ sao lại không giống lúc trước, ba câu cũng không rời Vu Thịnh?”

Trương Văn Văn đang ăn kem động tác dừng một chút, rồi sau đó trả lời nói: “Ài nha, tớ vốn dĩ không nghĩ nói cho cậu..... Tớ cùng Vu Thịnh trước đó không lâu chia tay.”

Phù Thái Nghênh hoảng sợ.

“Có chuyện gì vậy?”

Trương Văn Văn bộ dáng không thêm đề ý: “Liền chia tay thôi.”

Cô từ trước đến nay rất hiểu cô ấy, càng là bộ dáng không có việc gì, ngược lại càng không giống bình thường, không khỏi lo lắng thêm vài phần: “Lúc trước không phải rất tốt sao?”

Trương Văn Văn buông kem: “Thì..... Hoà bình chia tay. Có thể là hai chúng tớ không thích hợp đi.”

Trương Văn Văn nói, đề ý trông giọng nói đều mang theo chút ghen ghét.

Cô nhìn mà đau lòng không thôi: “Được được, tớ không hỏi. Không có việc gì,cậu còn có mà đúng hay không?”

Trương Văn Văn nâng cằm, nước mắt đều chậm rãi rơi xuống.

“Thái Nghênh, tớ vốn dĩ thật sự cảm thấy, tớ cùng Vu Thịnh,cùng nhau chịu đựng hồi cấp hai, sau đó trăm cay ngàn đắng mà giấu diếm được thầy cô, thi cùng một trường đại học. Tớ thật sự cảm thấy chúng tớ có thể lâu lâu dài dài.”

Đâu chỉ có Trương Văn Văn cảm thấy, cô cũng cảm thấy như vậy.

“Chính là nửa năm qua, tớ đều cảm giác được, bây giờ cùng cấp haikhông giống nhau. Rõ ràng không ai ngăn cản chúng tớ.....” Trương Văn Văn cố gắng lau nước mắt, nỗ lực ức chế nức nở xúc động. “Không biết vì sao, hai chúng tớ luôn có rất nhiều chuyện phải làm. Sau đó cuối tuần đi ra ngoài chơi, Vu Thịnh cũng là bộ dáng rất mệt. Cậu biết không, Vu Thịnh ở bên đội bóng rổ, có một lần, tớ không có tiết liền đi xem Vu Thịnh thi đấu bóng rổ, liền nhìn thấy có nữ sinh đưa cho Vu Thịnh chai nước..... Vu Thịnh thậm chí còn cười cười, sau đó tiếp nhận.....”

“Tớ cũng không biết vì cái gì. Dù sao rất ồn ào, mọi chuyện liền thành như hiện tại.”

Phù Thái Nghênh đau lòng đến không được, lấy ra giấy vệ sinh đưa cho Trương Văn Văn.

Cậu ấy ghé vào trên bàn lớn tiếng khóc lên, cô đi đến phía sau, ôm lấy cậu ấy.

Văn Văn chính là chị em tốt của cô.....

Toàn bộ bên trong KFC, đều chú ý trong một góc, một nữ sinh khóc đến thương tâm, cùng một nữ sinh khác ôm lấy, không nói gì an ủi nữ sinh kia.

Tác giả có lời muốn nói: Viết đến hạo khổ sở a.....

Ôm lấy tiểu thiên sứ nhóm sười ảm

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Editor: Nhiên

Mọi người tặng tương tác cho nhiên động lực đi ạ.

Trương Văn Văn cũng là vì áp lực đã lâu, nhìn thấy Phù Thái Nghênh mới đột nhiên bộc phát ra mà thôi.

Chậm rãi bình tĩnh trở lại, cậu ấy gạt gạt nước mắt: “Không nói cái này nữa..... Dù sao tỏ hiện tại cũng không có gì. Thái Nghênh, sau khi lên đại học, có đôi khi thật sự sẽ nhớ cấp ba nha.”

Cô hơi kinh ngạc: “Làm sao vậy? Đại học không vui sao?”

Trương Văn Văn lắc đầu. “Thật cũng không phải không vui. Chính là cảm thấy, sống không được trong sáng như trước thôi.”

“Cho nên hiện tại nhìn thất cậu, thật sự rất cao hứng. Giống như là tớ không cần bận khoản cái gì.”

Phù Thái Nghênh cắn ống hút coca, nghe cậu ấy nói chuyện.

Không biết vì cái gì, cô đều thấy Trương Văn Văn lần này trở về, giống như không có rộng rãi như trước kia ..... Thờ dài, đối với đại học chờ mong đã lâu, bây giờ lại thiếu chút không muốn chờ mong nữa.

Trương Văn Văn cười cười: “Được rồi không nói tớ nữa. Tớ chẳng có chuyện gì hay để nói, còn cậu, Thái Nghênh, nửa năm này như thế nào?”

Phù Thái Nghênh cong cong môi: “Cũng không tệ lắm, tuy rằng mỗi ngày đều phải thi.....”

Trương Văn Văn bỗng nhiên cười to: “Ha ha ha ha ha ha tớ tuy rằng hiện tại cũng khổ, vẫn là không muốn trở về học vật lý ha ha ha ha ha.”

Phù Thái Nghênh: “.....”

Gặp lại sau đi gặp lại sau đi.

Cùng Trương Văn Văn từ KFC ra ngoài, hai người lại đi xem phim, ăn com chiều xong. Trương Văn Văn đi phía trước, đột nhiên hỏi cô: “Thái Nghênh, Kiều Tự Lam gần đây có liên hệ cho cậu không?”

Cô chợt nghe được tên Kiều Tự Lam, còn hoang mang một chút: “Không có a. Cậu ấy gần đây thế nào?”

Trương Văn Văn cười cười: “Không có gì, chính là tùy tiện hỏi. Cậu ấy cũng khá tốt, tài từ học viện luật cậu cho rằng đùa giỡn?”

Cô liền đoán được, cười tủm tỉm: “Lúc này mới nửa năm mà thôi, sao liền thành tài từ học viện luật?”

Trương Văn Văn thờ dài: “Không cần nói ra cũng biết. Người giỏi thi đến chỗ nào cũng đều nổi bật đến không được.”

“Thái Nghênh.Cậu cố gắng học tập tốt nha.” Trương Văn Văn hướng Phù Thái Nghênh vẫy vẫy tay, “Tớ cũng sẽ tiếp tục cố gắng!”

Phù Thái Nghênh gạt đầu.

/*-----*/

Thẩm Hoài nhìn nữ sinh đối diện thất thần lần thứ N, nhấp nhấp môi, cô hôm nay làm sao vậy?

Nhìn thời gian một chút, đã giờ đi ăn com trưa, Thẩm Hoài nhìn cô gái trước mặt còn đang ngẩn ngơ, viết tờ giấy đưa cho cô: “Đi ăn com trưa đi. Tớ mời cậu ăn lẩu.”

Cô nhìn thấy hai chữ “Ăn lẩu” này, lập tức liền quên đi chuyện của Trương Văn Văn ngày hôm qua, cao hứng phấn chấn mà đi theo Thẩm Hoài ra khỏi thư viện: “Thẩm Hoài Thẩm Hoài, cậu sao hôm nay lại mời tớ ăn lẩu thế?”

“Sắp đến tết rồi, nghĩ nên ăn gì đó thôi.”

Đúng vậy.....Bình thường cô luôn chú tâm học nên quên hôm nay là ngày gì rồi, cô mở điện thoại ra, 25 tháng chạp*.

*Tháng chạp: tháng 12 âm lịch

Đã 25 tháng chạp mà còn cùng nam thần đến thư viện, giống như không tốt lắm a.....

“Nhìn đường đi.” Thẩm Hoài một phen giữ chặt cô đang đi ở phía trước, nhúu mày, “Cậu đi đường còn xem điện thoại?”

Cô ngẩng đầu, má ửng đỏ. Ngượng ngùng mà cười cười.

“Thẩm Hoài, hôm nay 25 tháng chạp, cậu còn ở lại đây dạy tớ làm đề.” Phù Thái Nghênh đem điện thoại thả lại trong túi, “Cảm ơn cậu.”

Thẩm Hoài nhìn thoáng qua cô gái đứng ở hần bên cạnh, thanh âm dễ nghe vẫn như cũ lại thiếu vài phần thanh lãnh vang lên: “Không có việc gì, thư viện hai ngày nữa liền đóng cửa rồi.”

“Hơn nữa.....”

Phù Thái Nghênh ngẩng đầu, biểu tình nghĩ hoặc.

Đèn xanh sáng lên. Thẩm Hoài không nói thêm gì nữa, nhọt nhọt cười: “Đi thôi. Đèn xanh sáng rồi.”

Rồi sau đó dẫn đầu nâng bước về phía trước đi đến.

Cô vội vàng đuổi kịp: “Thẩm Hoài Thẩm Hoài, cậu vừa còn chưa nói xong mà? Hơn nữa cái gì?”

Thẩm Hoài đi ở phía trước, không nói một lời, lại cười đến thoải mái.

Hơn nữa cái gì? Hơn nữa, cậu chưa bao giờ cảm thấy cùng cô tới thư viện là gánh nặng.

Rõ ràng là, muốn mà không được.

Tới tiệm lẩu rồi, Phù Thái Nghênh cầm lấy bút chì, ở trên thực đơn vẽ vẽ vạch vạch: “Thẩm Hoài, cậu ăn thịt bò không?”

Nhìn biểu tình “Muốn ăn muốn ăn” trên mặt cô, Thẩm Hoài gật đầu.

.....

Phù Thái Nghênh chọn xong đồ ăn lúc sau, nhìn thoáng qua thực đơn: “Tớ cảm thấy chúng ta có hai người thì gọi hơi nhiều.....”

Thẩm Hoài ngữ khí ngậm có ý chút mê hoặc: “Không có việc gì. Ăn cho hết.”

Dễ như trở bàn tay Phù Thái Nghênh cô bị nam thần mê hoặc nào còn biết đồ ăn là nhiều hay là thiếu, đúng đúng đúng, nam thần toán học tốt như vậy, nam thần nói ăn cho hết liền nhất định ăn cho hết!

Kết quả đồ ăn lên lúc sau, muốn ăn thật nhiều nhưng thật sự quá nhiều, cô nhìn trên bàn dư lại một đồng đồ ăn cùng Thẩm Hoài không nhúc nhích chiếc đĩa vài cái, vẻ mặt hoang mang: “Làm sao bây giờ..... Tớ ăn no lắm rồi.”

Thẩm Hoài nhàn nhạt: “Không có việc gì. Cậu ăn thừa, tớ tới ăn là được.”

Sau đó cô liền nhìn Thẩm Hoài, một chút không mang theo ghét bỏ ăn đồ ăn dư lại.....

Không bao lâu, lực chú ý của cô liền rời đến động tác ăn của Thẩm Hoài hấp dẫn đi rồi. Nam thần ăn lâu cũng đẹp như vậy sao!

Kết quả Phù Thái Nghênh còn chú ý tới, Thẩm Hoài không có ăn thịt bò.....

Má ơi, biểu hiện muốn ăn của cô rõ ràng đến như vậy sao!

Trà dư cơm no thỏa mãn làm Phù Thái Nghênh cảm thấy chính mình còn có thể tái chiến với đề vật lý.

Thời điểm Thẩm Hoài cùng Phù Thái Nghênh trở về, nhìn tiểu cô nương ở thư viện rầu rĩ không vui biến thành nháy nhót như bây giờ, cảm thấy ngay cả tâm tình của mình đều tốt hơn rất nhiều.

Cũng là thú vị. Rõ ràng cậu cùng tuổi với cô, mỗi lần nhìn đến đều nhìn không được muốn dùng cái này từ ngữ “Tiểu cô nương” để hình dung.

Rồi sau đó, tâm tư đều muốn cho cô vui vẻ.

“Tâm tình tốt chưa?” Thẩm Hoài hỏi.

Có lúc này mới phát giác, thì ra Thẩm Hoài sớm đã nhìn ra đến buổi sáng mình tâm tình kém. Có chút xấu hổ quăn quăn lấy bím tóc.

“Thẩm Hoài, cậu nói xem, vì sao một đôi tình lữ đang tốt đẹp, lại đột nhiên chia tay?”

Cậu trầm tư một chút, nhìn cô.

“Cậu lo lắng chuyện đó sao?”

Cô đi càng ngày càng chậm

“Thẩm Hoài. Tớ đột nhiên rất muốn nói với cậu về gia đình của tớ.”

Thẩm Hoài gật đầu.

“Cậu biết tớ vì sao đột nhiên chuyển tới Lan Thụ không?”

Cô quay đầu nhìn cậu: “Bởi vì tớ tạm nghỉ học một năm. Tớ vẫn luôn cho rằng cha mẹ tớ rất hạnh phúc, đến năm tớ học cấp hai thì ly hôn. Nguyên nhân ly hôn là, ba tớ ngoại tình.”

“Lúc trước tớ học ở Y trung. Cậu biết bầu không khí ở Y trung thế nào không? Thật sự rất rất mệt. Tớ vẫn luôn cho rằng tớ kiên trì không nổi nữa. Học kỳ sau của cấp hai, bởi vì nguyên nhân trong nhà, thành tích của tớ dao động khá lớn. Các bạn trong lớp học thích nghị luận tớ, bọn họ nói, cậu xem Phù Thái Nghênh, ba cậu ấy ngoại tình kìa.”

“Tớ cũng thực sự không hiểu. Ba tớ ngoại tình, bọn họ có quan hệ gì đến đâu?”

“Chỉ em tốt nhất của tớ tên là Trương Văn Văn. Cậu ấy đặc biệt che chở cho tớ, sau đó nguyên nhân bởi vì các bạn học quá ồn ào. Y trung đối với chuyện yêu sớm quan đặc biệt đặc biệt rất nghiêm, mà Văn Văn cậu ấy ngay từ đầu liền cùng một nam sinh cùng ban yêu sớm. Những bạn học đó, lại tiếp tục nghị luận Văn Văn cùng nam sinh kia, nói cái gì mà yêu sớm làm sao có kết cục tốt.”

Thẩm Hoài nhìn cô ngữ điệu bình đạm, chỉ cảm thấy rất đau lòng.

“Tớ lúc ấy cảm thấy mình sợ là chịu không nổi khi lên cấp ba. Mẹ tớ đặc biệt lo lắng cho tớ, xin tạm nghỉ học một năm cho tớ. Sau ba tớ liền rời thành phố này đi.”

“Thẩm Hoài. Cha mẹ tớ đột nhiên ly hôn, Văn Văn đột nhiên chia tay, tớ cũng không biết vì sao..... Cậu nói xem, vì sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?”

Phù Thái Nghênh về mặt mê mang.

Cô thật sự không hiểu. Rõ ràng Văn Văn cùng Vu Thịnh, tốt như vậy như vậy.

Cậu muốn giơ tay sờ sờ đầu cô, vẫn là không có. Rồi sau đó cười cười: “Đại khái là bởi vì, đều do thời gian đi.”

“Hả?” Cô ngẩng đầu xem Thẩm Hoài.

Thẩm Hoài nói: “Đúng vậy. Căn cứ vào vật lý, vật thể là không có khả năng vĩnh hằng bất biến.”

Phù Thái Nghênh: “.....”

Cậu dừng bước chân lại, nghiêm túc mà ôn như: “Nhưng cậu thử đi tin tưởng, có chút cảm tình, thật sự có thể thật lâu thật lâu.”

Chờ đến thời điểm cậu tin, cậu sẽ càng dừng cảm hơn.

Tớ chờ cậu một ngày kia

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm Nam Thần cái lời boy âu yếm rằm rì này, còn chỉ ở trong lòng nói lời âu yếm!

Nhưng mà, hằng ngày vẫn nói lời thổ lộ Thẩm Nam Thần a, cũng tớ thổ lộ thân ái tiểu thiên sứ nhóm ~

Lời của editor: Thương Nghênh Nghênh quá đi đọc mà xót quá ahuhu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: Nhiên

Phù Thái Nghênh nhìn thần sắc nghiêm túc của Thẩm Hoài, không nhịn được gật gật đầu.

Thẩm Hoài mặt mặt giãn ra.

Phù Thái Nghênh cười tủm tỉm đi về phía trước. Đột nhiên quay đầu lại hỏi Thẩm Hoài: “Đứng rồi nam thần, tớ đã nói cho cậu nhiều chuyện như vậy, cậu cũng nên nói cho tớ nghe một chút chuyện xưa của cậu chứ?”

“Được? Muốn nghe cái gì?”

Phù Thái Nghênh cười nói: “Tớ muốn nghe chuyện xưa của cậu cùng Triệu Từ Dư.”

Thẩm Hoài không khỏi cười nhạt. “Tớ cùng Triệu Từ Dư nào có chuyện xưa gì đáng nói.”

Cô bĩu môi.

“Tớ cùng Lâm Diên còn có Thạch Lộ, đều là bạn. Chính là học ở Lan Thụ. Ba người học cùng một ban, quan hệ tương đối tốt, cũng sẽ thường xuyên cùng nhau ăn cơm linh tinh.” Thẩm Hoài nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nói, “Sau lại Thạch Lộ nói cho tớ biết, hắn thích một nữ sinh. Chính là Triệu Từ Dư. Thạch Lộ cùng Triệu Từ Dư thổ lộ, cậu ấy cũng đồng ý.”

“Sau đó, Triệu Từ Dư cũng sẽ ngẫu nhiên cùng chúng ta cùng nhau ăn cơm làm bài tập. Tớ cùng Lâm Diên kỳ thật là không có thói quen gần nữ sinh, chỉ là Thạch Lộ thích, bọn tớ cũng bắt đầu đi. Kết thúc kì thi của cấp hai, Triệu Từ Dư lại đột nhiên tìm tớ, nói là người cậu ấy thích chính là tớ.”

Cô cảm thấy, khiếp sợ không thôi. ....

Như vậy cũng đúng?

Thẩm Hoài trong âm thanh trợn mắt một chút ghét bỏ: “Còn trùng hợp, bị Thạch Lộ thấy.”

Phù Thái Nghênh: “.....”

Thẩm Hoài nhìn ra ý tứ của cô, không khỏi bắt đầu đi, vỗ vỗ đầu cô: “Mỗi ngày đều nghĩ cái gì đó.”

“Thạch Lộ chỉ cảm thấy, là tớ làm Triệu Từ Dư thích tớ, rồi sau đó lại tớ chối Triệu Từ Dư. Vì Triệu Từ Dư cùng bọn tớ nháo đến âm ỉ. Chuyện sau đó, cậu hắn là cũng đoán được. Chúng tớ vài người đều còn ở Lan Thụ học cấp ba, Thạch Lộ vì Triệu Từ Dư đi khoa văn học. Nói thật, rất ngoài ý muốn chính là, hai người bọn họ mấy năm nay mà còn ở bên nhau.”

Cô cũng thực khiếp sợ a.

Thạch Lộ đều có thể nhẫn sao? Lại còn cảm thấy là Thẩm Hoài sai?

Sợ không phải đầu óc bị ngu đi.

Không nghĩ tới câu huyết như vậy. Chắc chắn chắc, nghệ thuật quả nhiên phát ra với sinh hoạt.

/*****/

Sâu hôm ở thư viện ra, cô ngay cả cửa nhà đều không ra, mỗi ngày ăn vạ trong nhà. Ôm túi nước nhiệt điện, lật xem một ít bút ký linh tinh, nếu lạnh liền đem chần trên xô pha che chân.

Phù mẹ nhìn con gái bọc thật thật dày, nhìn không được cười: “Thái Nghênh, con sao hôm nay bọc thành cái dạng này?”

Cô bộ dáng còn đương nhiên: “Cái này còn phải hỏi sao mẹ? Con khi ra cửa không thể bọc xấu như vậy!”

Phù mẹ cườ liếc nhìn cô một cái: “Được, đêm 30, cũng đừng học nữa. Tối giúp mẹ bụng thức ăn, chiều nay cùng buổi tối con phải hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi.”

Phù Thái Nghênh buông notebook, lười nhác vươn vai. Vậy mà đã đến đêm 30. Có đôi khi cảm thấy ngày hôm qua giống như là mới vừa khai giảng, đảo mắt cũng đã là một năm mới rồi.

Giúp Phù mẹ dọn xong đồ ăn, cô kinh hi: “Hôm nay như vậy phong phú nha?”

Phù mẹ gật gật đầu: “Dù sao hôm nay cũng là đêm 30, nên ăn uống tốt.” Nói rồi, lấy ra một bao lì xì đưa cho cô, “Tiền mừng tuổi.”

Phù Thái Nghênh xua tay: “Mẹ, con viết bán thảo, có rất nhiều tiền tiêu vật.”

Phù mẹ nói: “Con có tiền tiêu vật của chính mình, tiền mừng tuổi vẫn là nên đưa.”

Phù Thái Nghênh cười hi hi tiếp nhận, bao lì xì một xấp thật dày. Cô bỗng dung đôi mắt liền đỏ.

Mẹ con hai người cùng ẩm áp mà ăn cơm trưa, cô liền ngồi ở trên sofa bồi Phù mẹ xem TV. Bận rộn một năm lại đến, vẫn là một lát như vậy, để cho tâm tình vừa lòng đủ.

Buổi tối, cô cũng Phù mẹ xem chương trình xuân. Chỉ là điện thoại một người tiếp một người mà vang lên, đầu tiên là Trương Văn Văn gọi điện thoại tới, cùng cậu ấy nói chuyện rất lâu. Rồi sau đó Lộ Dật Hằng gọi điện thoại chúc tết, Lương Phụng Dạ cùng Dương Thanh Thanh cũng gọi điện thoại chúc cô Tết Âm Lịch vui vẻ.

Phù Thái Nghênh cả đêm đều là vui vui về về.

Phù mẹ cũng rất là cao hứng: “Xem ra con ở Lan Thụ cũng không tồi.”

“Vâng!” Cô nghiêm túc gật đầu, “Bạn học ở Lan Thụ cũng rất tốt.”

Đang nói, điện thoại lại reo, cô cúi đầu xem, cũng vô cùng cao hứng mà tiếp điện thoại: “Kiều Tự Lam ~ đã lâu không thấy!”

Kiều Tự Lam chỉ cảm thấy, nghe âm thanh của Phù Thái Nghênh, đều có thể nghĩ đến biểu tình của cô ngay lúc này.

Nhất định là, đôi mắt cong, má lúm đồng tiền hơi hơi hiện ra, cười nghiêm túc thoải mái.

Kiều Tự Lam cảm thấy tâm tình của mình đều tốt hơn rất nhiều: “Đã lâu không thấy, Phù Thái Nghênh.”

Cô cùng Kiều Tự Lam nói chuyện một lúc, Kiều Tự Lam trầm mặc một chút, mở miệng nói: “Phù Thái Nghênh. ....”

“A?”

Kiều Tự Lam do dự một chút, vẫn là nói: “Không có việc gì. Năm mới vui về!”

Hắn nếu đợi nửa năm rồi, lại chờ thêm mấy tháng cũng không có gì. Kiều Tự Lam không ngừng tự mình nghĩ, cô còn học lớp 12, lúc này nói ra không tốt.

“Năm mới vui về!”

Phù Thái Nghênh nói điện thoại một lúc sau, Phù mẹ tò mò: “Đây là ai vậy?”

“Kiều Tự Lam. Cấp hai con ngồi cùng bàn, hiện tại cùng Văn Văn học cùng trường đại học.”

Phù mẹ gật gật đầu.

Tuy nói là cô cùng Phù mẹ xem TV, Phù mẹ vẫn là không có thể chờ đến 12h liền đi ngủ, trước khi đi còn còn dặn dò cô: “Nghỉ ngơi sớm một chút. Buổi sáng ngày mai còn phải đi chúc tết đấy.”

Cô đáp vâng một tiếng.

Nàng thói quen đón giao thừa, tổng cảm thấy người tồn tại, là yêu cầu một ít nghi thức cảm.

Trong TV người chủ trì đã bắt đầu nói lời kết chương trình. Trên màn hình lớn hiện ra đếm ngược, cả nước mọi người cùng nhau đếm ngược “Năm, bốn, ba, hai, một”, điện thoại của cô cũng đúng giờ vang lên.

Là Thẩm Hoài!

Cô gấp không chờ nổi mà tiếp nghe, bên kia liền truyền đến tiếng pháo hoa bùm bùm, rồi lại âm thanh dễ nghe vạn phần: “Năm mới vui về.”

Cô chỉ cảm thấy tim đập đến lợi hại.

“Năm mới vui về nha nam thần!”

Điện thoại bên kia liền có tiếng cười thấp thấp.

“Phù Thái Nghênh, một năm mới, chúc cậu trở nên càng tốt hơn nha.” Thẩm Hoài đứng ở trước cửa sổ sát đất trong phòng. Phía dưới hàng nghìn ngọn đèn dầu mình, nghe âm thanh cô trong điện thoại xinh xắn đáng yêu, cậu trầm nghĩ, năm mới này trở nên càng có hương vị.

Phù Thái Nghênh cười.

“Nam thần, chúc cậu cũng vẫn là nam thần tốt nhất!”

Treo điện thoại một lúc, cô đi rửa mặt bò lên giường, vẫn là rất cao hứng.

Àn, nguyện vọng của năm mới chính là, mình có thể thăng lên trường học lý tưởng, bạn bè cũng có thể trở nên càng ngày càng tốt!

Cho nên, ngày hôm sau lúc phải tới giường, cũng là đương nhiên. ....

Phù Thái Nghênh cơ hồ là bị Phù mẹ từ trên giường kéo lên. Phù mẹ vừa đem quần áo mới đưa cho cô, vừa thúc giục nói: “Mau rời giường, chúng ta đi chúc tết!”

Phù Thái Nghênh rất oán niệm nha QAQ.

Ở trong tiểu khu, cô còn gặp được Lộ Dật Hằng. Lộ Dật Hằng còn đang cho một con chó nhỏ chà biết ăn cái gì, nhìn thấy Phù Thái Nghênh, kinh hi vạn phần: “Phù Thái Nghênh năm

mới tốt!”

Phù Thái Nghênh thăm nghĩ, mừng một năm mới liền không đổi hần đi. “Năm mới tốt~ cậu đang làm gì cùng chó nhỏ thế?”

Lộ Dật Hàng trả lời: “Ba mẹ tớ không cho nuôi chó, cho nên tớ cũng chỉ có thể lúc rảnh rỗi tới chơi với chó nhỏ.”

Quả nhiên, đại bộ phận mọi người đều là rất lương thiện.

Cô cười tủm tỉm.

Lộ Dật Hàng dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, cùng cô nói: “Phù Thái Nghênh, đêm qua Dương Thanh Thanh còn gọi điện thoại cho tớ. Nói cái gì mà, cậu ấy muốn mượn một chút bài thi vật lý của tớ. Còn cùng tớ nói, muốn hôm nay tớ lấy. Cậu nói xem, cậu ấy có phải rất kỳ quái hay không? Mượn bài thi làm gì còn chọn mừng một năm mới tới tìm tớ?”

Phù Thái Nghênh: “.....”

“Cậu thật ngu ngốc.”

Không được, cho dù là mừng một năm mới, làm theo liền đổi.

Lộ Dật Hàng về mặt ủy khuất.

Cùng Lộ Dật Hàng nói chuyện một lúc, Phù Thái Nghênh nói: “Mẹ tớ còn ở phía trước chờ, tớ đi trước đây.”

Phù mẹ quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại thấy Lộ Dật Hàng ngồi xổm chơi với chó nhỏ, vừa đi vừa cùng Phù Thái Nghênh nói chuyện phiếm: “Nam sinh kia là bạn cùng ban với con sao?”

Vừa rồi lúc cùng mình chào hỏi, rất có lễ phép. Phù mẹ thăm nghĩ.

Cô gật đầu: “Đúng vậy, trừ bỏ về bên ngoài, mặt khác mọi cái đều khá tốt. Cậu ấy ngồi sau con, còn giúp con không ít.”

Phù mẹ tò vè đã hiểu. Rồi sau đó bỗng nhiên nhớ tới, Phù Thái Nghênh học kỳ này có một lần đột nhiên hỏi mình, học sinh cấp ba yêu sớm có vấn đề gì không? Bà lại nghĩ tới vừa rồi con gái cùng Lộ Dật Hàng thái độ quen thuộc, âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ Nghênh Nghênh cùng cái nam sinh kia có quan hệ gì sao?

Nói bóng nói gió: “Nghênh Nghênh, con cùng cái nam sinh kia quan hệ thế nào?”

Phù Thái Nghênh nghĩ nghĩ: “Khá tốt.”

..... Xem ra, chính là như vậy sao.

Nhưng ngẫm lại vừa rồi cái nam sinh kia l thái độ ễ phép, đối với động vật cũng rất thiện lương. Phù mẹ thoáng vừa lòng.

Phù Thái Nghênh hồn nhiên mà không biết lão mẹ nhà mình suy nghĩ cái gì.....

Tác giả có lời muốn nói: Đừng đừng đừng, Phù mẹ! Con rẻ tương lai của ngài không có ngốc như vậy!

Moah moah (づ 3 づ, yêu mn nhiều lém!

Má ơi trạm điện chỗ nhiên hôm nay bị hỏng huhu định dậy sớm edit mà mất điện nhiên edit dc có 1 chương đăng luôn cho mn nè chủ nhật của người ta mà cũng cho mất điện. Hứ nhiên đổi cả thể giới

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần, Cho Tớ Mượn Số Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.